

ERDŐSNÉ ONDA MARICA

AZ ANGYAL

ERDŐSNÉ ONDA MARICA

AZ ANGYAL

Regény

E-mail: remenyke75@gmail.com

Richárd a hatalmas, kétszárnyú üvegajtó előtt állt. Szeme messzire révedt a decemberi fehérség időtlenségébe. Lassan megfordult, a festőállványra emelte fáradt, fénytelen tekintetét. Nem értette magát, nem értette ezt az ürességérzést, ami hetek óta uralkodott rajta.

Barátai vigasztalták, bátorították, mondván, minden ember életében vannak hosszabb-rövidebb ideig tartó alkotói válságok. Változásra van szüksége, ami kibillenti ebből a hangulatból. Járjon társaságba, utazzon el, csináljon valami olyat, amire évek óta nem szakított időt.

Richárd kézbe vette az ecsetet, de mielőtt belemártotta volna a festékbe, meggondolta magát. Otthagytta a műtermet. Felkapta télikabátját, majd sietős léptekkel dőlt neki az utcán száguldó jeges fuvallatnak. Órákig gyalogolt a metsző hidegben, a sűrű hóesésben. A fizikai fáradtságtól várt némi lelki felüdülést.

Már besötétedett, mire hazaért, de sem a kimerültség, sem a műteremben duruzsoló kandalló békességet árasztó melege nem csillapította nyugtalanságát. A tüzet bámulta, miközben ritmust vert halántékán a nagy falióra ketyegése. Visszaemlékezett az elmúlt évekre, amikor azt hitte, hogy a szívében tomboló lángolást soha semmi sem fogja csillapítani. Gyakran mondták barátai, sőt még a kritikusok is, hogy ez a magas hőfokon izzás az alapja tehetségének, melynek révén fantasztikusabbnál fantasztikusabb tájképek, csendéletek, portrék születnek kezei alatt. Nagyon korán felfedezték nem mindennapi tehetségét. Tanárai útmutatásaival töretlenül ívelt felfelé karrierje.

Tudta, hogy a hosszú évek szorgalmas munkájával megteremtett anyagi biztonságát nem fenyegeti veszély néhány havi megtorpanás miatt. Tulajdonképpen nem volt aggodalomra oka, mégis félelemmel töltötte el az a gondolat, hogy esetleg kiégett, hogy soha többé nem születhet lángoló szenvedélyéből varázslat a tiszta vásznon.

Nehézkes léptekkel indult meg a falépcsőkön emeleti szobája felé. Tétován megállt egy ajtó előtt, amit raktárnak használt. Belépett, felkattintotta a villanykapcsolót. A ládákon, kereteken, állványokon megtelepedett vastag por még lehangoltabbá tette. Megborzongott a fűtetlen szoba hideg levegőjében. Kinyitott egy szekrényt és a polcra vékony cérnakesztyűt vett elő. Szinte már betegesen féltette kezeit a sérülésektől. Miután belebújtatta ujjait a kesztyűkbe, sorra nyitotta ki a ládákat. Különböző méretű vásznakon vázlatok, félbehagyott festmények kerültek elő. Az egyik láda mögött egy hatalmas vászon volt keretre felfeszítve. Nem tudta felidézni, mikor tette oda, és mit ábrázolhat a kép. Lehúzta a takarót, ami védte a portól a festményt, és két erős karjával megfordította a falnak támasztott hatalmas keretet. Döbbenet hátrált a szoba közepe felé. A vásznonról egy szép arcú, mosolygós, fiatal hölgy életteli, mégis szomorúságot tükröző szemei néztek vissza rá. Alakja alig volt kivehető, épp csak néhány laza kézmozdulattal megrajzolt vonal sejtette a törékeny idomokat... de az arc... Az a romlatlan, bájos, üde arc, és azok a nagy, szomorú szemek...

Kiszabadította kezeit a ruhadarab fogságából, és mutatóujjának lágy mozdulatával cirógatta végig a lány arcát. Majd hirtelen megfordult, bevágta maga mögött az ajtót, és a szobájába ment.

Kétségbeesett rab madárként vergődte át az éjszakát. Forgolódott, hanykódott kényelmes fekhelyén. Agyának minden sejtjét kitöltötte az a két végtelenül szomorú, mégis lebilincselően gyönyörű szem.

Hiába kutatott a múltban, nem találta az emléket. Nem tudott felidézni egyáltalán semmit a lánnyal vagy a vázlattal kapcsolatban.

Talán, ha megfesteren... - gondolta, és alig várta, hogy a reggel első fénypázmái bekússzanak ablaka redőnyén át a barátságos kis szobába.

Másnap a kialvatlanság, a fáradtság ellenére is frissebbnek érezte magát. Még a reggeli szokásos kávéját is elfelejtette, annyira elragadta a vágy, hogy minél hamarabb felkutassa a rejtélyes lány kilétét.

Meglepődött, amikor végre az állványon volt a nagy vászon, és fölötte az órára pillantott. A máskor ólomlábon járó percek most annyira meglóduhtak, hogy nem akart hinni a szemének. Hamarjában fahasábokat dobott a kandalló parázsára, majd kávéfőzött, és bekapott néhány falatot, de olyan átszellemülten, hogy egyáltalán nem emlékezett rá, hogy mivel is töltötte meg a gyomrát. A kapucsengőt és a telefonját is kikapcsolta, elviselhetetlen dühbe gurult, ha megzavarták alkotás közben.

- Ez az. Ez az érzés, ami életben tart engem - mormogta zengő mély hangján, amikor ismét a vázlat előtt állt. - Egyetlen pillanatig sem akarok élni, ha ez a tűz kialszik a szívemből - mondta ki hangosan, mintha a lány megértené.

Felgyúrte inge ujját, színeket tett fel a palettára, majd megfelelő ecsetet választott, és nekilátott a munkának.

Amíg a fényviszonyok engedték, megállás nélkül dolgozott. Néha merész, széles mozdulatokkal kerültek fel a színek a vászonra, máskor meg alig rebbent meg az ecset a határozott, erős férfikézben. Az arcra fektette a legnagyobb hangsúlyt. Aprólékosan dolgozott ki minden pici részletet. Először ragyogó kék szemmel látta maga előtt a festményt, de az áttetsző tekintet nem tükrözte hűen vissza azt az érzést, amit először látott meg a lány szemében, ott fent a raktárszobában. Leszedte a kéket, majd mielőtt az ecsethez nyúlt volna, járkált egy kicsit a szobában. Végül leült a kényelmes karszékbe, szemben a képpel.

- Igéző zöld? - tette fel a kérdést hangosan, és félig lehunytt pilláit alól kémlelte a szép arcot.

Majd olyan hirtelen mozdulattal állt fel, hogy a karszék egyensúlyát veszítve zuhant hátra a földre. Szó nélkül kapta fel a palettát, az ecsetet, és ismét munkához látott.

Napokon keresztül úgy élt, mint egy remete. Nem beszélt senkivel, csak nagy ritkán a festményen születő női alak beleegyezését kérte az elképzeléseihez. Nem járt fel aludni az emeleti szobába, a műtermi tábori ágyon várta türelmetlenül, hogy felvirradjon egy új nap, és a fény értelmet adjon a formáknak, színeknek, hogy a lágy vonalakat egységgé olvassza az éltető napsugár ragyogása.

Nem számolta a napokat, az órákat. Talán csak akkor ébredt rá az idő múlására, amikor egyik délután fáradtságtól, kimerültségtől remegve lerogyott a karszékbe. A faliórára pillantott, majd sokáig révedt maga elé, végül a festményre emelte tekintetét. Megdöbbsent az érzéstől, ami átcikázott a gerincén, majd szétáradt minden sejtjébe. Forró lávafolyamként perzselte ereit a vére. Olyan észbontóan szép és álomszerű volt a látomás.

Pici, színes, mezei virágok közt szaladt felé a lány. Karcsú, kis lába csillogott a harmatcseppektől. Halványsárga, nyári ruhája olyan légiesen fonta körbe törékeny testét, mintha csak a nap aranyugara öltöztette volna fel. Vörösbe hajló, barna haja lágyan keretezte szép ívű nyakát, gömbölyű vállait. Néhány rakoncátlan tincs keblére omlott mindkét oldalon.

Parányi kis ajkai közül gyöngyként csillantak elő a fehér fogacskák. Mosolya úgy ragyogta be lénnyét, hogy a festő hallani vélte önfeledt kacagását. Arányos fülek, pici orrocsonk, mintha csak egy tökéletes porcelánbaba arca lenne. Richárd végül belenézett az igéző szemekbe, és elveszett a meleg barna tekintet vonzó mélységében. Ez a szín tükrözte leginkább a lány lelkéből feltörő árnyalatnyi szomorúságot, ami titokzatossá tette ezt a mosolygós, vidám, légies kis tüneményt.

Sokáig nézett a ragyogó szempárba. Így ültek egymásba kapaszkodva percekig, de az is lehet, hogy órákon át.

Richárd csak megfeszített önuralommal tudta levenni tekintetét a lányról. A tőle szokásos hévvel felpattant, és kirohant a műteremből. Rendbe szedte magát, majd sétálni indult.

Későn ért csak haza. Egyből a szobájába akart menni, de a lépcsőfordulóban földbe gyökerezett a lába. Nem bírta tovább lépkedni a meredek falépcsőkön. Mintha egy szomorú szempár

nézné, hívogatná a műterem felől. Megfordult, lesietett a lépcsőkön, és benyitott a műterem félhomályába. A kandallóban még nem aludt ki teljesen a tűz, pislákoló fényében mintha életre kelt volna a női alak a vásznon.

Richárd a karszékre dobta a kabátját, fahasábot tolt a tűzbe, majd lefeküdt a tábori ágyra. Tudatosan kerülte, hogy a lány szemébe nézzon. Magára húzta a puha plédet, és azonnal mély álomba merült.

Másnap reggel kopogtatásra ébredt. Őszinte örömmel üdvözölte a kapuban didergő barátját:

- Talán a jegesmedvék kergettek ide ezen a korai órán? - évődött nevetve.

- Aggódtam miattad. Már napok óta kereslek, de nem tudtalak utolérni - válaszolta Bence, miközben kabátját a fogasra akasztotta.

- Ó, tényleg elfelejtettem visszakapcsolni a telefonom és a csengőt...

- Micsoda? Ilyet akkor szoktál csinálni, ha visszavonulsz műtermed rejtekébe.

- Most is ez történt - mondta Richárd, miközben kinyitotta a kétszárnyú ajtót, és előreengedte barátját a műterembe.

Bence megállt a festmény előtt, hosszan vizsgálta a képet, majd rekedtes hangon csak ennyit mondott:

- Látom, nálad már minden rendben van...

- Azt hiszem, igen - válaszolta Richárd mosolyogva, és barátja vállára tette a kezét.

- De most meg a te szívedet nyomja valami...

- Holnap elutazom, búcsúzni jöttem - mondta Bence. - Pontosabban, abban reménykedtem, hogy kedvetlenséged okán téged is kirángatlak ebből a jeges városból, és együtt repülhetünk a szépséges Krétára...

- Már holnap? - csodálkozott Richárd, majd hozzátette: - Végül is semmi halaszthatatlan dolgom nincs. A festménnyel is elkészültem. Azt hiszem, jót tenne egy kis kiruccanás...

A két férfi nem sokat tétozva. Bence a telefonjáért nyúlt, hogy lefoglalja a menetjegyeket, barátja pedig az emeletre ment, hogy összepakolja utazótáskáját. Gyakorlottak voltak már, hiszen évek óta együtt keresték, kutatták fel a kék bolygó festői vidékeit.

Beesteledett, mire mindennel elkészültek. Richárd izgatottan dobta le magát a tábori ágyra. Mindig nehezen vált el kedves műtermétől, kényelmes otthonától, de vonzották is az idegen tájak szépségei. Elalvás előtt hosszan nézte a képet.

Most sokkal szomorúbbnak tűnt a lány szeme, mint az előző napon - futott át az agyán, de aztán elhessegette ezt a valószínűtlen gondolatot.

Mély, pihentető, álom nélküli éjszakája volt. Valami megmagyarázhatatlan boldogság áradt szét a lelkében.

Reggel Richárd vidáman és frissen ébredt. Felöltözött, megitta a kávéját, felkapta az utazótáskát, és bohókásan csókot dobott a mosolygó lány felé, mielőtt kilépett az ajtón, és elfordította a kulcsot a zárban.

*

A két férfi kiszállt a taxiból Richárd háza előtt. Mintha nem is ugyanaz a két ember lett volna, akik három hete elhagyták a város szélfütt utcáit. Barnára sülve, ragyogó mosollyal, vidáman, feltöltődve érkeztek haza. Még az sem szegte kedvüket, hogy a házban csak a hideg, porszagú csend fogadta őket. Richárd egyenesen a konyhába ment, kávé főzni, Bence pedig a műterem kandallójához lépett, hogy meleget varázsoljon.

Már ropogtak a fahasábok, amikor Richárd megérkezett a tálcával. Letette a kis dohányzóasztalkára, és belehuppant kedvenc karszékebe. Elrévedve nézte a nagy festményt:

- Felícia, Felícia - suttogta vágyakozón. Nemrég váltak el a vasútállomás előtt a taxiállomásonál, így még élénken élt képzeletében a lány bájos arca, törekeny termete. - Döbbenetes a hasonlóság, mintha valóban ez az angyal állt volna modellt a festményhez.

Bence a kis asztalhoz lépett, és kitöltötte a kávéját. Követte barátja tekintetét.

- Gyönyörű, mint egy álom - tette még hozzá Richárd.

- Majdnem tökéletes - válaszolta Bence.

- Csak majdnem? - nézett fel kérdően Richárd a barátjára.

- A szomorú tekintet nem stimmel. Felícianak mindig nevet a szeme, tele van élettél. Róla lehetne mintázni a derű istennőjének szobrát.

- Persze, mert megismert, és most ragyog a szerelemtől - nevetett Richárd - De ezt még akkor festettem, amikor azt éreztem, hogy szomorúan vár rám egy magányos szépség.

- Bizonyára igazad van, barátom - nyugtázta Bence. Nem mondta ki gondolatát, kár lett volna megzavarni Richárd felhőtlen boldogságát ilyesféle légből kapott érzésekkel. Meg egyébként sem hallgatott volna rá, hiszen teljesen elvarázsolta ez a valóban gyönyörű és kedves egyetemista lány, akivel Krétán ismerkedtek meg a tengerparton.

- Amikor először megláttam őt, a lemenő nap arany sugaraival a háta mögött, és ahogy kacagott, sűrű barna haját hátravetve, mintha földrengés rázta volna meg testem minden sejtjét - mondta Richárd inkább a képnek, vagy csak úgy magának, mert érezte, hogy hangosan ki kell mondania érzéseit, különben szétfeszítik agyát, szívét. Választ sem várva folytatta: - Kár, hogy a barátnője olyan szürke kis egérke, milyen szép lenne egy kettős esküvő!

Bence hangosan felnevetett:

- Te már az esküvőt tervezed két hét után? Barátom, neked aztán van önbizalmad!

- Belehalok, ha nem lesz az enyém. Már most legszívesebben idehoztam volna, és sohasem engedném el magam mellől...

- Fogd vissza magad, Richárd, még elijeszted. Ez a lány csak látszólag őzike, de szerintem elég céltudatos nő ahhoz, hogy beérné azzal, hogy ücsörög melletted és élvezzi az édes semmittevést.

- Igazad lehet, de totál elvesztettem a józan eszemet. Csak azt érzem, hogy ő az igazi, hogy minden pillanatban szükségem van rá, mint a levegőre...

A beszélgetést a telefon csörgése szakította félbe.

- Felícia az - mondta Richárd a kijelzőre pillantva.

Bence összeszedte a csészéket, és kivonult a konyhába.

- Szia, szépségem! Hazaértetek? - kérdezte Richárd vidáman.

- Szia. Nem bírtam ki, hogy ne hívjalak. Már hiányzol, pedig most léptünk be a lakásba. Lefagyott az orrom és a fülem, és félek, hogy így már nem fogok tetszeni neked - csilingelt a lány hangja a telefonban. - Mikor láthatom azt a titokzatos festményt, amiről meséltél?

- Akár most, ebben a pillanatban is, ha iderepülsz.

- Lehet, hogy te már látod az angyalszárnyaimat is, de én még nem tudok róla, hogy lenne képességem repülni... Visszont holnap délelőtt felugorhatok hozzád, ha neked is jó.

- Nekem bármikor jó, csak gyere! - mondta a férfi csendes komolysággal.

- Rendben, akkor holnap kilenc körül érkezem. Vagy az túl korai? - érdeklődött Felícia.
- Már hatkor várni foglak - válaszolta Richárd.
- Te mindig hajnalban kelsz? Nekem még vizsgaidőszakokban is nehezemre esik olyan korán kelni. Rinit behívták holnap dolgozni, így együtt indulhatunk otthonról.
- Akkor egyedül jössz? - szaladt ki a férfi száján a megkönnyebbült sóhaj. Szinte biztos volt benne, hogy kedvesét elkíséri az elválaszthatatlan barátnő.
- Nagy csalódást okoztam neked? - kacagott Felícia.
- Nem, nem mondhatnám - válaszolta a férfi zavartan. - Marinát is szívesen látom egyszer, ha ráér - tette még hozzá. Tudta, hogy a lányok évek óta elválaszthatatlan barátnők, így nem akarta megbántani Felíciát azzal, hogy nyíltan kimutatja, mennyire terhére van Rini.
- Rendben, majd megmondom neki. Akkor a holnapi viszontlátásra!
- Számolni fogom a percekét. Addig is álmodj szépet, kedvesem!
- Teljesen elkergeted a nyugodt álmomat, ha arra gondolok, hogy a műtermedben fogsz ülni a percekét számlálgatva - nevetett a lány - ígérd meg, hogy te is kialszod magad, értelmetlen matekozás helyett...
- Meggyőztél, lefekszem, és rád gondolok, hátha legalább az álmomban velem leszel - válaszolta a férfi rekedt hangon.
- Na, ez így már mindjárt jobban hangzik. Szép álmokat, Richárd! - zárta le a telefonbeszélgetést a lány.
- Jó éjt, kedvesem! - válaszolta Richárd.

*

Másnap reggel a nap sugarai csak nehezen tudták szétkergetni a sötétséget. Richárd frissen, kipihenten ébredt. Módszeresen rendbe rakta a lakást, hiszen vendéget várt. Vendéget? Annál azért már két együtt töltött hét után is több volt Felícia. Alig akarta elhinni, hogy végre kettesben lehetnek. Az üdülőben vagy a parton, a hajókirándulásokon Rini úgy követte barátnőjét, mint egy pulikutya, vagy még inkább, mint egy vasakarattal rendelkező erényőr. De azért egyszer sikerült kicselezni őt, és a park éjszakai árnyaival eggyé olvadva csókot lopni Felíciától. Elmosolyodott, ahogy felidézte azt a pillanatot, a lány hajának finom illatát, bőrének meleg bársonyát. Aztán a falióra nézett, és megrebbent a szempillája. Alig maradt ideje, hogy lezuhanyozzon, és valami laza eleganciát sugárzó ruhát kapjon magára. Mire Felícia megnyomta a csengőt, Richárd arcvíztől illatosan úgy lépett ki a szobájából, mintha egy divatmagazin lapjáról lépett volna le. Rutinosan vasalta ropogósra a vászonnadrágját és a fehér, hajszálcsíkos inget. No, igen, nem árt, ha egy megrögzött agglegény járatos a háztartás fortélyjaiban. Belelépett félcipőjébe, mégsem akarta papucsban fogadni kedvesét. Még egy pillantást vetett az előszoba nagy tükrére, mielőtt kilépett a bejárati ajtón. Az udvarban már rég elolvasztotta a márciusi napsütés a fák hósapkáit, de a csípős hideg kétséget sem hagyott afelől, hogy a tél még itt jár a kertek alatt.

- Felícia, de örülök, hogy megérkeztél! Isten hozott! Kerülj beljebb! - üdvözölte Richárd a kapuban didergő lányt.

Felícia egy bájos fejbiccentéssel köszönt, és ezzel együtt fejezte ki köszönetét a szíves invitálásért. Mint egy reggeli látomás, oly könnyedén libbent be a házba egyetlen szó nélkül, csodálkozó, ragyogó szemekkel és az elmaradhatatlan mosollyal az ajkán.

Az előszobában a férfi lesegítette róla a kabátot, majd türelmetlenül magához húzta, és megcsókolta. Aztán két kezébe fogta a lány hideg arcát, és ujjjaival a két kis fület vizsgálta.

- Úgy látom tegnap mégsem fagyott le sem az orrod, sem a füleid - mondta kisfiús mosollyal, miközben leheletnyi puszit nyomott a pisze orrocskára.

Felícia felnevetett, és végre megszólalt:

- Nagyon szép helyen laksz, és ez a ház is gyönyörű!

- Egyik sem olyan szép, mint te - bókkolt a férfi. - Gyere, menjünk a műterembe, a kandalló mellett jó meleg van.

- Köszönöm, nagyon figyelmes vagy. Teljesen átfagytam. Rettenetes ez az állandó északi szél. Ó!... - lépett a lány őszinte csodálattal a festőállványon lévő kép elé, és nem tudott semmi értelmeset kipróbálni magából a meglepetéstől.

Richárd mögé állt, óvatosan kivette a kontyot tartó csatot, hogy leomoljon a vöröses-barna hajzuhatag a lány vállaira. Kicsit elrendezte a tincseket, majd rámutatott a kétszárnyas üvegajtón túl, az előszobai tükörben visszatükröződő karcsú alakra.

- Nos, most már hiszel a szemednek? Elhiszed, hogy megálmodtalak? Elhiszed, hogy rád vártam már akkor is, amikor még nem ismertelek, és ez nem csak egy kamu csajozós duma?

Felícia döbbenetesen nézett hol a festményre, hol pedig a tükörképére, majd szorosan átkarolta a férfit és hozzásimult.

- Ez gyönyörű! Fantasztikusan tehetséges vagy! - suttogta alig hallhatóan, és puha kis csókot lehelt Richárd ajkára.

- Te vagy gyönyörű - válaszolta Richárd szerelmesen.

Ebben a pillanatban megcsörrent Felícia telefonja. Kibontakozott az ölelésből, a táskájához lépett, hogy megnézze, ki keresi.

- Anyukám. Ne haragudj, fel kell vennem.

Richárd megértően bólintott, és magára hagyta Felíciát a műteremben. Kiment a konyhába, hogy teát készítsen.

Amikor a lány befejezte a beszélgetést, a férfi után ment a konyhába.

- Megkínálhatlak egy csésze forró teával?

- Az jólesne - válaszolta a lány elgondolkodva.

- Csak nincs valami baj? Olyan szomorú lett a hangod.

- Nem, semmi baj sincs - füllentette Felícia, de nem volt valami meggyőző.

- Puha az orrod, nem mondasz igazat - nevetett rá Richárd, amikor a teáscsészéket az asztalra tette, és közvetlen mozdulattal megérintette a kis orrocskát.

- Hát tényleg van valami, de nem akarlak terhelni a családi életemmel... és kár lenne elrontani ezt a szép napot, hiszen erre úgysem tudunk megoldást találni itt, a szüleimtől több mint száz kilométerre...

- Biztos vagy abban, hogy nem könnyebbülsz meg, ha elmondod, és valóban olyan kilátástalan az a helyzet? - kérdezte a férfi, amikor leült az asztalhoz szemben Felíciával, és két kezébe fogta a lány kezét. - Ne értsd félre, nem akarok tolazkodni, de azt gondolom, ez a probléma máris közénk áll, ha nem tartasz méltónak arra, hogy megoszsd velem.

- Óh, Richárd, te olyan nyílt és őszinte ember vagy, számodra olyan nagyon természetes és egyszerű minden...

A férfi kérdően felvonta szemöldökét, de nem szólalt meg. Hagyta, hogy Felícia bátorságot merítsen, és elmondjon annyit, amennyit akar.

- Két hete ismerjük egymást, és én nem érzem úgy, hogy bármilyen gondommal lerohanhatnálak - folytatta a lány.

- Ez megint olyan kérdés, mint amikor azt hitted, hogy lefagyott orral és fülekkel már nem fogsz tetszeni nekem? - kérdezte Richárd egy biztató mosoly kíséretében.

Felícia bólintott.

- Tehát jól értem? Azt gondolod, hogy ha néhány nappal vagy héttel később tudom meg, hogy itt kell hagynod az egyetememet, és haza kell költöznöd, akkor másképp fogok viselkedni, mint ha most mondanád? - mondta ki Richárd azt, amitől a legjobban félt, hogy bizonyosságot szerezzen sejtelméről.

Felícia megremezt a férfi mondatára, majd komoly arckifejezéssel válaszolt:

- Inkább elmegyek dolgozni, de az egyetememet nem hagyom itt, ezt nem is várják el tőlem a szüleim. Csak... csak apukám elvesztette az állását, és nem biztos, hogy tudnak tovább támogatni... Legalábbis, nem ennyire, mint eddig, hogy finanszírozták az albérletem költségeit - mondta és lehajtotta a fejét.

- Mi a szakmája az édesapádnak? - kérdezte Richárd, miközben bátorítóan megszorította a lány kezét.

- Tűzoltóként dolgozott, de kiszűrték az alkalmasságin...

- Megromlott az egészsége? - faggatta tovább Richárd.

- Magasabb lett a vérnyomása és a vércukor értéke is a megengedettnél. Tudod, náluk nagyon komoly orvosi elvárások vannak.

- Biztos, hogy ez nem csak átmeneti állapot, vagy, hogy nem helyezik át egy másik munkakörbe?

- Úgy tűnik, hogy a betegség még csak most ütötte fel a fejét, talán gyógyszerekkel karban tartható, és igen, apa is abban reménykedik, hogy áthelyezik, vagy előnyugdíjba küldik. Bárhogya is legyen, mindenképp kevesebb lesz a jövedelme. Most kicsit lelkiismeretfurdalásom van, amiért annyi pénzt eldorbézoltam Krétán, amikor...

- Na, ne csináld ezt! Akkor még nem tudtál a gondokról, és különben is azt mondtad, hogy az ösztöndíjadból fizetted az utazást - szakította meg a férfi Felícia monológját.

- Persze, ez igaz, de szerinted, ha a lakást nem fizetnék a szüleim, akkor futná az ösztöndíjból még utazgatni is? - nevetett a lány és mintha rosszkedvét elfűjták volna, ismét vidáman folytatta a beszélgetést. - Ezt a pár hónapot csak kihúzom a tanév végéig, nyáron pedig munkát vállallok. Nemrég mondta Rini, hogy náluk is elkelné az étteremben még egy kisegítő, főleg a nyüzsgős napokon.

- Marina bírja munka mellett a tanulást? - érdeklődött Richárd.

- Rini nem tanul...

- Kiesett közületek?

- Nem - mondta Felícia, miközben elgondolkodva kibámult az ablakon át a kertbe.

- Hol jársz, kedvesem? - érintette meg Richárd a lány karját.

- Ó, csak eszembe jutott az első találkozásunk Rinivel. Ahogy megkaptam az értesítést, hogy felvettek az egyetemre, ideutaztam, kinézni a megfelelő albérletet. A vonatfülkében csak egy lány ült, mint egy riadt kis madár, kuporgott az ülésen. Leültem szemben vele az ablakhoz, és kis idő múlva beszélgetést kezdeményeztem. Annyira zaklatott voltam, féltem az ismeretlen-től, el akartam terelni a figyelmemet a saját gondjaimról. Rini árva, sosem ismerte a szüleit. Amikor nagykorú lett, kapott némi pénzt, és elbocsátották az intézetből, ahol addig élt és

tanult. Felszolgáló a szakmája, abban próbált elhelyezkedni, de esélye sem volt rá a kis településen. Ő azért utazott akkor ide, hogy munkát találjon. Rettegett, hogy kihasználják fiatalságát, tapasztalatlanságát, hogy nem kap munkát, és hamar elfogy a kis pénze. Képzeld - nézett most Felícia a férjira - még ott a vonaton örök barátságot kötöttünk. Megettük együtt az elemőzsiát, amit anyukám csomagolt, és megfogadtuk, hogy jóban-rosszban segítjük egymást. Együtt néztük ki ezt a kis lakást, közel az iskolához. Fél évig laktunk benne albérletben, de aztán el akarta adni a tulaj, és rábeszéltem Rinit, hogy jó befektetés lenne megvenni. Nagyon hamar talált munkát, abban az étteremben, ahol most is dolgozik. Tulajdonképpen egy szálló étterme, így mindig sok a munka, még túlórázni is lehet. A bank elfogadta az államtól kapott pénzét önerőnek, és adtak neki annyi hitelt, hogy megvehetette a lakást. Nem akart belemenni, eleinte félt, hogy majd nem fogja tudni fizetni a törlesztőrészeket - Marina mindig, mindentől fél. Semmi önbizalma, pedig nagyon okos lány, csak hát tudod... Nincs mindenkinek megfelelő háttere, hogy jó helyről startoljon. Biztattam, hogy ott maradok nála albérlőnek, így továbbra is megoszlanak a költségek, és nem az ablakon dobálja ki a pénzt, hanem a sajátját fogja fizetni. Ezért érintett rosszul a dolog... Rávettem Rinit, hogy fektesse be a pénzét a lakásba, és ha nem fogom tudni továbbra is fizetni a rám eső részt, akkor cserbenhagyom... a többibe meg már nem is jó belegondolni...

- De hát találhat más albérlőt vagy férjhez is mehet - mondta Richárd könnyed hangon.

- Igen, tulajdonképpen beajánlhatom neki az egyik évfolyamtársamat magam helyett, de akkor mi lesz a fogadott jóban-rosszban szerződésünkkel? Inkább elmegyek dolgozni - jelentette ki határozottan a lány, a férfi szemébe nézve. - Más is dolgozik tanulás mellett, de hanyagoljuk most ezt a témát! - tette még hozzá.

- Rendben, akkor meghívhatlak egy ebédre?

- Ha most azt mondd, hogy főzni is tudsz, akkor elájulok - nevetett Felícia.

- Bevallom, először étteremre gondoltam, de sérti a férfiúi büszkeségemet a feltételezés, hogy nem nézed ki belőlem, hogy pillanatok alatt ebédet varázsolok az asztalra, így inkább bizonyítani szeretnék...

- Nem abban kételkedtem, hogy tudsz ebédet varázsolni, hanem abban, hogy ehető lesz-e az az ebéd, illetve, hogy nem egy futárcég fogja prezentálni... - kacagott a lány pajkosan, de ki is futott a konyhából, Richárd tettetett haragját látva. Az előszobában érte utol a férfi, magához húzta és megcsókolta.

- Nézz szét a házban, és ígérem, ínycsiklandó illatok fognak visszacsábítani a konyhába. Ja, és itt a mobilom, vidd magaddal, nehogy aztán gyanúba keveredjek.

- Nem, nem, arra semmi szükség, hiszek neked - tiltakozott Felícia, és elindult a falépcsőkön a tetőtér felé. Először a kis raktárszobába nyitott be, ahol nagy érdeklődéssel és élvezettel nézegette a félbehagyott festményeket. Aztán a folyosó és a hálószooba falait díszítő képeket vette szemügyre. Korgó gyomorral, csodálkozva szaladt vissza a konyhába. Richárd éppen háttal állt, így nem vette észre őt. Felícia meghatottan nézte a férfit, amint épp a pizzákat vette ki a sütőből. Úgy érezte, hazaérkezett.

Amikor Richárd megfordult, hogy az asztalra tegye a tányérokat, összerosolyogtak:

- Na, mit mondtam, hogy visszacsalogatnak majd hozzám az illatok! - mondta nevetve. - Bár kétségtelenül nem brillírozok ezzel a teljesítménnyel, de amikor kinyitottam a hűtőt, akkor villant be, hogy a hosszas távollét miatt nincs itthon semmi. Még jó, hogy a mélyhűtőben mindig tartok némi életmentő félkész kaját, így mégsem maradtam szégyenben... Legalábbis remélem!

- Tökéletes a pizza, nagyon gusztusos, és szeretem - válaszolta a lány, miközben kezét mosott a csapnál, majd asztalhoz ült.

- Örülök, de azért remélem, egyszer, vagyis inkább hamarosan, elkápráztathatlak az igazi főztőmmel is!

- Hagyom magam elkápráztatni, köszönöm az újabb meghívást. Ezek szerint nem fogok éhen halni, ha mégis rosszabbra fordulna a sorsom - nevetett Felícia.

- Ha rajtam múlik, nem - jelentette ki komolyan a férfi - sőt, ha engednéd, hogy segítsek...

- Kedves vagy. Köszönöm. Ígérem, ha csődöt mondok, feltétlenül hozzád fordulok, de azt hiszem, épp ideje lenne a saját lábamra állni - szakította félbe a lány Richárdot, mielőtt az belemelegedhetett volna a nagylelkű felajánlásokba.

A férfi nem akart tolazkodni, belátta, hogy két hét ismeretség után valóban kényelmetlen helyzetbe hozná a lányt, ha pénzt vagy lakhatást ajánlana neki. Inkább nem erőltette a témát, hanem az evésre koncentrált. A pillanatnyi csöndet Felícia törte meg.

- Mesélj a képeidről!

- Mire vagy kíváncsi?

- Mindenre... Gondolom, a szobádban lévő portrék a családod tagjait ábrázolják. Láttam csodálatos tájképeket is. De legjobban az foglalkoztat, hogy miért nem fejezted be azokat a festményeket, amik abban a külön kis szobában vannak?

Richárd bólintott, és lenyelte a falatot:

- A fenti képekhez érzelmileg kötődöm, akár az Angyalhoz, azoktól soha nem fogok megválni - kezdte Richárd.

- A szüleim, nagymamám, a kishúgom, a családi házunk és gyermekkorom tájai, a Balaton felvidék, ahol nagyszüleimnél a nyarakat töltöttem. Vadász, a vizsla, aki elkísért, amikor párás nyári reggeleken világgá mentem, a viharos Balaton ezerszer is lenyűgöző szépsége, nem beszélve a napkelte és a naplemente varázsáról. Mindegyik festmény egy pillanat az életemből, amikhez ragaszkodom. Nos, a befejezetlen vásznak? Nem is tudom... Talán elmúlt a tűz munka közben, ami az alkotáshoz elengedhetetlen. Kihűlt a vulkán, elcsitult a bennem tomboló vihar, és érdektelenné vált a téma...

- Akkor miért tartod meg őket? - érdeklődött Felícia.

- Mert a parázsból is lehet még nagy tüzet élesztetni - válaszolta a férfi, miközben az Angyalra gondolt. - Tudod, van az úgy, hogy valamit nagyon szeretnénk, de még nem jött el az ideje... még nem ért meg a lelkünkben a téma arra, hogy manifesztálódjon. Egy kisgyermeknek is kilenc hónapra van szüksége a fogantatástól a megszületésig. Valahogy így van ez a művészetben is... Csak ritkán adatik meg, hogy egy gondolat, vagy érzés nyomán azonnal létrejöjjön az alkotás. Jajj, de szólj rám, ha nagyon belemelegszen a filozofálgatásba. Nem akarlak untatni.

- Egyáltalán nem untatsz, holnap reggelig is szívesen hallgatnám, amiről mesélsz.

- Akkor maradj nálam éjszakára - kapaszkodott Richárd a mondatba.

Felícia már bánta a meggondolatlan szavakat. Most mentegetőzhet, amikor csak az illem tartja vissza attól, hogy elfogadja a férfi ajánlatát.

- Nem lehet - mondta kurtán, és reménykedett abban, hogy Richárd megérti a helyzetét és nem faggatja az indokai felől. A férfiban vad musztáangként tomboltak az érzések, de eszébe jutottak Bence intelmei, így visszafogta magát. Némán bólintott, jelezve, hogy elfogadja a lány akaratát.

- Megengeded, hogy hálám jeléül elmosogassak? - kérdezte Felícia.

Richárd egy pillanatnyi habozás után ismét igent bólintott. Tetszett neki, hogy a lány otthonosan érzi magát nála. Biztató jelnek fogta fel.

- Addig készítetek egy kávét - állt fel a férfi az asztaltól, hogy hasznossá tegye magát.

- Mesélj erről a képről! - kérte Felícia a kávéscsészéjét szorongatva, amikor már a műteremben lévő hatalmas karosszékben ült. A férfi rendíthetetlen nyugalma, a kandallóból áradó meleg, a frissen lefőtt kávé illata úgy ellazította, hogy teljesen megfeledkezve önmagáról vaccolódott be Richárd trónusába. A férfi észrevette Felicián ezt a változást, és elmosolyodott.

- Ez a festmény a tökéletes példa arra, amit a parázs felélesztéséről meséltem az imént. Egyáltalán nem emlékszem, mikor, és milyen indíttatásból készítettem a vázlatot. Néhány hete, amikor kedvetlenül válogattam a régi képek között, szikrát kapott, és berobbant az elfeledett érzés.

- Szeretnék látni egyszer munka közben - mondta a lány a férfi szemébe nézve.

- Állj nekem modellt, és teljesül a vágyad - vágta rá Richárd habozás nélkül. - Úgyis dolgozni akartál, hát ez is egy lehetőség... - tette még hozzá elgondolkodva.

- Nincs kizárva, hogy egyszer igent mondok erre az ajánlatodra, de abban biztos lehetsz, hogy ha rászánom magam, akkor nem pénzért fogom tenni - mondta Felícia, és kihúzta magát ültő helyében.

Richárdnak tetszett a válasz, szélesen elmosolyodott.

Őrült rohamban futottak körbe-körbe a mutatók az óra számlapján, gyorsan eltelt a délután.

- Azt hiszem, ideje indulnom, hamar besötétedik, és nem szeretek olyankor már egyedül mászkálni az utcákon - állt fel a lány, és készülődni kezdett.

- Biztosan nem maradhatsz? - kérdezte Richárd reménykedve.

Felícia némán megrázta a fejét.

- Akkor legalább engedd, hogy hazakísérjelek - kérlelte a férfi.

- Rendben - kapott az alkalmon Felícia.

Kettős volt az öröme, hiszen valóban nem szeretett egyedül járkálni sötétedés után, másrészt, élvezte a férfi társaságát.

Gyalog indultak az egyetem felé. Egyikőjükben sem merült fel, hogy autóval, vagy tömegközlekedéssel rövidítsenek az együtt töltött időn. Alig szólaltak meg az úton, de együtt még hallgatni is jobb volt, és a dermesztő szél sem tűnt olyan kibírhatatlanak.

- Rini már otthon van. Látod, ott az az ablak a másodikon, ahol ég a villany? Ott lakom.

Richárd tudta, hogy a lány nem fogja felhívni a lakásba. A kapualjban búcsúzkodtak. Hosszú, szenvedélyes csókkal váltak el. Felícia érezte, hogy a férfi megremeg, ahogy átölelte és szorosan magához vonta.

- Te fázol - mondta incselkedve - Fogadd el a sálamat, jól jöhet még hazafelé.

Richárd tiltakozni akart, de aztán észbekapott. Ha elfogadja a sálát, az egy indok az újabb találkozásra. Mosolyogva hagyta, hogy Felícia a nyaka köré tekerje az illatos bordó sálát, és begyömöszölje a kabátja alá a rojtokat.

- Köszönöm - suttozta rekedten, és ismét megcsókolta.

*

Felícia elgondolkodva nézett a férfi után, majd felszökölt a lépcsőkön. Belépett a meleg kis lakásba, feldobta a fogasra a kabátját, és Rinit átölelve körbetáncolta a szobát. Marina fáradt volt az egész napos talpalástól, de nem akarta letörni barátnőjét. Így kimerültségét félretéve belement a bolondozásba:

- Mesélj! Látom, remek napod volt.

Felícia mindenről beszámolt: a szívélyes fogadtatásról, az ebédről, a megfestett lány és a közte lévő hasonlóságról. Megemlítette a Rininek szóló meghívást is, és, hogy zálogba adta a sálját a férfinak, biztosítva ezzel egy közeli találkozás lehetőségét.

- Akkor köthetek neked egy új sálát, mert azt nem fogod többet visszakapni - nevetett Rini Felíciára. - Figyeld meg, hogy a legközelebbi találkozásnál otthon felejtí, vagy kitalál valamit, hogy miért nem tudja visszaadni - tette még hozzá a lány megdöbbsent arcát látva.

- Ja, így már más - ugrott fel Felícia a fotelből, és hízelegve átölelte Marinát. - Ne haragudj, hogy felelőtlenül kiadtam a kezemből a tőled kapott ajándékot.

Aztán a kevésbé vidám témára tértek át. Felícia elmesélte az anyukája hívását is. Marina biztosította, hogy jól állnak a számlákkal, nincs elmaradásuk, ráadásul a félretett pénzéből is maradt még annyi, hogy a tanév végéig tud kölcsönözni, ha Felícia szülei nem tudnának küldeni. Így nincs oka aggodalomra, a nyárra pedig szerez neki a hotelben vagy az étteremben munkát.

A csípős hideget hamar kisöpörte a tavaszi szél a városból. Marinának igaza lett, Felícia valóban nem kapta vissza a sálát a legközelebbi találkozásnál és később sem. Richárd féltett kincsként őrizte az illatos ruhadarabot, és természetesen az enyhe időjárásra fogta, hogy mindig megfelelkezik arról, hogy magával vigye, és visszaszolgáltassa tulajdonosának. Marina lemondóan legyintett, és vett egy újabb sálra való fonalat. Felícia szorgalmasan készült a vizsgáira, de azért mindig talált szabadidőt, amit a férfival tölthetett. Richárd és Bence kiállítást szerveztek a városi galériában, így nekik is elég sok volt az elfoglaltságuk.

Felícia sikeresen zárta a tanévet. A vizsgák után néhány napra hazautazott a szüleihez. Marina is vele tartott, hiszen az elmúlt évek alatt annyira megkedvelték, hogy családtagként kezelték őt is. A két férfi még mindig a kiállításra készült, és bár Richárd nem örült az elutazás hírének, barátja ismételt intelmére gondolva, nem tiltakozott. Főként, mert a lányok megígérték, hogy a kiállítás megnyitójára visszaérkeznek Sopronba.

A vidéki kis házban pihenéssel teltek a napok. Ugyan a lányok segítettek a nagytakarításban, és néha még a főzés terhé is levették Felícia édesanyjának válláról, mégis sok idejük volt napozni, vagy olvasni, beszélgetni az udvar hatalmas gyümölcsfáinak árnyékában. Időközben Marina főnöke is telefonált, hogy június elsejével fel tudná venni Felíciát szobalánynak. A lány a szülei tiltakozása ellenére is elvállalta a munkát. Igaz, nem lett sokkal kevesebb az apukája fizetése az áthelyezés során, így továbbra is gond nélkül tudták fizetni az albérlet költségeit. Felícia azonban hajthatatlan maradt, legalább a nyári hónapokban dolgozni akart. Ő egyáltalán nem tartotta kínosnak, hogy ágyneműt húzzon és takarítson a szállodában. Inkább valami kalandfélének fogta fel a dolgot.

Richárd tajtékozott a dühtől, amikor meghallotta, hogy kedvese szobalányként fog dolgozni, amikor ő gondtalan, vidám nyarat biztosíthatna számára. Ugyanakkor szíve mélyén tetszett neki a lány elszántsága, önállósága és talpraesettsége.

A lányok a megnyitó előtti napon érkeztek haza. Órákat töltöttek a tükör előtt, hogy kiválasszák a megfelelő ruhadarabokat a másnapi rendezvényre. Felícia fodrászhoz akart menni, hogy feltűzesse vörösesbarna tincseit, de Richárd ragaszkodott hozzá, hogy leengedett hajjal

jelenjen meg. Addig hízelgett, kérlelte a lányt, míg az beadta a derekát. Felícia egy bordó ruhát választott, míg barátnőjének egy kellemes lila színű, nyári ruhát kölcsönzött. Marina ugyanis nem fordított túl nagy gondot az öltözködésére, hiszen ideje legnagyobb részét a szálló pincérnőinek egyenruhájában töltötte. Szabadidejében, ha volt még energiája, akkor futni járt, vagy fáradtan ledőlt a kényelmes ágyra, és falta a betűket. Felícia sokat élcelődött vele, hogy már álmában is eltalálna a könyvtárig, annyit jár oda.

- Hol van a telefonom? Hallom, hogy csörög, de a csuda se tudja honnan... - mondta Felícia a ruhakupac alatt kutatva. Amikor végre megtalálta és lenyomta a zöld gombot, Richárd meleg hangja cirógatta meg a fülét:

- Szia, szépségem! Ezer éve nem találkoztunk, szeretném, ha együtt vacsoráznánk, ha nálam töltenéd az éjszakát, és ha holnap együtt mennénk a kiállítás megnyitójára - mondta a férfi egy szuszra, majd visszafojtott lélegzettel várta a választ.

- Remek ötlet a vacsora, de Rinivel úgy terveztük, hogy holnap...

Marina összeráncolta a homlokát, és hevesen mutogatni kezdett.

- Mit mondasz? Nem értem. Várj már kicsit... - mondta Felícia zavartan, mert nem tudta megfejtetni barátnője pantomim játékát, és közben Richárd válaszát sem hallotta.

- Jó, gyere értem hétre, elmegyünk vacsorázni, a többit majd megbeszéljük - zárta rövidre a témát, és megszakította a vonalat, mielőtt a férfi újabb kérdést tehetett volna fel.

- Ne csináld ezt velem, Felícia! - tört ki Rini, amikor barátnője az ágyra dobta a telefont, és örült kutatásba kezdett a megfelelő esti öltözet után.

- Mit ne csináljak? - kérdezte vidáman.

- Azt, hogy velem takarózol. Nem vagyok már gyerek, és nem akarom, hogy a pasid megutáljon, mert mindig a nyakatokon lógok. Ha nem akarsz lefeküdni vele, akkor mondd meg neki nyíltan, de ne bújj mögém!

Felícia dermedten egyenesedett föl, és értetlenül bámult Rinire.

- De én... én azt hittem, bántana téged, ha...

- Micsoda bántana? Ha boldog párkapcsolatban élnél a nagy ő-vel? Ha esténként vele aludnál, és nem itt sóhajtoznál? Ha véletlenül egyedül kellene elmennem egy rendezvényre? Na, jó az tényleg gáz lenne, főleg, hogy soha nem forogtam ilyen körökben... - vallotta be végül, és a felháborodása is enyhült. - De találkozhatnánk valahol, vagy értem jöhetnétek... esetleg elmehetnék Richárd házához, és onnan mehetnének együtt. Annyi megoldás lehet, miért csak a két végletet látod, Felícia? Olyan ostoba kislánynak érzem magam, akit pátyolgatni kell, mert különben sírva fakad... Aranyos vagy, hogy törődsz velem, de ez nem helyes... Az az élet rendje, hogy együtt legyetek. Nem maradhatsz vénlány mellettem, ha én nem fogok kelleni senkinek sem... - mondta elcsukló hangon és könnybe lábadt a szeme.

- Ó, Rini, te olyan megértő vagy. Tudod, én is igazán furcsán érzem magam. Legszívesebben mindenhová magammal vinnélek... Persze szeretnék kettesben lenni Richárddal is és nála aludni. De ha vele vagyok, mindig arra gondolok, hogy te egyedül szomorkodsz, és ha veled vagyok, akkor az ő nagy, vágycsozódó tekintetét látom magam előtt - mondta Felícia, és átölelte barátnőjét.

- Hidd el, nem leszek depressziós, ha néha elmész. Tudod, olvasok, és lehet, hogy vállalkozok kicsit több munkát is a nyári szezonban. Menj öltözni, mert nem kéne bugyiban fogadnod a lovagodat, bár szerintem, nem lenne ellene kifogása... - nevetett Marina.

Felícia még egyszer megölelte barátnőjét, és a kiválasztott ruhadarabbal beviharzott a fürdőszobába.

Richárd néhány perccel korábban érkezett, de nem bírta kivárni a kapualjban a hét órát. Felcsengetett. Az ajtó hangos berregéssel jelezte, hogy szabad a bejárás. A férfi meglepődött, nem gondolta, hogy felhívják a lakásba, de ha már így alakult, magabiztosan indult felfelé a lépcsősorokon. Rini nyitott ajtót. Kipirult arccal invitálta be Richárdot az étkezőbe.

- Szia. Gyere be! Foglalj helyet! Felícia mindjárt elkészül...

- Szia, Rini. Régen láttalak - mondta a férfi kedves mosollyal - Talán túl korán jöttem?

- Nem, nem hiszem... - válaszolta Rini.

Közben Felícia kilépett a fürdőszobából, megpördült, majd légiesen odalibbent Richárdhoz, és szájon csókolta.

- Káprázatosan szép vagy - mondta a férfi, köszönés helyett.

Gyors egyeztetés után abban maradtak, hogy másnap a galéria közelében lévő kávézóban fognak találkozni, kettő körül. Amikor Marina becsukta a vidám pár mögött a bejárati ajtót, nekitámaszkodott, és egy rövid ideig némán zokogott. Aztán nagyot sóhajtott, hideg vízben megmosakodott, és bevackolta magát az ágyába egy izgalmas könyvvel, hogy kivonja gondolatait a jelenből.

*

Másnap Rini korán kezdett készülődni. Élvezte az illatos fürdő ölelését, majd rakoncátlanul göndörödő haját vette kezelésbe. Sokat nevettek azon, hogy Felícia mindig göndörítette lágy esésű, hosszú tincseit, Marina pedig a hajvasalóval igyekezett elfogadható frizurát varázsolni a kanyargó szálakból. A kísérletező kedv és a kitartó gyakorlás rutinná tette a lányt. Ügyesen igazította fürtjeit a megfelelő formára, és lakkot permetezett rá, hogy legalább néhány órán át megakadályozza, hogy a makacs tincsek önálló életet kezdjenek élni és ismét begöndörödjének. Felvette Felícia lila ruháját, és két oldalán alakjára igazította a fűzőkkel. Vékonyabb volt, mint barátnője, így csak ritkán tudták egymást kisegíteni, de ez a darab mindkettőjükön remekül állt. Marina látta meg a szépséget egy butik kirakatában, de Felícia is beleszeretett, amikor megmutatta neki. Elhatározták, hogy egyformát vesznek, de sajnos a kirakati bábun lévő volt az utolsó darab. Rini előzékenyen átengedte a lehetőséget barátnőjének. Felícia pedig azzal hálálta meg ezt a nagylelkű gesztust, hogy elég gyakran lemondott viseléséről Rini javára. Fehér gyöngysort kapcsolt nyaka köré és fülébe tette a hozzá illő klipszeket is. Belelépett fehér, magas sarkú szandáljába, és belenézett a nagy tükörbe. Vállára kapta táskáját, és kiviharzott a lakásból. Fél órával hamarabb érkezett a kávézóhoz, de nem volt bátorsága egyedül bemenni és asztalt foglalni. Inkább sétált és nézelődött a téren. A kirakatok üvegéből határozottan csinos, fiatal lány nézett vissza rá. Talán többször kellene kiöltöznie - gondolta. De mikor, hová és főleg kinek a kedvéért?

Órájára pillantott, de még mindig rengeteg ideje volt. Leült a szökőkút melletti padra, és a közeli játszótér eseményeit figyelte.

A homokozóban három kislány várakozott. A távolabbi sarokban egy szőke kislány játszott. Néha a válla felett a kislányokra sandított. Egyszer csak felpattant és kis tálcájával odasétált az építőmesterekhez. Hosszasan nézte a várat, majd egy-egy szépen megformázott homokszobát adott a kislányoknak. A srácok olyan tanácstalanul bámultak rá, mintha idegen bolygóról jött volna, így a kislány sarkon fordult, és viharos tempóval távozott. Kis idő múlva az egyik fiúcska felállt, leporolta csöppnyi sortját, és odament a kislányhoz.

A folytatást Marina már nem láthatta, mert felfigyelt a hangos kacagásra. Felícia és Richárd épp akkor szálltak ki az autóból, és már Bence is közeledett feléjük a szemközti járdán. Felállt, még egyszer a gyerekekre mosolygott, majd elindult barátai felé. Az üdvözlések után

beültek egy frissítőre, majd elsétáltak a galériához. Rininek feltűnt, hogy barátnője nem az általa kiválasztott bordó ruhában feszít, hanem egy légies, halványsárga ruhában, ami kiemeli bronzos bőrének, sötét hajának és szemének szépségét. De igazán csak akkor állt el a lélegzete, amikor a kiállítóterembe lépve szembetalálta magát az Angyallal. Nézte a gyönyörű festményt, és nem tudott megszólalni. Annak tükrében, hogy Richárd nem ismerte Felíciát, amikor az alkotás megszületett, valóban döbbenetes volt a hasonlóság. Az események úgy követték egymást, hogy Rini csak felvillanó képekre emlékezett, amikor késő este szobája csendjében megpróbálta felidézni a történeteket. Végignézte a kiállítást, de alig emlékezett néhány festményre. Több emberrel is beszélgetett, de nem voltak rá nagy hatással. Richárd és Bence kitüntetett figyelemmel vette körül őket, ennek ellenére nagyon elhagyatottnak érezte magát. Az állófogadáson alig tudott csipegetni, olyan görcsben volt a gyomra. Úgy érezte, bármit csinál, bárhova néz, mindenütt csak Richárdot látja, ahogy szerelmes tekintetével Felíciát követi. Kilenc körül indultak haza. Bencével még megittak egy koktélt egy bárban, aztán hazáig kísért a férfi. Marina fejfájással küszködve, kimerülten lépett be lakásába. Csak remélhette, hogy barátai nem vettek észre semmit kedvetlenségéből, rossz hangulatából.

*

- Csodálatos nap volt, bár Rini miatt aggódom egy kicsit - mondta Felícia az autóban.
- Nyugodj meg, természetes, hogy kicsit nehezen viseli a kapcsolatunkat. Majd rájön, hogy nem veszíti el a barátságodat pusztán azért, mert szeretjük egymást. Az ő gyermekkorával végül is érthető, hogy fél attól, hogy ismét egyedül marad.
- Igazad van, remélhetőleg hamar elfogadja ezt a helyzetet.
- Majd gyakran hívunk társaságot, hogy alkalma legyen ismerkedni, bár az is lehet, hogy már megoldódott ez a kérdés - mosolygott Richárd titokzatosan.
- Bencére gondolsz? - csillant fel Felícia szeme.
- Ki tudja... Még az is lehet.

Befordultak az utcába, és megálltak Richárd háza előtt.

- Ez a nap olyan tökéletes volt, hogy meg kellene állítani az időt, hogy ne múljon el.
- Én azért abban reménykedem, hogy lehet ezt még fokozni - karolta át Richárd a lány derekát.
- Nagyon rejtélyes vagy... - nézett Felícia a magas férfi szemébe, hátha kiolvas belőle valamit. Richárd nem válaszolt. Kinyitotta a bejárati ajtót, majd felkapta a lányt, és felszaladt édes terhével az emeleti szobába. Gyöngéden letette, de nem engedte el. Bal karjával magához húzta, míg jobbjaival kis dobozt varázsolt elő zakója zsebéből.
- Felícia, álmaim hercegnője, hozzám jössz feleségül?
- Igen - suttogta halkan a lány, és könnyek gyűltek a szemébe.
- Akkor most állítsuk meg a pillanatot, hogy ilyen boldogok maradjunk életünk végéig! - súgta a férfi rekedt hangon, és megcsókolta szerelmét.

*

Bence Rini szavain elgondolkodva ballagott haza a csendes utcákon. Egy rosszul kivilágított parknál váratlanul hatalmas, fekete ónémet juhász toppant elé. Bence nem szokott megijedni a saját árnyékától, mégis megdermedt egy pillanatra, amikor a sötétből kivált az óriási állat. Mozdulatlanul állt, amíg a kutya körbeszimatolta. Termetét és tekintélyt parancsoló megjelenését csak vidáman zászlózó farka ellensúlyozta.

- Hát te meg hogy kerülsz ide? - simogatta meg Bence.

A távolból halk, de határozott női hangot hallott, mely bizonyos mértékben válasz volt kérdésére.

- Aton, gyere ide!

A kutya megfordult, és a hang irányába kocogott. Bencét most már furdalta a kíváncsiság, így nyomába eredt. A járda mellett a füves területen fiatal nő állt. A kutya szabályosan ült előtte, majd fürgén megkerülte és a bal lábához igazodott.

- Jó estét! Nincs túl késő a sétához? - érdeklődött a férfi.

- De igen, így már megyünk is - válaszolta a gazda, miközben valami szíjszerűt, meg pórázt tett a kutyára. Csak amikor felleptek a járdára, és megvilágította őket a közeli lámpa fénye, akkor látta meg Bence az emblémát: vakvezető kutya.

- Eltévedt? Nem láttam még itt a környéken. Szívesen segítek, ha gondolja.

- Nem, köszönöm. Nem tévedtem el.

- Itt lakik a közelben? Ha megengedi, hazakísérem.

- Nem szükséges, itt lakom néhány háznyira - mondta az állat gazdája és megszorította a lépteit.

Bence tanácstalan volt. Nem akarta magukra hagyni őket, ugyanakkor tolakodni sem akart, hiszen azzal csak megijesztette volna a lányt.

- Akkor jó éjszakát! - mondta, és balra elkanyarodott. Inkább tett egy kis kerülőt, szemével követve az egyenletes, gyors ritmusban távolodókat. Ő is abban az irányban lakott, de nem ment utánuk, nehogy zaklatásnak tűnjön.

*

Másnap reggel Felícia friss kávé illatára ébredt. Körülnézett a szobában, majd a takarón pihenő kezére siklott a tekintete. Elmosolyodott. Akkor hát tényleg nem csak álom volt. Richárd és ő jegyesek. A faliórára pillantott: már tíz óra is elmúlt. Úgy, ahogy volt, meztelesen szaladt le a falépcsőkön. A férfi épp akkor vette fel a megrakott tálcát az asztalról.

- Mars vissza az ágyba! - mondta, amikor kedvesét meglátta.

Felícia viasszaladt a szobába, magára húzta a takarót, és alvást színlelt. Richárd fölé hajolt, és megcsókolta. Felícia nyújtózkodott, majd felült, és ölébe vonta a tálcát.

- Na, most szépen bemutatkoztam. Úgy alszom, mint egy mormota, és olyan étvágyam van, mint egy farkasnak.

- Bánom is én, ha összecsdítesz is egy egész állatseregletet, amíg olyan szép vagy, mint egy pillangó, és olyan szenvedélyesen szeretsz, mint az éjszaka - bújt hozzá Richárd, és szorosan magához ölelte. - No meg lesz időd megmutatni a szorgos méhecskét is, ha ideköltözzöl.

- Richárd, tudod, hogy arra még várunk kell - komolyodott el a lány.

- Ugyan már, mire kellene várunk?

- A szüleim még nem is ismernek, és Rinit sem hagyhatom cserben.

- Mindkét dolgon roppant egyszerűen segíthetünk. Itt a telefon, hívd fel a szüleidet, és kérdezd meg, melyik nap mehetünk el hozzájuk. Rininek meg, ha nem oldódott meg az éjszaka az élete, akkor keresünk neki egy óvónő tanoncot az osztálytársaid közül.

Felícia nevetett, és egy hatalmas falatot dugott a férfi szájába, hogy ne tudjon megszólalni.

- Te kis türelmetlen, holnaputánra esküvőt, jövő hétre meg már gyerekeket is akarsz, igaz?

Richárd csillogó szemekkel bólogatott, mert a szája még mindig tele volt.

- Rendben, de akkor ma még hazamegyek, kicsinosítom magam, és elmegyek az állásinterjúra.
- Nekem így is tökéletesen megfelelsz, és szeretném, ha ezt a szobalánykodást inkább elfelejténék.

Felícia letette az üres kávéscsészét, és komolyan nézett Richárdra.

- Tudom, hogy nem díjazod a döntésemet, de ezen már nem változtatok. Legalább a nyáron szeretnék dolgozni.
- Ezzel semmi gondom, de miért pont szobalányként? Féltetek!
- Rini azt mondta, ide rendes emberek járnak.
- Igen ám, de a rendes embereknek is megtetszhet az én gyönyörű kedvesem.
- Ne aggódj, tudok magamra vigyázni - mondta Felícia.
- Rendben, de ígérd meg, hogy otthagysz, ha a vendégek kellemetlenkedni fognak veled.

A lány bólintott, megcsókolta a férfit, és kiment a fürdőszobába.

*

Richárd felhívta a barátját, amikor hazaért a buszmegállóból.

- Ó, még nem józanodtál ki? - ugratta álmos hangját hallva.
- Annyit azért nem ittam, sőt tulajdonképpen porzik a vesém, annyira józan vagyok.
- Ha nem ütötted ki magad, akkor miért ilyen rettenetes a hangod?
- Mondjuk, mert hajnalig dolgoztam, és alig aludtam valamit.
- Nem mondd komolyan, hogy hazamentél a fogadásról, és nekiláttál dolgozni?
- De bizony, drága barátom, semmi jobb dolgom nem volt, az álom is elkerült, meg a szép lányok is, így maradtam a kaptafám, vagyis a vázlataim mellett.
- Na, te szegény, akkor gyere át, kapsz egy kis gyümölcslevet. Ünnepelünk.
- Tegnap nem ünnepelted ki magad?
- Azóta fejlemény van.
- Talán az éjszaka eladtad az összes képedet? - kérdezte Bence, de Richárd erre már nem válaszolt, csak egy kurta „siess” után, megszakította a vonalat.

Bence hamar elkészült, és elindult a buszmegálló felé. Ha ünnepelni kell, akkor nem akart autóba ülni, inkább a tömegközlekedést részesítette előnyben. Az utolsó métereket futva tette meg, mégis lekészte a járatot. Néhány perc múlva csengőszót hallott a háta mögül. A járdán a fekete németjuhász közeledett gazdájával. A kutya egyenesen felé tartott, megállt mellette, és megbökte a kezét.

- Aton, megállóhoz! - hangzott a parancsszó.
- Ez a megálló - mondta a férfi.
- Maga meg a jelzőoszlop? - kérdezett vissza a lány - Aton, megállóhoz! - mondta egy árnyalatnyival keményebb hangon, és alig észrevehetően megrántotta a pórázt. A kutya néhány lépést tett, és szabályosan leült a megállót jelző oszlop mellé.
- Okos - dicsérte a gazdája.
- Bizonyára megismert, azért jött oda hozzám. A régi barátságunkra való tekintettel, megengedi, hogy megsimogassam a kutyáját? - próbálta Bence humorral oldani a lány tartózkodását.

- Persze, simogassa meg, ha már ilyen régi barátok, bár bevallom, fogalmam sincs, mikorra datáljam ezt az ismeretséget.

- Tegnap éjszaka a parkban. Emlékszik?

- Ja, akkor azért nem emlékeztem rá, mert már ilyen régen volt - nevetett a lány.

- Gyönyörű állat. Igazán figyelemre méltó a megjelenése. Tudja, festő vagyok és rajongok a szép dolgokért, és Aton több, mint szép. Egyszerűen tökéletes. Jön a busz. Segíthetek?

- Nem, köszönöm szépen, Aton tudja a dolgát.

Bence csodálattal nézte, ahogy a kutya felállt, az ajtóhoz vezette gazdáját és felszállás után ügyesen elhelyezkedett a sofőr mögötti ülésnél, hogy ne legyen útban. A következő megálló-nál sokan szálltak fel, így nem tudták folytatni a beszélgetést, pedig Bencének ezer kérdése lett volna. A negyedik megállónál a kutya felállt, majd a gazdája is. Bence melléjük lépett.

- Aton tudja, hol kell leszállni?

- Nem, hiszen csak most költöztünk ide. Én mondtam neki, hogy le fogunk szállni. Azt mondják, itt a környéken van egy állatorvosi rendelő, azt keresném fel, olyan bemutatkozás-félére. Nem tudna útbaigazítani?

Bence pillanatok alatt döntött. Két megállónyi gyalogol, és elkíséri őket a rendelőbe. Talán ha 20 percet fog késni, Richárd nem fogja leharapni érte a fejét. A busz megállt, leszálltak.

- Hogy gondolja ezt az útbaigazítást, mert ha csak nemrég költöztek ide, akkor hiába mondok olyasmit, hogy a postánál balra, majd a telefonfülkés saroknál ismét balra, és valahol az utca közepénél lesz a rendelő.

- Ez így valóban nem mond túl sokat. Ennél kicsit pontosabb információkra lenne szükségem. Tudja, mint egy GPS, ami mondja az útvonalat. Hányadik saroknál, milyen irányba. Nekem egy vizuális térképre van szükségem, amit elképzelve irányíthatom Atont. Aztán, ha már többször is járunk erre, ő is tudni fogja, de azért fontos, hogy én is mindig képben legyek.

- Rendben, akkor elkísérem.

- Nem akarom rabolni az idejét, elég, ha elmondja, merre menjek.

- Épp arra van dolgom, nem sietek, belefér az időmbe. Induljunk innen a megállótól jobbra.

A lány kiadta a parancsot majd a kutya mozgását követve lépdelt az állat mellett. Aton jobbra-balra tekingetve vezette gazdáját a széles járdán. Bence egy lépésnyire lemaradva haladt mögöttük.

- Maga aztán bízhat ebben a kutyában, ha teljesen idegen terepen így rohannak. Mióta vannak együtt?

- Aton nem hagy nekem sok választást; ha elindul, jobb, ha szedem a lábaimat én is. Ami a bizalmat illeti, sokat számít, hogy én neveltem, tehát nyolc hetes kora óta velem van, most négy éves. Igaz, ez így lutri, hogy milyen lesz a jelleme, megfelel-e vakvezetésre, de szerencsém volt.

- A saroknál kell balra fordulni, a túloldalon szemben van a postahivatal.

- Aton, balra! - hangzott a felszólítás, és a kutya az embereket kerülgetve befordult az utcába. Bence igyekezett lépést tartani velük.

- Találó volt a névválasztás, Aton valóban beragyogja az életét?

- Mindenképpen. Olyan fensőbbes, mint egy isten, ugyanakkor mindig megmelengeti a szívemet. Kétségtelenül beragyogja az életemet. Nélküle sokkal nehezebb volt minden, főleg a közlekedés. Ezek szerint szereti a történelmet?

- A történelemtől csak az ecsetet szeretem jobban, és az egyiptomi kultúra az egyik kedvencem.
- Akkor a festményein piramisok és tevekaravánok láthatók?
- Nevetni fog, de tényleg van egy ilyen képem is. Persze csendéleteket, portrékat is készítek, és a Napistent is szívesen megfesteném, ha megengedné.
- Nem hiszem, hogy Aton türelmes modell lenne. Bár amilyen öntelt, még lehet, élvezné is az extra adag figyelmet.
- Itt egy telefonfülke a fal mellett, most kellene ismét balra fordulni.
- Ha jól figyeltem, akkor ez a negyedik keresztutca?
- Igen. Egyik ámulatból a másikba esek. Hányfelé tud maga figyelni?
- Legalább ezerfelé, de sajnos nem mindig tudom egybeterelni és összehangolni a szerteágazó figyelmemet - mondta a lány mosolyogva.
- Akkor én most inkább hátráltatom a kíváncsiságommal?
- Bonyolultabb esetekben jobb kizárólag a közlekedésre koncentrálni, de ez egy egyszerűbb útvonal, és mint látja, sikerül követnem, és bekódolnom a saját térképembe a támpontokat. Ha nem csal a szimatom, meg is érkeztünk...
- Ezt meg honnan tudja?- kérdezte Bence álmélkodva.
- Érzí ezt az illatot? Bár lehet, hogy magának ez inkább szag. No és a hangok.
- Kétségtelenül igaza van. Ezekre nem is figyeltem. Magának sokkal kifinomultabban működnék az érzékszervei.
- Ez tévhit. Nem működik jobban, csak az agy fókuszál fokozottan a látáson kívüli érzékszervektől beérkező információkra. Maga is hallja és érzi, csak épp elegendő az, amit lát, így nem támaszkodik a többi érzékszervére. Azt hiszem, ideje elköszönnünk. Nagyon kedves, hogy ennyit segített.
- Vissza fog találni a buszmegállóhoz?
- Igen.
- De az ellenjárat a túloldalból indul, át kell kelniük a főúton.
- Tudom. Amikor leszálltunk, hallottam, hogy a közelben van egy hangjelzéses zebra. Ráadásul az átkelőhelyet Aton is megkeresi, ha ezt kérem tőle, de ha véletlenül mégsem, vele könnyű segítséget találni.
- Ez igaz. Gondolom, a kutyája úgy vonzza az embereket, mint a mágnes a vasat.
- Nem feltétlenül. Sokan kifejezetten félnek a nagytestű kutyáktól, még akkor is, ha nyilvánvaló, hogy vakvezető kutya. De azért nem panaszkodom, több a pozitív élményem.
- Úgy vélem, ha már utcaszomszédok lettünk, gyakran fogunk találkozni. Engedje meg, hogy bemutatkozzam, Várszegi Bence vagyok.
- Az a Várszegi Bence, akinek most van kiállítása a galériában? - csodálkozott a lány.
- Ó, milyen jól informált. Nem mondja, hogy még a tárlatok iránt is érdeklődik?
- Tegnap este hallottam a buszon, ahogyan a megnyitó ünnepséget és a festményeket méltatták. Egyébként, lehet, meglepődik, de annak ellenére, hogy semmit sem látok, érdekel a festészet, a színek és a formák. Néhány éve a szolnoki galériában volt Munkácsi képeinek kiállítása, ahová elmentem egy társasággal, és nagyon élveztem a tárlatvezető által elmondott,

meg az olvasmányaim alapján elképzelt képeket. Úgy éreztem, energiája, kisugárzása van a festményeknek.

- Megint megdöbbsentett. Bevallom, azt gondoltam, hogy lát valamennyit. Nem olyan a mozgása, a viselkedése, mint azoknak a nem látóknak, akiket én ismerek. Igaz, ezt elég gyér statisztika alapján mondom.

- Ez elég bonyolult kérdés, amit idő híján nem vitathatunk meg. Mennünk kell - tapintotta meg a csuklóján lévő Braille óra számlapját a lány.

- De azért a nevét elárulja, ugye?- kérdezte Bence, mielőtt beléphettek volna a rendelő ajtaján.

- Rédei Zsanett. Örülök, hogy megismerhettem.

- Én úgyszintén. Viszontlátásra.

Bence futva érkezett Richárd házához. Erősen zihált, amikor barátja kinyitotta az ajtót.

- Veled meg mi történt? Férjes asszonnyal randevúztál és megkergetett az ember? - kérdezte, miközben egy kézmozdulattal betessékelte az érkezőt.

- Mindjárt elmondom, ha kapok levegőt - válaszolta Bence, és lehuppant az egyik konyhaszékre.

Richárd egy pohár vizet tett barátja elé.

- Nem épp erről volt szó a telefonban. Ez nem hasonlít semmiféle gyümölcslére - mondta, miután felhajtotta a vizet, és légzése is lecsendesedett. - Egyébként megismerkedtem egy nem látó, fiatal hölggyel. Őt kísértem el a buszmegállótól az állatorvosi rendelőig. Onnan meg futva jöttem, mert eszembe jutott, hogy régen milyen jókat futottunk esténként. Kicsit ki-jöttem a gyakorlatból, de megint kedvet kaptam ahhoz, hogy formába hozzam magam. Na de mesélj! Mit ünneplünk?

- Megkértem Felícia kezét.

- ... és mit mondott?

- Szerinted mit, ha ünneplünk?

Bence észbekapott, vigyorogva felpattant a székről és alaposan meglapogatta barátja hátát.

- Gratulálok, de mondd meg, mi nekem ebben a jó? Ezentúl nem mehetünk bulizni, csajozni, nem lesznek spontán utazgatások, ha lesz egy szekérderekyi porontyod.

- A csajozáson kívül a többi megoldjuk. Bizonyára Felícia is ragaszkodni fog a barátnős délutánokhoz. Meg majd más programokat csinálunk. Például, amíg én szombat este az asszonykámmal táncolni megyek, te vigyázhatsz a szekérderekyi porontyomra - nevetett Richárd.

- Tudod, hogy már nem bánnám? Díjaznám a nyugodt családi életet - nézett fel komoly tekintettel Bence barátjára.

- Akkor miért nem keresel egy rendes lányt?

- Keresem én, csak ezek szerint nem a megfelelő helyen.

- Rinivel mi a baj?

- Azon kívül, hogy nem szerelmes belém, semmi. Ilyen egyszerű ez, barátom. Bájosan közölte velem tegnap éjszaka, hogy nagyon kedvel, de úgy, mintha a testvérbátyja lennék.

Richárd megértően bólintott, majd a kiállítás sikerességére terelte a szót.

*

Felícia felhívta szüleit, míg a buszra várakozott. Édesanyja szemébe könnyek szöktek, de jól szívébe rejtette szomorú gondolatait, és megpróbált együtt örülni lányával. Hamar felnőnek a gyerekek, és most az ő egyetlen, féltett kincsét is elviszik tőle. Apja azonnal látni akarta a szívbrólót, így a hétvégére megbeszélték a találkozót. Felícia tisztában volt azzal, hogy édesapja a szigorúsága mellett nyitott és kedves ember, így nem tartott a bemutatkozástól. Úgy gondolta, szimpatikusnak fogják találni Richárdot.

Mivel késésben volt, felszaladt a lépcsőkön, és szó szerint berobbant a kis lakásba. Marina a fotelben ült és olvasott.

- Te jó ég! Veled meg mi történt? - kérdezte döbbenet, amikor meglátta barátnőjét.
- Semmi különös, csak nem sokat aludtam, tudod a havi gyötrelmek... - válaszolta Rini, és az asztalra tette a könyvet.
- Biztos, hogy csak ez a baj? Pocsékul nézel ki. Mióta ismerlek, még nem láttalak ilyen állapotban.
- Aranyos vagy, fel tudod dobni az ember napját - nevetett Marina.
- Mi volt az este? - váltott témát Felícia.
- Semmi különös. Megittunk Bencével egy koktélt aztán hazakísért.
- Nem is csapta a szelet a szemtelen?
- Felícia, nehogy átmenj kerítőnőbe! Bence nagyon rendes srác, de megbeszéltük, hogy barátok vagyunk és ennyi. Tudom, hogy az lenne a legkényelmesebb, ha hirtelen én is megtalálnám a nagy őt, de a szerelmet nem lehet csak úgy megrendelni, és jelenleg nincs is kedvem az egészhez.

Felícia leguggolt barátnője elé.

- Oké, nem nyagatlak ezzel, de akkor ne szomorkodj!

Rini tiltakozni akart, de megpillantotta a csillogó kis gyűrűt, és torkára forrtak a szavak. Újjával végigsimította az ékszer.

- Richárd megkérte a kezemet - súgta halkán Felícia.
- Kíváncsi vagyok, hogy legyetek nagyon boldogok! - mondta Rini, és nem tudott megálljt parancsolni feltörő könnyeinek.
- Most Felícia nem tudott megszólalni. Minden mondat olyan üres frázisként hangzott volna. Átölelte barátnőjét, és percekig némán álltak.
- Rini, nem maradsz egyedül. Én mindig szeretni foglak. Úgy, ahogy eddig is, amióta csak megismertelek.
- Hagyd már ezt! Örülök, hogy végre esküvőre mehetek, csak tudod, milyen átkozottul síró vagyok. Tényleg, mikorra tervezitek a nagy napot?
- Jövő nyárra. Előbb be szeretném fejezni az iskolát. Rini, leszel az esküvői tanúm és születendő gyermekem keresztanyja?

- Nem kéne ezt előbb Richárddal is megbeszélned?
- Szerintem nem lesz ellene kifogása. Meglepne, ha ő nem Bencére gondolna.

Felícia felkapott egy díszpárnát, és, hogy megnevettesse barátnőjét, ügyetlenül ruhája alá dugta, és két kezével úgy fogta, mintha áldott állapotban lenne.

- Nem szedett fel túl sok kilót a kedves anyuka? - ment bele Rini a játékba.

- Hé, nem védőnőnek szerződttetek, hanem keresztmamának - méltatlankodott Felícia. - Jaj, megindult a szülés - kapott a lefelé csúszó párna után, de Marina kicselezte, és elkapva a párnát, mint egy kisbabát, karjára fektette.

- Gyönyörű gyerek, hogy fogjuk hívni?

- Természetesen Richárdnak.

- Jaj, nem látod, hogy kislány!

- Akkor Regina lesz - jelentette ki határozottan. - Hétvégén leutazunk anyuékhoz. Ugye velünk jössz?

- Mindkét napra be vagyok osztva, de ez most így is van jól. Aranyos vagy, de kifejezett kérésedre sem fogok folyton a nyakatokon lógni.

- Szerintem a szüleim is örülnének neked, tudod, hogy nagyon szeretnek.

Rini némán bólintott, és, hogy elűzze barátnője aggodalmát, elmosolyodott.

- Most tényleg nem tarthatok veletek, de majd legközelebb.

- Ó, hogy elszaladt az idő, és még át sem öltöztem - nézett Felícia az órára.

Nem tudta, hogy ma csak megbeszélés lesz, vagy már dolgoznia is kell, és azt sem, hogy kap-e a Riniéhez hasonló munkaruhát, így egy elegáns, mégis kényelmes öltözetet választott. Marina is gyorsan összeszedte magát, és vidáman indultak a szálloda felé. Az újoncot kedvesen fogadták. Megmutatták neki az épületet a pincétől a padlásig, majd azokat a feladatokat, melyeket el kellett végeznie. Felícia mindent megcsinált, amivel megbízták. Napi hat órában dolgozott, 10-16-ig, amikor a vendégek többsége házon kívül tartózkodott, így alig találkozott velük. Szívesen sürgölődött a mosókonyhában, de a vasalás ellen sem tiltakozott, pedig a nyári melegben az nem volt a legkellemesebb tevékenység. Néha a szobák takarításában, vagy a konyhában is kisegített. Hamar megszerették barátságos, vidám személyisége, szorgalma miatt.

Richárd délutánonként a szemközti parkban várt rá, vagy beült az étterembe egy kávéra, üdítőre, amíg a lány végzett.

A következő hétvégén, ígéretükhöz híven elutaztak Jánosházára, a Bakony ölelésében fekvő kistelepülésre, ahol Felícia szülei izgatottan várták őket. Anna olyan terülj-terülj asztalkát varázsolt, hogy nem győzték dicsérni. Richárd és Ferenc néhány mondat után úgy beszélgettek, mintha évtizedek óta ismernék egymást. Elvégre a férfinak nem volt idegen a vidéki élet, hiszen ő is sok időt töltött a Balaton felvidéken, nagyszüleinél. Anna kezdeti nyugtalansága elpárolgott, ahogy a fiatalokat nézte. Kétség sem fért hozzá, hogy Richárd őszintén szereti lányukat. Figyelmes, közvetlen stílusával már az első találkozás alkalmával beolta magát a szülők szívébe.

*

A nyári szünet úgy rohant el, mintha minden óra megkerült volna, és legalább háromszoros gyorsasággal köröztek volna a mutatók a számlapokon. Felícia és Richárd szinte minden estét együtt töltöttek, de ha tehették, barátaik is csatlakoztak hozzájuk. Bence rendszeresen futott, és egyre jobban bírta az edzéseket. A parkban gyakran találkozott Zsanettel. Ilyenkor Aton játékosan betoppantott a férfinak, futott vele egy darabig, majd visszakocogott gazdájához. Vége felé járt az augusztus, amikor egyik ilyen esti tréning alatt hirtelen megdörrent az ég, és olyan vihar kerekedett, hogy a víz hömpölyögve zúdult le az utcákon. Zsanett bőrig ázva állt egy nagy fa alatt, és Atont öltöztette, hogy el tudjanak indulni.

- Jöjjön, adja a kezét, és futás, mielőtt leszakad egy faág, és baja esik! - kiáltotta Bence, amikor melléjük ért.

Zsani nem bajlódott a rögzítő csattal, inkább egy mozdulattal leemelte a hámat kutyája hátáról, és a férfi felé nyújtotta a kezét. Kifulladásra értek a házhoz, ahol Zsanett lakott.

- Gyere be, főzök egy teát! - ajánlotta a lány.

- Köszönöm, azt hiszem, az jól fog esni.

Beléptek a kapun, és a nyitott verandán megálltak egy pillanatra, hogy a kutya megszabadulhasson a szórén csillogó vízcseppektől. Aton szemmel láthatóan élvezte a kalandot. Többször is megrázta magát, majd vidáman körbeugrálta gazdáját.

- Hogy fog kinézni a falam, ha a kutyája összecsapja? - kérdezte egy idős nő, aki olyan hirtelen csapott le rájuk, akár a vihar. - Csináljon már vele valamit! Na és arról szó sem lehet, hogy férfiakat hozzon ide!

- Mindjárt megtörölöm Atont, nem fogja bevinni a vizet a lakásba - válaszolta Zsanett.

- Még csak az kéne, hogy odabent is ilyen koszt csináljon! Ha látná, hogy néz ki a lábazat, itt ahol összecsapta - hajtotta a nő, mint egy felhúzott verkli, de legalább a férfi témát nem firtatta tovább.

- Ki ez az asszony? - kérdezte Bence megdöbbenve, amikor már ajtón belül voltak.

- A házínéni. Ő a főbérő. Nem ismeri a szomszédját? Maga lakik itt régebben.

- Esküszöm, még nem volt hozzá szerencsém. Harap is időnként vagy csak tüzet okádik?

- Csak utóbbi, én meg ráhagyom - nevetett a lány. - Tudja nem könnyű egy ilyen lakótárrsal tökéletes albérletet találni - rámutatott szőrös kedvencére, majd a konyhába invitálta a férfit. - De foglaljon helyet, mindjárt hozom a teát.

- Nem sürgős, szerintem előbb vegyél valami száraz ruhát, mert tüdőgyulladást fogsz kapni.

Zsanett kicsit meglepődött, nem tudta mire vélni, hogy a férfi hirtelen tegeződésre váltott. Ezért inkább úgy tett, mint aki meg sem hallotta.

- Rendben, de hozok magának is egy törölközőt, mert feltételezem, nem kevésbé vizes, mint én.

Bence alaposan megtörölközött, mire Zsanett átöltözött, és feltette a teavizet forni. Aton elégedetten hevert hatalmas kosarában, és a bundáját tisztogatta.

Zsanett kitöltötte a teát, és az asztalra tette a bögréket.

- Egészségére, remélhetőleg nem csak a tüdőgyulladást, de a náthát is elkerüljük.

- És mi lesz a tegeződéssel? - érdeklődött Bence.

Zsani értetlenül nézett a férfira.

- Az előbb már tegeződtünk, akkor illene pertut innunk, nem?

- Tegeződtünk? Erre nem emlékszem.

- Pedig azt mondtad a kapuban, hogy: gyere be, főzök teát.

- Ne haragudjon, biztos csak a nagy kavarodásban...

- Szerintem tényleg hagyjuk ezt a magázódást, és igyunk arra is, hogy ne csak a nátha, de még a házínéni is kerüljön el bennünket - mondta Bence.

- Úgy legyen - kacagott a lány, és összekoccintották a bögréket.

*

Az iskolakezdés előtti vasárnapon mindkét lány szabadnapos volt, így elhatározták, hogy felmennek a Szalamandra tóhoz piknikezni. Richárd örült az ötletnek, szerette a fenyvesben meghúzódó kristálytisztá tavat, melyet a Béke forrás táplált vizével. Miután a férfi felvetette, hogy bográcsban főzhetnének is valami finomat, hogy ne csak szendvicseket egyenek egész nap, szinte a fél házat bepakolták az autóba. Hármasban indultak el, mert Bence telefonált, hogy halaszthatatlan dolga akadt, ezért csak később csatlakozik hozzájuk. Kellemes, kora őszi idő volt. A tó, mint hatalmas tükör mutatta felszínén, az ég kékjét, az erdő zöldjét, barnáját, meg a környékbeli kopár sziklák szürkés árnyalatát. Talán ezért is nevezték Szalamandra tónak. A napsugarak élettelivé és ragyogóvá varázsolták ezeket a színeket. A kialakított pihenőhely mellett táboroztak le. Útközben láttak néhány horgászt, de ezen a szakaszon egyedül voltak a parton. A lányok megtisztították az alapanyagokat a gulyásleveshez, míg Richárd csinos kis máglyát rakott.

- Boszorkányégetésre készülsz? - ugratta Felícia a magasba csapó lángnyelveket bámulva.

- Nem. Téged már megfőztelek, így csak szimplán ebédet készítünk - válaszolta a férfi a tűz mellett guggolva.

Ekkor Bence parkolt le kocsijával egy közeli fa árnyékában. Kiszállt, megkerülte az autót, és kisegítette útítársát.

- Nem egyedül jön, egy lány van vele - narrálta Felícia az eseményeket.

- Ne bámuld már olyan feltűnően! - rángatta meg Richárd kedvese rövidnadrágját.

- Sziasztok. Bocs a késésért, de zűrös éjszakánk volt - mondta Bence, amikor odaértek hozzájuk.

- Ne hozd már zavarba az ifjú hölgyet! - vigyorgott Richárd barátjára.

- Ne ízléstelenkedj, másról van szó - válaszolta Bence, és komoly maradt.

Kölcsönös üdvözlések és bemutatkozások után körül ülték a nagy faasztalt. Marina kávézt töltött, és apró sajtos pogácsát kínált mellé.

- Mi történt? Meséljete már! - Sürgette őket Felícia.

- Tegnap kora este találkoztunk a parkban, mint majdnem minden nap. Már akkor is feltűnt, hogy Aton, Zsani vakvezető kutyája, nincs a legjobb formájában. Futkározás és szimatolás helyett, csak feküdt az árnyékban - kezdte Bence, mivel a lány nem szólalt meg. - Nem vacsorázott, ami már több mint gyanús egy ilyen pákosztos állatnál. Egy órával később már lábra sem tudott állni. Zsanett felhívta az állatorvost, aki a kései időpont ellenére is fogadta őket, de nem ment ki házhoz, mondván, felszerelés nélkül nem valószínű, hogy meg tudná állapítani a probléma okát. Nos, ekkor újabb telefon a taxi társasághoz, hogy lennének-e oly kedvesek beszállítani őket az állatkórházba. Nem akadt vállalkozó sofőr, főként, hogy be kellett volna emelni a hatalmas németjuhászt a kocsiba. Régóta ismerjük egymást, de sajnos nem jutott eszünkbe telefonszámot cserélni, és arról sem beszélünk, hogy pontosan melyik házban lakom. Szerencsére Eszter nénihez csengetett be Zsani, aki elkísérte hozzám. Nem mondom, hogy egyszerű feladat volt, de végül megérkeztünk a rendelőbe, ahol a doki alaposan kivizsgálta Atont. Mérgezés... - tette hozzá halkán a férfi, kis szünet után.

Zsanett elfordította a fejét. Napszemüvege alól vékony kis patakocska indult meg mindkét oldalon. Rini mellé ült, és átölelte.

- Van azóta valami fejlemény?

- Reggel visszamentünk. Azt mondta az orvos, hogy csoda, hogy túlélte az éjszakát, ez adhat reményre okot, de bármi megtörténhet.

- Rendben lesz minden, fel fog épülni. Higgy nekem! Ez olyan női megérzés - mondta Felícia a tőle megszokott optimizmussal. - Van fényképed Atonról?

Zsanett elővette mobiltelefonját, és átnyújtotta.

- Olyan hatalmas, amilyennek a neve alapján elképzeltem. Milyen szépek vagytok ezen a képen, ahol egymásra néztek. Esküszöm, olyan, mint egy szerelmes gavallér - nevetett Felícia, és mindenkinek megmutatta a fotót. A többiek helyeseltek.

Ezen még Zsanett is elmosolyodott.

Az ebéd hamar elkészült, és nagyon finom lett. Miután eloltották a tüzet, és kicsit összerámoltak, jóllakottan lustálkodtak és beszélgettek a fűre kiterített plédeken. Bence emlékezetből néhány vázlatot készített Atonról. A legjobbat részletesen kidolgozta, és körbemutatta a kis társaságban. A rajz nagy tetszést aratott.

- Megmutatod nekem is? - kérdezte Zsanett.

Bence zavartan adta át a grafit rajzot. Nem nagyon értette a kérést annak tükrében, hogy a lány azt mondta neki, hogy semmit sem lát. Zsanett várakozón nézett fel a férfira, majd megszólalt.

- Szeretném, ha elmondanád, mi hol található a lapon, és körberajzolnád az ujjammal, mintha az lenne a ceruza!

Bence mellé guggolt, és részletesen elmagyarázta és megmutatta a felé futó állat testrészeinek helyzetét.

- Úgy rajzoltam le, ahogy első találkozásunk alkalmával láttam a parkban.

- Nagyon szép lehet. Megtarthatom a képet?

- Persze, de ez csak egy emlékezetből, meg a fotók alapján összerakott vázlat.

- De nagyon élethű lett. Szerintem is érdemes megtartani - mondta Rini.

Zsani az ölébe tette a képet, és szomorúan meredt a távolba.

- Azt hiszem, felhívom a dokit.

- Nem akarok ünneprontó lenni, de lassan ideje lenne indulnunk - állt fel Richárd. A többiek is csatlakoztak hozzá, magára hagyva a lányt, hogy nyugodtan telefonálhasson. A beszélgetés végeztével ő is felállt, lerázta és összehajtogatta a plédeket, majd elindult a hangoskodók irányába.

- Várj egy kicsit, mindjárt segítek, mert itt kisebbfajta káosz alakult ki! - lépett hozzá Felícia.

- Jó hírt kaptál, igaz? Nyugodtabbnak tűnsz - kérdezte Rini.

- Igen. Aton jobban van, már ivott is néhány korty vizet, és ugyan még gyenge, de már lábra tud állni.

- Ugye megmondtam! - ujjongott Felícia.

- A kis boszorkánynak mindig igaza van - tromfolt rá Richárd miközben hátulról átkarolta kedvesét.

Marina és Zsanett összeölelkeztek, és vidáman körültáncolták a kocsit a szanaszét heverő csomagok között. Amíg a férfiak bepakoltak a csomagtartóba, a lányok telefonszámokat cseréltek, és új barátnőjük lelkére kötötték, hogy hívja őket bátran, ha bármiben segíthetnek.

Rini most Bencéékkel utazott, ők úgyis az egyetem előtt haladtak el, így megspórolhatta az esti gyaloglást.

Két órával később füstszagtól mentesen, illatosan, tiszta ruhában érkeztek meg a rendelőbe. Aton nagy füleivel azonnal radarozni kezdett, amint meghallotta gazdája hangját. Zsanett belépett a helyiségbe, és letérdelt kutyája mellé a fertőtlenítő szagú járólapra. Bence az orvossal beszélgetett.

- Kívánnak feljelentést tenni, mert akkor kiállítom a megfelelő nyomtatványokat?

- Nem zárható ki a szándékosság? - kérdezte a férfi.

- Én csak annyit tudok, hogy nem túl nagy mennyiségű, rágcsálók ellen használt méreganyag került a kutya szervezetébe. Szerencsájuk volt, ez rosszul is végződhetett volna - válaszolta az orvos.

- Nem hiszem, hogy érdemes lenne feljelentést tenni - mondta Zsani még mindig Aton mellett térdelve.

- Szerintem annyiból jó lenne, hogy ha előfordul több bejelentés, akkor hátha mégis sikerülne felderíteni, ha valóban szándékosság van a háttérben - elmélkedett Bence.

Ezt a felvetést az orvos is helyeselte, így abban maradtak, hogy másnap a lány bejelenti az esetet a rendőrségen.

- Hazavihetjük Atont?

- Talán jobb lenne, ha az éjszakát még itt tölténé, de ha magától felkel, akkor nem bánom.

Zsanett megsimogatta kutyáját, és Bencével együtt kiment az előtérbe. Aton sípolva nyüszögött, majd felállt, és bizonytalan léptekkel megindult utánuk. Hazaérve a férfi körülnézett az udvarban, majd később, amikor futni ment, a parkot is alaposan szemügyre vette, de semmi gyanúsat nem talált. Hétfő reggel Zsanett felhívta a rendőrséget, de csak nehezen tudta megértetni a vonal végén lévő férfival, hogy miért nem tud bemenni, hogy személyesen tegyen feljelentést. Végül mégis csak kiment egy járőr felvenni az adatokat. Unottan hallgatta Zsanett mondandóját. Nem igazán érezte át a helyzet súlyát, főként, hogy az állat életben maradt. Zsanett elkeseredve hívta fel barátnőit, hogy beszámoljon a fejleményekről.

- Elképesztő ez az érdektelenség. Még mindig nem akarják felfogni, hogy nem pusztán egy háziállatról van szó. A munkakutyák nehezen pótolható segítők gazdáiknak. Ráadásul nem csupán anyagi szempontból nagy veszteség, ha idő előtt elpusztulnak, bár ez sem elhanyagolható érv. A kiképzést még az is nehezíti, hogy kevés a megfelelő tulajdonságokkal bíró állat, akiből megbízható segítőtárs válhat.

*

A főszezon véget ért a szállóban, a tanítás is megkezdődött az egyetemen, így Felícia csak ritkán vállalt egy-egy helyettesítést. Inkább a tanulmányaira koncentrált. Utolsó évesként sok időt töltött a gyakorló intézményben a gyerekek között. Hiába sulykolták beléjük, hogy nem szabad kivételezni a kicsikkel, nagyon nehezen tudta megállni, hogy ne kedveskedjen, legalább egy-egy simogatással, mosollyal a kis kedvenceinek. Az első évfolyamosok közül megismerkedett egy sportos, vidám lánnyal, őt ajánlotta be Rinihez, albérlőnek. Eleinte lelkiismeret-furdalása volt a költözködés miatt, de később, amikor látta, hogy milyen jól kijön a két lány, még féltékeny is lett egy kicsit. Szilvia ugyanis szintén szeretett esténként futni, így ezentúl már kettesben rótták a köröket, és nagyon megkedvelték egymást. Felícia azonban hamarosan meggyőződhetett arról, hogy Marina senki kedvéért sem hanyagolja el őt.

A téli szünetet lent töltötték a Bakonyban. Igaz, a hotelben nagy volt a forgalom, de Marina szabadságot kért. Mivel a nyarat végigdolgozta, most kedvezett neki a főnöke, annak ellenére, hogy karácsonykor nem szokta elengedni az egyedülállókat, inkább a családoknak engedélyezte a távollétet.

Annával madarat lehetett volna fogatni, annyira boldog volt, hogy a kis ház megtelt vidámsággal, kacagással. A díszes fenyőfa és a gyertyák szívmengető fénye mellett már az esküvő is szoba került. Felícia májusra tervezte a boldogító igen kimondását, de szülei hamar meggyőzték arról, hogy nem célszerű egymásra szervezni életének nagy eseményeit. Előbb legyen túl a vizsgákon, és vegye át a diplomáját, aztán majd foglalkozik az esküvői előkészületekkel. Richárd, ha tehette volna, még aznap oltárhoz vezetne kedvesét, de ezeket az érveket hallva, egyetértően bólogatott. A szülők felvetették a falusi nagy lakodalom lehetőségét, de megértették, hogy a pár csak csendes, szolid esküvőt szeretne. Hiszen a férfi szülei, még nem olyan rég, szűk két éve haltak meg egy tragikus autóbalesetben, húga pedig Kanadában élt férjével, hároméves kisfiával, és májusra várták a következő csemetét, így ők sem vállalhatták a hosszú utazást. Kitti nagyon szomorú lett, amiért nem jöhettek haza imádott bátyja esküvőjére, de semmiképp sem kockáztatta volna saját vagy kisbabája egészségét. Még az sem javított a helyzeten, hogy végül is augusztus első szombatjára tűzték ki a szertartás időpontját.

Felícia sokat törte a fejét, hogy oldhatná meg ezt a helyzetet. De egy pár hónapos újszülöttel éppúgy nem lehet több órán keresztül repkedni a kontinensek között, mint hatalmas nagy pocakkal. Bármennyire is sajnálták, nem akarták egy évvel elhalasztani az egybekelést. A briliáns ötlet az újévi Skype beszélgetés alkalmával pattant ki Felícia fejéből.

- Mi lenne, ha elhelyeznénk az asztalon egy virágdíszet, amiben elrejténénk egy webkamerát, így ti is részesei lehetnétek az eseményeknek. Tudom, hogy nem pótolja a személyes találkozást, de annál több, mintha két-három hét múlva kapnátok egy videófelvételt - lelkesedett a lány.

Mindenkinek nagyon tetszett ez a kreatív megoldás. Richárd örömmel konstataulta, hogy a hozzá legközelebb álló két nő milyen szeretettel fordul egymás felé. Remélték, hogy az anyakönyvvezető beleegyezik, és találnak olyan vállalkozó kedvű, szépérzéssel rendelkező technikust, aki megvalósítja elképzelésüket.

*

Az ünnepeket Bence is szüleinél töltötte Budapesten, de már 28-án visszatért Sopronba. Mióta az a kétes kimenetelű eset megtörtént Atonnal, legtöbbször együtt mentek este a parkba.

- Jöttök sétálni, vagy még dolgozol? - csengetett be a férfi Zsanetthez.

- Napok óta nem volt munkám, így csak egy regényt olvastam, de nem mondhatnám, hogy telitalálatos, szóval öltözöm, és mehetünk. Addig beleolvasnál ebbe a levélbe? - nyújtott át a lány egy borítékot.

- Felbonthatom?

- Természetesen, nem gondoltam, hogy anélkül el tudnád olvasni - mosolygott Zsani, miközben vastag kötött garbót húzott magára.

- A rendőrségről jött. Bizonyíték hiányában lezárták a nyomozást.

- Nos, akkor erről ennyit. Szerintem egy kutya sérelmére elkövetett esetleges bűncselekmény a legutolsó akta, amivel foglalkozni kívánnak. Főként, mert felépült, tehát nem történt tragédia. Persze az is lehet, hogy véletlenül szedte össze, csak azt tudnám, hogy hol?

- Nem hiszem, hogy közterületre mérget szórnának ki - mondta Bence. - Mégiscsak az a legvalószínűbb, hogy szándékosan, vagy felelőtlenül a házinénid tett ki valami rágcsálók elleni szert a kertbe, vagy az alsóépületekhez.

- Meglehet, csak hogy Aton nem szokott egyedül kint lenni az udvaron.

- Tényleg, annyiszor meg akartam már kérdezni tőled, hogy ha kertes házban laktok, akkor miért voltatok olyan késő éjszaka kint a parkban, amikor először találkoztunk?

- Pedig egyszerű. Sári néni nem tűri a fűben meglapuló bűzös kutyakupacokat. Ez egyébként közterületen is elég gondot jelent. Kitüntetném azt, aki megmutatná nekem, hogy kell vakon felderíteni, és felszedni a bokrok alatt elhelyezett végterméket. Néha akad egy empatikus kutyas, aki felajánlja, hogy ha már a sajátja után felszedi, akkor Aton csomagját is eltakarítja, de ez kb. szököévente egyszer fordul elő. Egyébként meg marad a sunnyogás, vagy a vitatkozás.

- Vagy Sári nénivel, vagy a közteressel... - fejezte be a mondatot a férfi. - Utóbbi akár meg is büntethet.

- Viszont vele nem kell együtt élnem, így még mindig az a vállalhatóbb. Ráadásul általában kidumálom magam, és elengednek - mosolygott Zsani a sapkája alól.

- Úgy beöltöztél, mintha Alaszkába mennénk - ugratta Bence.

- Látod, ezért jó nekem, azt képzelek el, amit akarok. Amilyen hideg van, még az is lehet, hogy valóban Alaszkában vagyunk. Figyelnél Atonra, nehogy összetűzésbe kerüljön a jeges-medvékkel?

Nevetve léptek ki a havas utcára.

- Várj, ettől a rénszarvas csordától nem lehet átkelni - kapta el Bence a lány karját a járda szélénél.

- Nem bánnád, ha beléd karolnék? - kérdezte Zsani, miután már harmadjára csúszott meg a síkossá vált úton. - Aton mancsa nem csúszik, de én nem törném ki a nyakam, ha egy mód van rá.

- Természetesen - nyújtotta a karját a férfi.

Átérték a túloldalra. Zsani lecsatolta a pórázta Aton nyakörvéről. A kutya boldogan futott a puha fehérségben. Néha belefúrta az orrát a hóba, és amikor felemelte szép fejét, vicces kis kupac maradt széles ornyergén. Megrázta magát, betoppantott, majd vidáman elszaladt, kapkodta a hulló pelyheket, melyek előtte táncoltak a levegőben.

- Látom, elég bizonytalanná váltál.

- Bizonyos értelemben ki nem állom a telet. A vastag hóréteg alatt eltűnik az összes támpont. Nem érzem a járda repedéseit, sajátosságait, azt sem, hol a szegély, vagy a füves rész. Természetesen, hogy Aton sem tudja tökéletesen megítélni, ha nem takarítják a járdákat. A hóékék által felkupacolt hegyek pedig igazi kihívást jelentenek. Nem könnyű, de azért túlélünk már néhány telet. Majd csak kitavaszodik ismét.

- Ha már erről beszélgetünk, nem veszed tolakodásnak, ha visszatérek egy régi témánkra, amit a rendelő előtt nem boncolgattunk?

- Nem haragszom semmilyen kérdés miatt. Jobb a kínos feltevéseket eloszlatni, mint lenyelni a hátunk mögötti szóbeszéd keserű piruláit. De nem igazán emlékszem, miről volt szó?

- Hogy is mondjam? Arról, hogy nem gondoltam a mozgásod alapján, hogy semmit sem látsz.

- Ez azért van így, mert 16 éves koromig láttam. Nem mondhatnám, hogy tökéletesen, de elég jól. Ráadásul a sérültek között sincs két egyforma, akár az egészséges emberek közt. Van, aki siet, mások tipegnek, szálegyenesen, vagy meggörnyedve, fal mellett osonva, vagy törtetően a járda közepén, szinte mindenkit letarolva. A vakon született emberek mozgása gyakran tűnhet rendellenesnek, de még ez sem általános. Vannak, akik mereven tartják magukat, és nem forgatják a fejüket, mások meg ezt is megtanulják, mármint, hogy a hangok irányába forduljanak. Néha egy aliglátó, a csekélyke látás maradványával, sokkal inkább tűnhet elesettnek, kiszolgáltatottnak, mint kuttyájával egy teljesen vak. Bár látod, esetenként a körülmények egy pillanat alatt fordíthatnak ezen.

- Nem értem. Aki akármilyen keveset is, de lát valamennyit, az miért tűnhet esetlenebbnek?
 - Azért, mert a képmozaikok, amiket tapasztal, nem segítik, hanem zavarják, és ettől bepánikol. Például gondolj csak bele, hogy mennél le egy lépcsősoron, ha folyamatosan hullámszerű a széle. Hiába tapintja a bottal, hogy szilárd a felület, a látvány becsapja az agyat és olyankor elég nehéz reálisan értékelni a helyzetet.
 - Veled mi történt, baleset ért, vagy valami betegség okán vesztetted el a látásodat?
 - Tulajdonképpen fogalmam sincs róla. Kezdődött egy genetikai rendellenességgel, hiszen sosem volt tökéletes a látásom, mindig is gyengébb volt a szemem az átlagosnál. De hogy miért vált le a retinám, és miért pont akkor, arra nem derült fény.
 - Hogy lehet ezt feldolgozni 16 évesen? - állt meg Bence, és szembefordult a lánnyal, hogy az arcáról sokkal többet leolvashasson, mint amennyit a szavai elárulnak.
- Zsanett lesütötte a szemét, és sokáig hallgatott. Majd felnézett a férfirre, és csak ennyit mondott:
- Amikor azt hiszed, hogy minden összeomlott körülötted, bekapcsol az életösztönöd.

*

Beköszöntött a tavasz, és közeledtek Felícia záróvizsgái. A lány egyre idegesebb, ingerlékenyebb lett. Éjszakákba nyúlóan tanult, rosszul aludt, sokat panaszkodott fej- és gyomorfájdalomra. Richárd nehezen viselte kedvese hangulatváltozásait. Marina csak nevetett rajtuk. Ő már gyakorlott volt a vizsgaidőszakok túlélési stratégiájának kidolgozásában. Gyakran töltötte munka után szabadidejét barátnőjénél, takarított, vasalt, vagy épp főzött, míg Felícia a szakdolgozatát írta, vagy a neten böngészett a megfelelő anyagok után kutatva. A férfi is kivette részét a házimunkákból, de előfordult, hogy üzleti ügyben vidékre, sőt egy alkalommal, néhány napra külföldre kellett utaznia. Ilyenkor Rini a nagy házban aludt Felíciával, és mindenféle apró figyelmességekkel próbálta enyhíteni barátnője feszültségét.

A stresszes időszakban igazi felüdülést jelentett, amikor megkapták a hírt, hogy Kitti egészséges kislányt hozott a világra, akit Rebekának kereszteltek. Felícia hetente többször is félresöpörte tennivalóit, hogy legalább virtuálisan elrepülhessen Richárd hűgáéhoz, és részesüljön a babázás örömteli pillanataiból az internet segítségével.

Végre eljött a várva várt nap, amikor Felícia learathatta kitartó munkájának gyümölcsét. Boldogan vette át a kitűnő bizonyítványt. Anna és Ferenc is eljöttek a diplomaosztó ünnepségre, és nagyon büszkék voltak lányukra. Rini és Richárd színes lampionokkal és virágcsokrokkal díszítették föl a házat és a kertet az esti partira. Felícia szeme teleszaladt könnyel, amikor meglátta a terített asztal körül szüleiket és barátait. A mesés hidegtálakat, süteményeket a hotel étterméből rendelték, így a lány semmit sem sejtethetett meg a készülődésből.

- Úgy örülök, hogy mindenki el tudott jönni. Csodálatos este volt. Szeretném, ha az esküvőnk is ilyen jól sikerülne! - mondta Felícia, amikor a buli végén kettesben maradtak Richárddal, és a teraszon lévő gyékénykanapén üldögélve bámulták a csillagokat.

- Örülök, hogy jól érezted magad. Ez volt az esküvőnk főpróbája, és teszünk róla, hogy a nagy nap, ha lehet, még ennél is tökéletesebb legyen.

- Néha úgy érzem, hogy olyan mesészerű az életünk, hogy ennél tökéletesebb már nem is lehetne. De te már többször is bebizonyítottad, hogy rá tudsz még tenni egy lapáttal - mosolygott a lány, és odabújt a férjéhez.

- Tudod, gyakorlat teszi a mestert. Minél többször próbálsz a tökéletességre törekedni, annál jobban fog sikerülni - kacintott Richárd és ölbe kapta kedvesét.

- Ne bolondozz! Tegyel le! Még meghallják anyuék... - sikkantotta Felícia.

- Nem lehet, ha már megtartottuk az esküvőnk főpróbáját, akkor most a nászéjszakáét sem mulaszthatjuk el. Nem igaz?

Felícia szorosan átkarolta a férfi nyakát, és egy szenvedélyes csókkal válaszolt a kérdésre.

Másnap, mielőtt a szülőket kikísérték a vasútállomásra, körbekocsikázták a várost, és megnézték néhány nevezetességet. Anna szabadkozott, amikor a Tűztorony csigalépcsőit meglátta, de amikor felértek, és eléjük tárult a panoráma, többször is elmondta, mennyire boldog, amiért hagyta magát rábeszélni erre az erőpróbára. A fáradságért bőségesen kárpótolta a város látképe. Majd betértek a várkerület szívében lévő Hűségkút melletti presszóba, hogy kicsit megpihenjenek.

- Ez a kedvenc terem itt a belvárosban - mutatott körbe Felícia.

- Nem csodálom, hogy beleszerettél ebbe a városba, kislányom - mondta édesapja.

- Nem akarnátok ideköltözni? Gyakrabban találkozhatnánk és az unokáitokkal is többet lehetnétek majd.

Erre a mondatra Anna kiejtette a kiskanalat a kezéből, ami csörömpölve a földre esett. A fiatalok egymásra néztek, és hangosan nevettek.

- Anyukám, nem azt mondtam, hogy holnap már unokák fognak rendetlenkedni a kertben, de hamarosan annak is eljön az ideje, és egy vidéki házat eladni szintén nem megy egyik napról a másikra.

- Ez igaz, de tudod, kislányom, mi ott éltük le az életünket, nehéz lenne már megszoknunk itt a nagyvárosban - felelte Ferenc rendíthetetlen meggyőződéssel.

Felícia szeretettel nézte szüleit. Ugyan nem értett egyet velük, de elfogadta álláspontjukat. Richárdra mosolygott, és azt érezte, hogy neki a férfi mellett van az otthona, bármelyik városban vagy országban éljenek is.

*

A fiatal pár boldogan készült az esküvőre, bár Felicián néha eluralkodott a pánik, hogy nem készülnek el mindennel időben. Rinivel és Szilvivel körbejárták a menyasszonyi ruhakölcsönzőket, hogy kiválasszák a legmegfelelőbb öltözetet. Richárd is a barátnőket faggatta, vajon milyen csokornak örülne jobban arája.

Végre megérkeztek a nyomdából a meghívók is, így esténként körbejárták a rokonokat, barátokat, hogy személyesen adják át.

Amikor csöngettek, Zsani azt gondolta, Bence érkezik, hogy a szokásos esti sétára invitálja őket. Nagyon meglepődött, amikor Felícia vidám hangja köszöntötte.

- Szia, Zsani! Zavarhatunk egy kicsit?

- Nem zavartok. Gyertek csak be! Épp dolgoztam, egy pillanat, elmentem az anyagot, és a tiétek vagyok.

- Mit dolgozol? Erről még sosem meséltél - kérdezte Felícia a lány mögé lépve.

- Fordítok angolról magyarra vagy éppen vissza.

- Elképesztő. Hogy csinálod?

- Hozz ide egy széket, megmutatom.

Felícia leült az asztalhoz, és érdeklődve várakozott. Richárd még kint volt a verandán, Atonnal szórakoztatták egymást.

- E-mailben jönnek a megrendelések. Tájékoztató anyagok, hivatalos vagy magánjellegű levelek, használati útmutatók. Megnyitom ezt, ebben semmi titkos információ nincs. Majd nyitok egy Word dokumentumot, amibe írom a fordítás piszkozatát. Ha elkészültem, akkor javítom, formázom, és visszaküldöm a megrendelőnek.
- Ez káprázatos. Még nem is hallottam ilyen beszélő programot - mondta Richárd, aki időközben belépett az otthonos kis szobába. - Azt értem, hogy begépeled a fordítást, de eger nélkül hogy tudod szerkeszteni? - kérdezte a férfi.
- Teljesen vakon lehetetlen „egerészni” - mosolygott Zsani. - Muszáj megtanulni a billentyű-parancsokat. Pl. ha mindent ki akarok jelölni, akkor control a-val, ha csak néhány sort, akkor a shift-lefelé nyíllal teszem. A betűtípusokat, vagy a szélekhez, vagy középre igazítást is a megfelelő billentyűk lenyomásával érem el.
- Azt hittem, ezeket a sablon szöveges használati utasításokat netes fordítóval csinálják.
- Az a cég, aki valamit is ad magára, biztos, hogy nem. Az csak vázlatához vagy a stand-up comedy-s srácoknak jó, hogy legyen min poénkodni.
- Te egyáltalán nem használod?
- Eleinte még lefordítottam úgy is, de rájöttem, hogy időpocséklás az egész. Persze netes szótárt én is használok, de komplett fordító programot nem.
- Milyen végzettség szükséges ehhez a munkához? - kérdezte Felícia.
- Igazán nem tudom, gondolom, cége válogatja. Nekem érettségim és egy középfokú nyelv-vizsgám van. Mindig is szerettem az angolt, sokat fejlesztem magam, olvasok és szövegeket hallgatok. A középiskolában angol szakra jártam, tolmács szerettem volna lenni, csak hát mást írtak a sorskönyvembe.
- Azért örülhetsz, mert mégis csak azzal foglalkozol, amit szeretsz. Ez a munka nem áll olyan messze a tolmácsolástól.
- Igen, legalább az álmaim fele megmaradt. Az angollal foglalkozhatok, viszont nem járhatom be a világot, ahogy terveztem - mondta Zsanett keserű mosollyal.
- Hol találtad ezt a remek melót? - faggatta tovább Felícia, hogy ismét pozitívabb irányba terelje a beszélgetést.
- Amikor kórházban voltam vakbélműtéten, akkor barátkoztam össze egy fiatal doktornővel. Sokat beszélünk a sérült emberek munkavállalási nehézségeiről. Nehezen is mozdulunk ki otthonról, de a munkahelyek sem mindig toleránsak, ha négy lábú kísérelével szeretnénk állást vállalni. Ivett anyukája a munkaügyi központban dolgozik, ő mondta, hogy próbáljam meg ezt a távmunkát. A cég nem kért semmi különlegeset, csak három elég hosszú és speciális szöveg fordítását. Beküldtem az anyagokat, és nagyon megörültem, amikor megtudtam, hogy engem is kiválasztottak, és behívtak személyes interjúra. Hárman voltunk, így elég esélytelennek véltem a helyzetemet. Mire odaértünk, csak ketten maradtunk, a harmadik időközben elfogadott egy külföldi szerződést. Mit ne mondjak, amikor Atonnal bemasíroztunk, kételkedve fogadták, hogy én küldtem az e-maileket. Szerencsére nálam volt a laptopom, így rögtönöztem egy kis bemutatót. A személyzetis szkeptikus maradt, de a nagyfőnöknek szimpatikus lehettem, mert azt mondta; mindkettőnket felvesz két hónap próbaidőre, és azt fogja hosszú távon alkalmazni, aki jobban teljesít. Úgy dolgoztam, mint egy megszállott. Nagyon akartam ezt a munkát, hogy végre a saját lábamra állhassak. Ha épp nem volt anyag, akkor tanultam, a szókincsemet gyarapítottam. Szerintem a másik hölgy nagyon magabiztos volt, lazán vette a dolgot. Sokkal magasabb volt a végzettsége, és dolgozott is kint Angliában, így feltehetően nem tartott engem konkurenciának. Aztán felhívtak, hogy menjek be Pestre szerződést írni. Azt hittem, nem hallok jól, majdnem elejtettem a telefonomat. Kíváncsi voltam, miért én

kaptam a munkát. A titkárnő azt mondta, hogy mindig én voltam a gyorsabb és a pontosabb. Ráadásul a főnöknek jobban tetszett a stílusom is.

- Van annyi munkád, hogy meg tudsz belőle élni? Nem gondoltál arra, hogy esetleg korrepetálást is vállalj? - érdeklődött Richárd.

- Nem panaszkodom. Eleinte még nagyon szűkös volt a fizetés, de most már ajánlanak is más cégeknek, így egyre növekszik az összeg. Nincs tanári diplomám, sőt semmilyen sem, meg nem is szeretnék idegeneket beengedni a lakásomba. Ha egyszer rákényszerülök, akkor is csak ismeretségi alapon fogok tanítványokat vállalni. Jelenleg azonban örülök, hogy legális a munkám és elfogadható a fizetésem. Nem akarok összetűzésbe kerülni a hatóságokkal.

Ismét szólt a csengő. A kapuban most valóban Bence állt.

- Mi csak később megyünk sétálni, vendégeim vannak - mondta Zsani.

- Jól elszaladt az idő, és még el sem mondtuk jövetelünk célját - lépett ki a verandára Felícia és Richárd, amikor az ismerős hangot meghallották. - Nem is akarunk tovább feltartani, csak szeretnénk átadni az esküvői meghívónkat. Szeretettel várunk téged is.

- Nagyon kedvesek vagytok, de nem hiszem, hogy el tudok menni - mentegetőzött Zsanett. - Aton nem ideális vendég, még akkor sem, ha szép, fényes fekete az öltönye, én meg egyedül nem boldogulok idegen helyen.

- Ez nem lehet akadály. Mehetünk együtt - mondta Bence.

- A szertartás alatt pedig ülhetnél a szüleimmel. Nagyon megkedveltek a diplomaosztó utáni ünnepségen.

- Tényleg nagyon kedvesek vagytok, de az előzmények tekintetében nem szívesen hagynám magára Atont hosszabb időre.

- Amennyiben találunk neki egy megfelelő bébiszittert, akkor eljössz? - kérdezte Richárd.

Zsani beleegyezően bólintott. Nem akarta megbántani barátait további ellenállásával, amikor ilyen segítőkészen keresték a megoldást.

*

Vészesen közeledett az esküvő napja, és a fiatal pár egyre inkább úgy érezte, kezdenek összecsapni a hullámok a fejük fölött. Rini és Bence irigylésre méltó nyugalommal, türelemmel segédkeztek az előkészületekben. Felícia egyik egyetemi ismerőse vállalta, hogy megteremti a technikai feltételeit a netes kapcsolatnak, melynek segítségével Kittiék is részesei lehetnek az ünnepségnek. A dekoratőr is partner volt, több kreatív ötletet is vázolt, figyelembe véve az informatikai szükségleteket. Az persze okozott némi fejtörést, hogy a pár ragaszkodott a szabadtéri szertartáshoz, és a helyszín még nem volt lefixálva.

- Ilyenkor érzem úgy, hogy legszívesebben elrabolnálak, és kint Krétán titokban összeházásodnánk, mindenféle felhajtás nélkül - mondta Richárd egyik este, amikor kimerülten ledobta magát kedvenc karszékébe.

- Tudod, hogy én is eljátszottam már a gondolattal, hogy ott kellene kimondanunk a boldogító igent, ahol először megpillantottuk egymást? - ült az ölébe Felícia.

- Akkor dobd be a bikinidet az utazótáskába és már mehetünk is.

- Nem lehet. Megbántanánk a szüleimet, a barátainkat, és ez beárnyékolná a mi boldogságunkat is - mondta a lány, nagy barna szemeivel a férfi arcát fürkészsze.

- Igazad van. Azt hiszem, nagyon önzőek lennénk, ha Annáékat megfosztanánk a közös élménytől. A barátaink talán még ki is hevernék valahogy, de a szüleiddel szemben kegyetlenség lenne. Viszont, ha már mindketten ilyen nosztalgikus hangulatban vagyunk, akkor nászútra oda mehetnénk. Mit szólsz, szépségem?

- Azt, hogy gondolatolvasó vagy, épp ezt akartam javasolni. Holnap be is mehetnénk az utazási irodába.

- Nekem délután lesz egy tárgyalásom, de ebéd előtt beugorhatunk.

- Hívott a dekoratőr, hogy nagyon kellene már látnia a helyszínt ahhoz, hogy egyeztethessük az elvárásokat a lehetőségekkel.

- Azt már én is nagyon szeretném látni, de mit csináljak, ha mindenkire augusztusban jön rá az egybekelési láz, és már lefoglaltak minden valamirevaló éttermet. Mondd meg neki, hogy ne aggódjon, hiszen többnyire élővirág dekoráció lesz, azt meg úgy sem lehet hetekkel előbb megrendelni ebben a hőségben.

- Mi lenne, ha itthon tartanánk? Olyan jól éreztük magunkat a diplomaosztó után is.

- Azért az más volt, kedvesem. Most többen is leszünk, és ez a konyha nem épp a legalkalmasabb erre a célra. No meg akkor is kellenének felszolgálók, mégsem várhatjuk el, hogy az unokatesóink süssenek-főzzenek, aztán meg mosogassanak is el vacsora után. Nem akartam előre szólni, nehogy csalódás érjen, de a holnapi tárgyalásban nagyon bízom. Egy panzióba rendelnének festményeket. A tulajdonos korrekt embernek tűnik. Azzal támogatja a helyi vállalkozásokat, hogy amit csak lehet, tőlük rendel. Az anyagiakon kívül reklámnak sem lenne rossz, ha sikerülne üzletet kötnünk, így Bencével elviszünk néhány tájképet és csendéletet. Még nincs kész, nem nyitott meg, fogalmam sincs, milyen állapotban van, de hátha végre kedvez nekünk a szerencse.

Másnap valamivel dél előtt vidáman léptek ki az utazási irodából.

- Csodálatos nászutunk lesz! Most már az sem érdekel, ha a vasútállomáson fognak bennünket összeadni - nevetett Richárd jövődöbelijére.

- Az nagyon romantikus lenne - kacagott a lány. - Két virágcsokor a pesti gyors ütközőjére, aztán ásó, kapa meg a nagyharang... igaz?

- Valahogy úgy képzeltem. Ezen nem múlhat a boldogságunk. Na de mesélj, mit terveztél délutánra, míg én robotolok?

- Ó, te szegény, ha lenne időm, sajnálnálak, de találkozóm van a barátnőimmal. Először Rinivel elugrunk egy ruhapróbára, aztán neki vásárolunk valami nagyon elegánsat, utána pedig bemutatjuk Atonnak a pesztráit. Tudod, egy kis játék a parkban, séta, labdázás, ne akkor szembesüljön a ténnyel szegény állat, hogy több órára idegen emberekkel kell maradnia.

- Megjósolom, hogy első pillanatra haverság lesz. Láttál te már olyan élőlényt, akivel Aton nem bratyizott volna az első pillanatban?

- Igen. A kis vöröskével, aki a szomszédunkban lakik - vágta rá Felícia.

- Szerelmes virágszálam, rosszul ítéled meg ezt a helyzetet, ugyanis ebben az esetben sem Aton hibájából van közöttük az a hatalmas kommunikációs szakadék, mely ellehetetleníti kettejük konfliktusmentes viszonyát.

- Neked ügyvédnek kellett volna menned. Azt az egyszerű tényt, hogy az a macska ki nem állhatja a kutyákat, így Atont sem szívleli, olyan szakszerűen fogalmaztad meg, hogy a frissen megszerzett diplomámmal is alig tudtam követni a gondolatmenetedet.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy jobban tudok dumálni, mint festeni? - kérdezte a férfi, miközben magasra szaladt szemöldökével nagyon meghökkent arcot vágott.

Felícia annyira nevetett, hogy nem tudott válaszolni. Richárd nagy levegőt vett, és belekezdett még egy cirkalmas körmondatba, ami leegyszerűsítve annyit jelentett, hogy a képeket nem csak megfesteni szükséges, hanem eladni is, amihez nem árt némi szókincs és rábeszélő képesség.

*

Míg az esküvői ruhaszalomban a varrónő tökéletesen Felícia alakjára igazította a kiválasztott darabot, Rini az alkalmi ruhákat nézegette. Három is megtetszett neki, így ő is bevonult a próbafülkébe.

- Na, mit szólsz? - kérdezte Felíciától, és körbefordult előtte.

- Nagyon szép ez a ruha, de nem szeretném, hogy feketében legyél, még akkor sem, ha nagyon elegáns.

Marina bólintott, és felvette az ekrű színű hímzett csodát.

- Na, ez már sokkal jobb. Fiatalosabb, vidámabb és csinosabban is áll - lelkesedett Felícia.

- Én viszont nem érzem úgy, hogy ez lenne a tökéletes választás. Inkább felpróbálom a harmadikat.

- Azt hiszem, ez az igazi - mondta a lány néhány perccel később, amikor ismét kilépett a fülkéből.

Felícia a földig érő nagy tükör előtt állt, és olyan szép volt, akár egy hercegnő. Rini egy lépéssel hátrébb, a bal oldalához lépett.

- Emellett a sötét ruha mellett jobban érvényesül a te szépséged - mondta csöndesen, és csodálattal nézte barátnőjét.

- Rini, ne csináld ezt, mert mindjárt elsirom magam - fordult felé Felícia. - Azt vedd meg, amelyik neked jobban tetszik, amelyikben jobban érzed magad!

- Tedd szívedre a kezed! Szerinted nem ez a legszebb?

Felícia a vállán lévő ekrű ruhára pillantott, majd hosszan nézte Marinát.

- Azt hiszem, igazad van. Nekem a világos ruha jobban tetszik, rajtad viszont ez áll jobban. Ez előnyösebb, kiemeli a szemed színét.

- Akkor egyetértünk. Ráadásul még ki is tudom fizetni az árát - mondta, miközben a ruhához tartozó kis bolerón lévő címkét szemlélte.

A két lány jóval hamarabb végzett a vásárlással, mint ahogy azt remélték, így volt idejük beülni egy cukrászdába, mielőtt a parkban találkoztak a többiekkel. Zsanett a kutyájával érkezett, míg Szilvia kedvesével, Zsomborral. Ők lettek ugyanis kiszemelve Aton felvigyázására. Felícia lehuppant a padra a lányok mellé, amíg Rinire várakoztak, aki felszaladt a lakásba a csomagokkal.

- Kutyameleg van. Igaz, Aton? - simogatta meg Marina a németjuhászt, amikor visszaért a padhoz. - Hozhattam volna neked egy tálka vizet, de csak most jutott eszembe. Felszaladjak érte?

- Nem, dehogy, hoztam én neki. Ilyen melegben sosem indulok el víz nélkül - válaszolta Zsani, és hátizsákjából egy palack vizet, egy műanyag tálat halászott elő, és megitta kedvencét.

- Nagyon szép állat, de elég morcosnak néz ki, nem nagyon szeretnék vele éjszaka a sötétben találkozni - mondta Zsombor, miután bemutatkozott a lányoknak.

- A látszat néha csal, de egyébként nem tudom elképzelni, hogy Aton félelmetes lenne. Olyan kedves és barátságos. Mondjuk tény, hogy Bence is azt mondta, hogy meghűlt benne a vér egy pillanatra, amikor éjszaka szó szerint összefutottak a parkban. Hosszú szőrével, hatalmas sörényével, ami a füle mögül egészen a mellkasáig húzódik, meg a zászlós farkával egészen olyan, mint egy vérbeli farkas. Hozzá még az a tekintélyt parancsoló nézése... Persze hamar rájött, hogy a rettenthetetlen külső mögött mézeskalácsból van a szíve, de amíg nem ismerte, neki is hasonló érzései voltak vele szemben, mint most neked. Akkor elengedhetem ökelmét? - érdeklődött Zsanett.

- Ha garantárod, hogy senkiből nem lesz kutyakaja - válaszolta a férfi.

- Nem erőltetem, ha féltek tőle - mentegetőzött a lány.

- Ugyan már, csak vicceltünk, feltételezzük, hogy vagy annyira felelősségteljes, hogy nem engednéd el szájkosár nélkül pórázról, ha könnyen dühbe jönne.

- Egyébként is, egy ember sem tűnt még el a környékről, pedig minden este itt sétáltatod, nem? - bökte meg könyökével Felícia Zsanettet.

Mindenki nevetett. Ahogy kattant a karabíner, Aton úgy kilőtt, mint a puszkagolyó. Körbeszaladta a parkot, benézett a kedvenc bokrai alá, szégyenlősen félrehúzódott, míg elvégezte folyó ügyeit, majd viasszaladt bejelentkezni gazdájához. Zsani egy rendkívül csábító jutalomfalattal díjazta ezt.

- Ez a távirányítója? - kérdezte a férfi, megérintve a lány kezében lévő kis tasakot.

- Igen, a kedvencét a behíváshoz tartogatom. Figyeld csak! - Belefűjt a sípba, és mire kivett a zsákocskából egy falatot, Aton már jelentkezett is érte. - Itt a labda és itt a falat. De ne adj neki minden alkalommal, mert akkor úgy elhízik, mint egy víziló.

Egy óra múlva Zsombor már a fűben birkózott Atonnal. A lányok felváltva kommentálták az eseményeket. Attól függően, mikor ki tudott hamarabb megszólalni a nevetéstől. Ugyanis az történt, hogy Zsombi hamarabb megunt a labdázást, mint ahogy azt a kutya elképzelte. Így leült a fűbe, és próbálta különböző helyekre eldugni a játékot. A szemfüles ebet azonban nem sikerült átvágnia. Zsombor eldobott egy fadarabot, gondolván, míg Aton érte rohan, addig visszaadja Zsaninak a labdát, hogy tegye el a hátizsákjába. A németjuhász azonban rá sem hederített a fára, megállt a férfi előtt és ugatni kezdett.

- Állj, Aton, gyere ide, elég volt ebből! - nevetett Zsani a könnyeit törölgetve.

Zsombor a rövidnadrágja zsebébe dugta a labdát, amíg a kutya háttal állt neki. Ezt Rini mondta el, azzal a kérdéssel megtűzve, hogy: vajon mit fog erre lépni ez a bolondos eb?

- Megfogom most már, mielőtt nagyon belemelegedtek a játékba. Jobb, ha a nadrágodból kiveszed a labdát, mert ha Aton beindul, alsógatyában mehetsz haza. Egyszer velem is megtörtént, hogy meggondolatlanul zsebre tettem, amikor meguntam a bohóckodását. Ő meg annyira benne volt a játékban, hogy el akarta venni, és letépte a zsebemet, persze a nadrágom is kiszakadt.

Zsombor grimaszolt, és úgy kapott a nadrágjához, mint egy humorista. A lányok nem bírták abbahagyni a nevetést.

- A csudába, csupa csula vagyok, pedig elmeheztünk volna fagyizni - mondta a férfi, és a padot megkerülve a hátizsákba dobta a labdát.

- Felmehetünk hozzánk mosakodni, mert egy ilyen ajánlatot nem szabad figyelmen kívül hagyni - válaszolta Rini.

- Gyere, Zsani! - nyújtotta kezét Felícia, miközben felállt a padról.

- Szerintem jobb, ha megvárunk itt benneteket.

- Feljöhetsz hozzánk, az előszobában nincs szőnyeg, meg nem is leszünk fent sokáig, semmi baja sem lesz annak a lakásnak - mondta Rini. Belekarolt a két lányba, és elindultak a lépcsőház felé.

- Nem gondoltam, hogy ekkora móka lesz ez az ismerkedés - vallotta be Szilvia, amikor Zsanival beléptek a fürdőszobába, hogy kezet mossanak. - Azt hittem, Aton egy komoly munkakutya.

- Jól gondoltad, tényleg az, ha rajta van a hám. Ellenkező esetben azonban semmivel sem különbözik egy átlagos kutyától. Tudod, a vér nem válik vízzé, és nekik is kell egy kis szabadidő, hogy igazán kutyául érezhessék magukat, persze a szó legnemesebb értelmében.

Tisztálkodás után a közeli fagyizó felé indultak. Zsaninak ismételt aggályai támadtak, hogy esetleg nem látják szívesen négylábú barátját.

- Mindenhová bemehettek együtt. Nem? - kérdezte Szilvia. - Ha jól tudom, erre valami országos jogszabály van.

- Elviekben igen, gyakorlatilag meg még mindig sok helyről kizavarnak, vagy be sem engednek bennünket.

- Ez meg hogy lehet? A rendeleteket mindenkinek be kell tartania - érdeklődött Zsombor, a lány mellé lépve.

- Minden nagykapu mellett van kiskapu. Van, aki azzal védekezik, hogy ha a sajátja egy kis üzlethelyiség, akkor ott ő írja a szabályokat, és azt enged be, vagy tilt ki, akit akar. Persze bizonyos értelemben elfogadom, hogy egészségügyi intézményekben vagy élelmiszer boltokban, éttermekben nem kívánatos a kutyaszőr, mert nem túl higiénikus. Ez inkább felfogás és hozzáállás kérdése, nem pedig a szabályozásé. Személy szerint én nem is erőltetem, ha meg tudom oldani látó kísérelővel, mert akkor még nehezebben értik meg, hogy minek akarom még a kutyát is bevinni, ha van segítségem. Konfliktuskerülő ember vagyok, ezért minden helyzetben mérlegelem, hogy megéri-e a balhé. Természetesen, ha fontos és nem tudom máshogy kivitelezni, akkor odamegyek Atonnal és nem hagyom magam.

- Akkor menjünk el inkább a főtérre, ott kerthelyiség is van, nem lehet kifogásuk Aton ellen, illetve isteni a csavart fagy - javasolta Felícia.

Az ötlet nagy sikert aratott. Az a hűsítő finomság megér néhány perc gyaloglást még ilyen melegben is.

- Menjetek ti előre, mert én nem tudom, hol van pontosan az a presszó - állt meg Zsani félúton, hogy maga elé engedje a többieket.

- A saroknál balra kell fordulni, majd navigálunk benneteket. Aton úgysem bírja ki, hogy ne ő menjen az élen - válaszolta Felícia.

Negyedórás séta után beléptek a kerthelyiségbe. Körbeülték a bejáráshoz legközelebb eső asztalt, de a biztonság kedvéért Zsombor még meg is kérdezte, mielőtt rendelt, hogy kifogásolják-e a kutya jelenlétét. A fiatal pincérnek nem volt ellenvetése, sőt még egy tál vizet is hozott a négylábú vendégnek. Aton megszimatolta a földre tett edényt, majd gazdájára nézett.

- Tiéd, igyál - mondta Zsani a várakozó ebnek, majd megköszönte a férfi kedvességét.

- Találkozunk még az esküvő előtt? - érdeklődött Szilvi, amikor Zsombival meghozták a hatalmas adag fagyikat.

- Én minden este kijövök ide Atonnal, így amikor ráértetek, bármikor találkozhatunk. Reggelente is itt sétálunk, de akkor rövidebb ideig, és gondolom, ti is inkább ilyenkor értek rá jobban.

- Te ugye holnap szolgálatban vagy? - fordult Szilvi barátjához. A férfi igent bólintott, és meg sem várva, hogy a jégkockák elolvadjanak, felhajtotta az ásványvizet, amit épp akkor tett le a pincér az asztalra.

- Talán jobb lenne, ha telefonszámot cserélnénk, úgy egyszerűbb lenne az egyeztetés - ajánlotta Zsani.

- Rendben, akkor beírlak a telefonomba. Mondod a számod?

- Csörgess meg, és én is elmentem a tiéd - mondta Zsanett, miután lediktálta a saját telefonszámát. Majd elővette lágyan muzsikáló mobilját, és elutasította a hívást. Feloldotta a billentyűzarat, kikereszte a nem fogadott hívások közül az utolsót, és elmentette a névjegyzékbe.

- Most esett le az állam - mondta Zsombi - Megengeded, hogy megnézzem?

- Persze, tessék, de semmi különlegeset nem fogsz látni rajta. Ez egy egyszerű Nokia telefon, ráadásul az őskorból maradt nálam. Csak annyiban más, hogy van rátelepítve egy úgynevezett képernyőolvasó szoftver, ami felolvassa azt, ami a kijelzőn megjelenik. Kivennéd a táskámból a nedves törlőt, mert ez a fagyi mindenhol csöpgög! - fordult Zsani a melléte ülőhöz.

- Persze, hogy olvad, ha a telefonoddal foglalkozol, és nem eszed. De azért milyen jó, hogy ennyi speciális segédeszköz áll a rendelkezésetekre. Néhány napja volt szerencsém lefűlelni a laptopját is - nevetett Felícia, miközben kivette a tasakot, és átnyújtotta a lánynak. - Azon is ilyen, vagyis hasonló program van, csak az férfihangon szövegel.

- Milyen beszélő masináid vannak még? - kapcsolódott be Rini is a témába, mert eddigi ismeretségük alatt még sosem került szóba köztük az életvitel megkönnyítésére készült eszközök tárháza.

- Jobb lenne, ha azt kérdeznétek, milyen nincs. Mert kétségtelenül nagyon széleskörű a lista, ám nem túl barátiak az árak, így elég kevés segédeszközt tudunk beszerezni. Nekem egy beszélő lázmérőm, meg egy konyhai mérlegem van, meg a Braille óráim, ami ugyan nem szónokol, de mégis hasznos. - Ezzel felpattintotta a csuklóján lévő óra üveglapját, és megmutatta a többieknek.

Rini becsukta a szemét, és sokáig tapogatta a mutatókat.

- Fél valami, de nem találok, csak egy mutatót - mondta komolyan. A többiek nevettek.

- Akkor feltehetően egymáson vannak, tehát fél hat van - segítette ki Zsani.

- Csak pár percet tévedtetek lányok, mert két perc múlva lesz fél. Milyen eszközeid lehetnének még? Vagy inkább úgy kérdezzem, hogy mire lenne még szükséged?

- Ezen az órán nem lehet másodpercre pontosan megmondani az időt, de elég jól be lehet saccolni. Utálok elkésni, így inkább mindig korábban indulok. Persze mióta beszél a telefonom, azóta már arra is hallgathatok. Nézd, megnyomom ezt a két billentyűt, és bemondja az időt, így meg a dátumot. Első kérdésemre, nehéz lenne minden segédeszközt felsorolni, és gyanítom, nem is vagyok eléggé képben a sok kütyüvel, így inkább azt mondom, amit nagyon szeretnék. Ha valaki egyedül él, akkor nem hátrány, ha van színelismerője, meg pénzfelismerője. Persze ezek sem helyettesítik tökéletesen a látást, de legalább támpontot adnak. Valaki kikísérne a mosdóba? - kérdezte Zsanett, és felemelte két kezét, jelezve, hogy nem ártana megmosni.

Aton megmozdult az asztal alatt.

- Te maradsz! Nem rád gondoltam... - érintette meg gazdája, és a kutya hátán keresztbe téve a pórázt nyomatékositotta a helyben maradásra vonatkozó parancsot.

A három lány szinte egyszerre pattant fel a helyéről. Zsombor hangosan felnevetett.

- Na, öregem, szépen vagyunk. Nem csodálkoznék, ha legurítottak volna fejenként néhány doboz sört, na de még semmit sem ittak, máris csapást vernek a WC-re.

- Ha már így megemlítetted, rendelhetnél addig egy-egy pohár tonikot. Igaz, csajok? - fordult vissza az ajtóból Szilvi, és bájosan megrezegtette hosszú szempilláit.

- Mindenkinek azt hozhatok? - kérdezte a pincér mosolyogva, aki természetesen minden szót hallott.

- Igen, akkor öt pohárral legyen szíves - válaszolta Szilvi, miután Zsombor is igenlően bólintott. Majd besietett barátnői után a női szakaszba.

- El sem tudom képzelni, hogy boldogulsz a színekkel. Mert annak ellenére is csinosan öltö-zöl, hogy nincs ilyen színfelismerő készüléked - mondta Felícia, míg Zsanival az előtérben várakoztak Marinára és Szilvire.

- Nincs két totálisan egyforma ruhám, így anyagáról, a díszítésekről ismerem fel őket. Eddig szerencsém volt, nem tukmáltak rám a boltokban lehetetlen cuccokat, de sokszor jól jönne egy hasonló ízlésű barátnő, aki segítene, hogy kicsit divatosabbra cserélhessem a ruhatáramat. Ehhez a hétköznapi, farmeres stílushoz nem kell nagy fantázia. Egy farmer szoknya vagy nadrág bármilyen felsővel felvehető.

- Szerintem semmi baj az öltözködéseddel. Kutya mellé nem is lenne előnyös a bársony szoknya vagy a szövetnadrág. Mindenesetre, ha szükséged lenne segítségre, én szívesen elkísérlek - ajánlotta Rini, aki időközben csatlakozott hozzájuk.

- Nem gáz, ha azonnal üstökön ragadnám a felajánlásodat, és valamelyik nap elmennénk vásárolni? Mégsem szeretnék farmerben menni az esküvőre - kérdezte Zsani, miközben visszasétáltak az asztalukhoz.

- Itt a széked, és a bal kezedenél lesz az üdítőd - adta meg a szakszerű tájékoztatást Marina, és a lány jobb kezét a szék háttámlájára tette.

Zsani egy mosollyal köszönte meg a figyelmességet.

- Akkor addig vigyázhatok Atonra? - lelkesedett Szilvi. - Legalább megtudnánk, hogy egy-két órát boldogulok-e vele, mielőtt fél napra nálunk marad.

- Jó ötlet, bár ahogy elnéztem, nem lesz gondunk az urasággal - mondta Zsombor, és megsimogatta Aton fejét. - Nagyon drága a szín- és a pénzfelismerő? - kanyarodott vissza a témához.

- A színfelismerő több mint 60 ezer Ft.

Ezen a kijelentésen mindenki elszörnyedt. Röpködtek a méltatlankodó mondatok a napernyő alatt.

- A pénzfelismerő pedig az iPhone-ok egyik alkalmazása, így szerintem nem is kell tovább ragoznom az árkategóriát. Számomra még előfizetéssel is elérhetetlen. Főként, hogy netkapcsolat szükséges hozzá, így nem is lenne elég a legolcsóbb csomag. De mondhatok ennél még meglepőbbet is. Egy laptophoz hasonló felolvasó készülék, ami szintén elég hasznos lenne, amikor megérkeznek a levelek, számlák, közel egy millióba kerül.

Döbbent csend lett az asztalka körül.

- Akkor nem sok esélyetek van a segédeszközök beszerzésére... - foglalta össze Szilvia a hallottakat.

- Egy felolvasóra nem sok, de azt helyettesíteni lehet egy laptop-hoz csatlakoztatott szkennel. Bár azt ugye nem hordozhatod magaddal mindenhol, mint egy vékony kis készüléket. Viszont szinte minden évben írnak ki pályázatokat, melyek segítségével könnyebb megvásárolnunk a legfontosabb eszközöket. Az órámat vettem, de a lázmérőhöz vagy a mérleghez teljesen ingyen jutottam. Ezen felül kaptam még anyagi támogatást a telefonom, vagy a szkennel megvásárlásához. Nem beszélve arról, hogy más jellegű segítséget is kaphatunk az országos, vagy a megyei szervezetektől. Csak hogy egy példát mondjak, az általuk meghirdetett informatikai tanfolyam, amit elvégeztem, teljesen költségmentes volt. De még sorolhatnám, hogy a kutyusokat is ingyenesen kapjuk, pedig a kiképzésük, meg a rajtuk lévő felszerelés sem aprópénzbe kerül. Tulajdonképpen én nem panaszkodom. Annyi pénz a világban nincsen, hogy minden sérült mindent ingyen kaphasson. Persze időnként lehangoló, amikor egy fehér botért 6-8 ezret kell fizetni, ellenben már az is eszembe jutott, hogy ha rendelkeznék minden segédeszközzel, akkor annyira önálló lennék, hogy az emberek helyett már csak a gépeimmel állnék szóba.

- Egyébként sem lenne életszerű, ha egy ruházati üzletben a színfelismerővel járnád végig az összes vállfát és elutasítanád az eladó segítségét. Úgy gondolom, hogy ezeket az eszközöket okosan kell használni, ahhoz, hogy ne szigetelődjete el teljesen az átlagos élettől.

- Ez így igaz. Egy kedves ismerőssémmel beszélgettünk erről, hogy mennyire érdemes ragaszkodni az önállóságunkhoz. Hol az a határ, amikor a túlzott segítségkérés már nyomasztó lehet a környezetünk számára, vagy épp mi leszünk depisek a „semmire sem vagyok jó” érzéstől.

- Na és mire jutottatok? - kérdezte Felícia.

- Először is arra, hogy semmiben sem szabad általánosítani, így ebben sem. Bizonyára mindenkinek máshol van a tolerancia küszöbe. Aztán arra is, hogy az egészséges önbecsüléshez feltétlenül szükséges, hogy amit el tudunk látni magunk is, azt ne hárítsuk a környezetünkre, illetve ők se vegyék ki erőszakkal a kezünkől a tevékenységeket, merő jó szándékból. A harmadik konzekvencia pedig az, hogy alapvetően az emberek szeretnek segíteni, így bizonyos mértékig meg kell hagyni a lehetőséget nekik, hogy jót cselekedjenek. Ezzel sokan vitába szállnak, de én úgy érzem, ostobaság lenne, ha nem fogadnák el egy felajánlást a zebránál, ahol nincs lámpa, és ugyan meg tudjuk oldani Atonnal, de biztonságosabb látó kísérelővel, akkor miért tenném? Mi értelme lenne? Ráadásul lelkileg is erősít az a tudat, hogy figyelnek, vigyáznak rám. Másrészt annak az embernek is jobb érzés, hogy a jó szándéka nem lett visszautasítva.

- Nincs benned félelem, amikor kilépsz az utcára, és megszólít, vagy pláne ha váratlanul megérint egy idegen? - vetette fel Zsombi.

Zsani letette üres poharát az asztalra, és hosszasan gondolkodott a válaszon mielőtt megszólalt volna:

- Nem mondom, hogy egyáltalán nem félttem, vagy félek. 11 éve nem látok, ezalatt két atrocitás ért. Utána néhány napig, hétig kifejezetten rettegtem, ha odajöttek hozzám. Paranoiám volt, hogy megint lekapják a vállamról a táskámat. Mindenféle óvintézkedéseket csináltam. Rögzítettem a táskát, és nem tartottam benne a telefonomat, meg a fontos iratokat, hogy legalább azok ne tűnjenek el, mert nehéz pótolni. Aztán szépen megnyugodtam. Nem élhetem le rettegésben az életemet, amikor a két negatív élménnyel szemben megszámlálhatatlan kellemes esetem van. Inkább úgy fogalmaznék, hogy elővigyázatosabb, tartózkodóbb vagyok, jobban figyelek az apró jelekre, de félelem nincs bennem.

- Meg, gondolom, Aton a határozott megjelenésével eléggé távol tartja tőled az ilyen senkiháziakat, akik visszaélnék a helyzetteddel? - boncolgatta tovább a férfi.

- Ebben is lehet valami, bár nem gondolom, hogy az, aki egy idős embert inzultál, kevésbé lenne alávaló, mint az, aki egy sérültet.

A közelben fékcsikorgás hallatszott. Bence futva érkezett.

- Sziasztok. Most végeztünk. Életed párja ott áll a parkolóban, és kérdezi, hazavigyen-e?

- Sikerült valami? - kérdezte Felícia a táskájáért nyúlva, és felállt.

- Richárd majd elmondja. Ne várakoztasd meg! - válaszolta Bence. Széles mosolya azonban többet mondott minden szónál.

Felícia elköszönt, és a parkoló autó felé sietett.

Zsombor kezét nyújtott, és bemutatkozott az érkezőnek. Aton lustán hevert az asztal alatt, csak doboló farka árulta el örömét.

- Azt hiszem, ideje lenne indulnunk, mire hazaérünk, épp esedékes lesz Atonnak a vacsora.

Erre a kutya úgy felugrott, hogy beverte a fejét az alacsony asztalka lapjába. Mindenki nevetett.

- Holnap délutános vagyok, akkor megyünk vásárolni? - kérdezte Rini Zsanihoz fordulva.

- Délelőtt én is ráérek - mondta Szilvi.

- Rendben, akkor kilenckor találkozunk a parkban!

*

Felícia behuppant kedvese mellé, futó kis csókkal köszöntötte, és azonnal faggatni kezdte. Richárd azonban a vezetésre koncentrált, és nem volt hajlandó a tárgyalásról elárulni semmit, amíg haza nem értek.

- Na, mondj már valamit! - kérlelte a lány, amint beléptek az előszobába.

- Éhesen képtelen vagyok beszélni. Kérek valami finomat... de sok legyen, mert farkaséhes vagyok - tette még hozzá Richárd, mielőtt belépett a fürdőszobába.

Felícia kilépett túsarkú szandáljából, kezét mosott, és kivette a hűtőből az ebéd maradékát.

- Rakott zöldbabot kérsz, vagy inkább szendvicset csináljak? - kérdezte morcosan.

- Ez tökéletes - mondta a férfi, és a lány derekát átkarolva csókolgatni kezdte a nyakát, vállát.

- Nem értem, mi a tökéletes? - nevetett Felícia. - Én vagy a zöldbab?

- Mindkettő, csak fordított sorrendben.

- Légyszi, légyszi, mondj már valamit! - nyaggatta tovább Felícia, amíg az étel a mikróban melegedett.

- Mit mondjak, szépségem? - kérdezte a férfi mosolyogva, és ölébe vonta szerelmét. - Nem tudok mit mondani, mert én máris úgy tekintelek, hogy te vagy a jobbik felem, tehát nélküled semmiben sem dönthetek. De holnap megnézheted a panziót.

- Ezek szerint érdemes megnézni?

- Készítettem néhány fotót. A földszint teljesen elkészült, a kert gyönyörű. Már csak az emeletet kell beépíteni. Sajnos annyit csúsztak a munkálatokkal, hogy a szezonra már nem tudnak kinyitni. Viszont az alsó hat szoba és az étterem használható, így ha neked is elnyeri a tetszésed, akkor miénk a hely.

- Hol a telefonod?

- Itt a zsebemben.

- Mutasd hát a képeket! - sürgette Felícia, és felállt, hogy a mikróból kivegye a rakott zöld-babot.
- Mit kapok a telefonért cserébe?
- Jaj, Richárd, olyan nagy gyerek vagy. Mindent, amit akarsz, csak hadd nézzem már!
- Rendben, lapozd át, de vigyázz, estére az ágyban szavadon foglak.
- Káprázatosan gyönyörű! - mosolygott Felícia a kijelzőhöz tapadt tekintettel. - Mit kérnek ezért cserébe? Hogy oldjuk meg a főzést, és a felszolgálatot? Mert gondolom, akkor még személyzet nincs.
- Az üzleti részével ne foglalkozz! Többlépcsős szerződést kötöttünk. Mivel nincs még működési engedély a panzióra, így baráti alapon ingyen fogjuk megkapni. Cserébe a felső szinten lévő szobákba rendelt festményekért, adok néhány gratiszt azokból, amiket elvittem bemutatni. Családi a vállalkozás, anya, apa, gyerekek. Persze már ők is felnőttek, így vő és meny is van. Ők vezetik majd a panziót, és a konyha már most is üzemel, mert a munkásokra is ők főznek. A süteményeken, tortákon kívül mindent lebonyolítanak; beszerzést, főzést, felszolgálatot, takarítást.
- Ez hihetetlen! Le merném fogadni, hogy kisgyerekként a nagyszüleidnél folyton patkóval vagy a kismalac farkával játszottál, annyira szerencsés vagy! Nem hiszem, hogy egy percet is fogok tudni aludni, olyan izgatott vagyok. Ritkán fordul elő, hogy előre tekerném az órát és nem visszafelé, de most nagyon szeretném, ha már holnap lenne.
- Ne siessünk sehová, minden percnél megvan a maga varázsa... és tudod, ígéret szép szó, ha betartják, akkor azt az élményt a világért ki nem hagynám...

*

Másnap reggel a három lány a megbeszélt időben találkozott a parkban. Aton szabadon volt, amikor Marina és Szilvi megérkeztek. A kutya eléjük futott és csóválva üdvözölte mindkettőjüket.

- Jó, hogy kicsit borongós az idő, legalább nem fogunk megsülni. Szeretném, ha nem engedné el Atont, nehogy utánunk jöjjön. Ha látja, hogy Rinivel elballagok, lehet, kicsit izgatott lesz. Vicces lenne, ha megjelenne valamelyik bolt ajtajában. Itt a hátizsákom, van benne 5 méteres flexi póráz, víz, játék és jutalomfalat. De kérlek, utóbbit ne vidd túlzásba, bármennyire is erőszakoskodik az uraság.
- Arra gondoltam, hogy elkocognánk a kijelölt kutya-futtatóig. Az zárt hely, ott el is engedhetném, labdázhatnánk, és maga az út is jó kis mozgás lenne számára. Mit szólsz hozzá?
- Meglepett. Azt sem tudtam, hogy van kijelölt kutya-futtató.
- Elég messze van innen, gondolom, azért nem hallottál róla. Ha van kedved, egyszer megmutatom. Kb. mennyi ideig fogtok vásárolni?
- Ez a legjobb kérdés. Fogalmunk sincs, de jó lenne délre végezni, mert kettőre megyek dolgozni - válaszolta Marina.
- Rád csörgünk, ha végeztünk, és megbeszéljük, hol találkozunk. Így jó lesz? Aton, viselkedj rendesen! - simogatta meg Zsani a németjuhászt és átadta a póráz Szilvinek.
- Remélem, nem lesz semmi gond, még sosem bíztam rá senkire Atont.
- Ne parázz már! Szilvi kitűnő bébiszitter, elvégre óvónőnek tanul - nevetett Rini - inkább azt mondd, hová menjünk?
- Ezt tőlem kérdezed? Nincs sok pénzem, így ne a legpuccosabb helyre, de különben mindegy. Nem láttad, Aton sokszor hátrafordult, vagy simán elment Szilvivel?

- Szándékosan nem néztem vissza rájuk. Abban biztos lehetsz, hogy Szilvi telefonál, ha nem boldogul Atonnal. Szerintem remek ötlet volt a futás, gondolom, ritkán mozog erőteljesebben, így örül a kocogásnak a kutyusod. Próbálj egy kicsit a vásárlásra koncentrálni! Tegnap láttam egy nagyon szép ruhát. Mármint nekem oltárian tetszett, csak nem volt a méreteiben. Vállpántos, derékban szabott, narancs színű, a felső részén hímzéssel és pici gyöngyökkel... Megmutatom, oké? De amíg odaérünk, elcsivitelhetnéd, van-e valami elképzelésed, vagy mégis hogyan tudnék segíteni?

- Ismersz már elég régóta, valami egyszerű, mégis elegánsat szeretnék. Olyat, amit más alkalomra is felvehetek, ha Aton nélkül megyek valahová. Bár erre elég kicsi az esély... Konkrétabb elképzelésem nincs, ha lenne, akkor inkább varrónőhöz mennék. Így aztán először megnézzük azt, amire te gondoltál. Amennyiben nem felel meg, vagy nem lesz a méreteiben, akkor végigtapizom a sorokat, és aminek megtetszik az anyaga, azt közelebbről is megszemléljük. Vagy ha te látsz meg valami érdekeset, azt is megmutatjuk. Aztán jön a próba, és az egyeztetés, hogy te hogy látod, és én hogy érzem.

Közel két óra múlva vidáman léptek ki a Pláza egyik cipőboltjából.

- Jaj, még sosem volt ilyen szép ruhám, és annyira jó, hogy hozzáillő cipőt is kaptunk - lelkesedett Zsanett.

- Esküszöm, ennyit még sosem nevettem. Remélem, legközelebb is engem hívsz vásárolni!

- Mindenképp, és nagyon köszönöm a segítségéd és az őszinteségedet.

- Ugyan már, semmiség. Most már csak a hajaddal kellene valamit kezdeni, ha nem veszed zokon az észrevételezésemet.

- Ha valamilyen vágóeszközt akarsz neki bemutatni, akkor máris felejtse el!

- Nem, inkább valami feltűzésre gondoltam. Űlj csak le ide a padra! Van nálam néhány hajtű, mindjárt kipróbálok valamit.

Rini megkerülte a padot, és Zsani háta mögé állva ügyes mozdulatokkal feltekerte és megtűzte a hosszú, barna tincseket.

- Valami ilyesmire gondoltam, csak persze fésű és lakk sem ártana. Igaz, ehhez jobb lenne frufrut vágni... Na, majd gondolkodom még.

- Nem is mondtad, hogy másodállásban fodrászkodsz is.

- Á, nem. Eddig még csak Felícianak csináltam frizurákat.

- Felhívom Szilvit. Vagy még akartál menni valahová?

- Ha nincs másra szükséged, akkor nem - válaszolta Rini, és leült Zsani mellé a padra.

- Már elindultunk visszafelé, itt járunk a Lackner Kristóf úton. Ti hol vagytok? - hallatszott a telefonban.

- Mi a Pláza előtti parkban ücsörgünk egy árnyékos padon. Gyertek ide! Megvárunk.

Néhány perc múlva hangos lihegéssel megérkezett Aton, és kicsit lemaradva a póráz végén Szilvi.

- Erre mondják azt, hogy ki is sétáltat kit? - mondta Zsani, miután elhárította kutyája heves örömködését. - Jól van, Aton, nem veszttem el, de akkor sem kultiválom az ölbemászós, mancsolós figurát.

- De jó a hajad, fodrásznál is voltatok? - érdeklődött Szilvi, amikor kifújta magát.

A két lány összenevetett.

- Most mi olyan vicces?

- Rini dobta össze a frizurám kb. öt perc alatt itt a parkban. Csak azt mondja, frufruval csinosabb lenne.

- Szerintem is, bár így sem rossz.

- Na de mesélj, hogy viselkedett az ebem?

- Eleinte tekergette a fejét hátrafelé, és kicsit értetlenkedett, hogy miért nem egy irányba megyünk veletek, de amikor már nem látott titeket, könnyebb volt meggyőzőnöm, hogy bízson bennem, jó buli lesz. Eszméletlen energiája van, én hatszor kidöglöttem, és meg kellett állnom, inni meg lihegni, ökelme meg csak kérdően nézett rám, hogy na, most mi van? Nagyon élveztem, annyira beszédes a pofija, hogy ki lehet találni a gondolatait. A futtatón nem volt senki, amikor megérkeztünk. Elvégezte a dolgát és sokat labdáztunk. Találtam zacsit a táskában, használtam belőle. Később jött egy társaság kicsike kis földszintes apróságokkal, de Aton méltatlannak érezte szóba állni velük. Szinte kérlelt a szemével, hogy na, induljunk már, ha ezek a ricsajos kis szörnyetegek elfoglalták a játszóterünket. Akkor néztem az órára először, és gondoltam, hamarosan telefonáltok, tényleg jobb lesz visszajönni a belváros közelébe. Amikor megcsörgettél, nézett fel rám a szép szemeivel, és radarozott a füleivel. Annyira aranyos volt, fotózni kellett volna. Addig szépen, kényelmes tempóban sétáltunk, amíg meg nem látott titeket. Viszont itt már nem bírtam vele, úgy vontatott maga után, mint egy krumpliszábot.

- Nagyon szépen köszönöm, hogy alaposan megmozgattad. Nem is tudom, hogy hálálhatnám meg nektek a kedvességeteket.

- Mondtam már. Máskor is engem hívsz, és máskor is ennyit fogunk nevetni - válaszolta Rini.

- Nincs mit, szívesen tettem. Aton igazán jó fej kutya, és nagy élmény vele tölteni az időt. Remélem, ha egyszer majd kertes házba költözhettek, ilyen okos és játékos kutyám lesz nekem is! Sikerült ruhát kapnotok? Ja, ahogy a szatyrokat elnézem, igen. Megnézhetem?

Rini kivette a ruhát a csomagolásból és vállánál fogva Szilvi elé tartotta.

- Nagyon elegáns. Csinos lesz benne, és kellemes az anyaga is.

- És még hozzáillő cipőt is kaptunk, nem túl magas sarokkal, ami végképp szenzációnak számít - mutatta Zsani a papírdobozt, megemelve a fedelét.

*

Richárd magas terméskő kerítés előtt állította le az autót. Felícia elbűvölten nézte az épületet.

- Amarillisz? Találó név. Olyan elegáns és különleges.

- És akkor még nem láttad a belsejét. Ezek az emberek tudnak álmodni, és lehengetlő a széppérezkük. Semmi túlzás, mégis mintha mesevilágba érkeznel.

Mire kikászálódottak a kocsiból, jóképű, fiatal férfi jelent meg a kapuban, és beinvitálta őket. Richárd tárgyalópartnere épp házon kívül tartózkodott feleségével, de fiának meghagyta, hogy vezesse körbe a fiatal párt a földszinten és a kertben. A szobák egyszerűen, de ízlésesen voltak berendezve. Minden szobában más szín dominált, így a színekről kapták nevüket egy virágnévvel megtoldva.

- Még sehol sem láttam ilyen kreatív és szép megoldást, hogy nem számokkal jelölik a szobákat - csodálkozott Felícia.

- Ez édesanyám ötlete volt. Imádja a virágokat, és ért is a nyelvükön. Néhány évtizedig virágkertészetben dolgozott. Jöjjenek, nézzék meg az étkezőt!

Feliciának elakadt a lélegzete, amikor a tágas terembe beléptek. Többszögletű, karcsú oszlopok nyújtóztak a magasba. Köztük a padlótól a mennyezetig hatalmas üvegtáblák engedtek kilátást a teraszra és azon túl a kertre. Az egész terem szikrázott a napsugaraktól. Középen

óriási sziklakert, csodálatos növényekkel. Körötte 10 asztalt helyeztek el. Félkörben az oszlopok között nagyobb asztalok, hat székkal, vakítóan fehér terítőkkel. Kristóf előrement és szét-tárta a kétszárnyas üvegajtót.

- Arra gondoltunk, hogy a teraszt rendeznénk be, mivel szeretnének a szabadban maradni. Természetesen, itt is lehet, hiszen ha nyitva hagyjuk az ajtókat, akkor bent is nagyon kellemes a hőmérséklet. A kert még nem mutatja az elképzelésünket, de hiába sürgetem a fákat, nem akarnak gyorsabban nőni. Sajnos az építkezés miatt elég sok kár keletkezett, évek kellenek, mire az udvar olyan lesz, amilyennek megálmodtuk.

- Nincs is nyoma a felújításnak. Én azt hittem, hogy sóderkupacok, keverőgépek, deszkapallók lesznek mindenfele - álmélkodott a lány.

- Néhány hete még ez a látvány fogadta volna, ezért sem nyithattunk ki szezont elején. Azért tudtuk elég jól eltüntetni a nyomokat, mert sarki telek révén van egy hátsó bejáratunk is. Ott a parkoló és onnan hordjuk be az anyagokat is. Az emeleten még folyik a burkolás, ajtók beépítése, festés, padlózás. Még a bútorok sem jöttek meg szerencsére, nem is tudnánk hová tenni őket. Richárd azt mondta tegnap, hogy az alsó szinten lévő szobák elegendőek lennének öltözködni, illetve egy kicsit pihenni a vidéki rokonoknak. Az étkező 65 főre lett berendezve, sajnos ennél többre nem tudunk teríteni.

- Nem gond, tulajdonképpen csak 42-en leszünk. Ez a végleges, illetve, ennél csak kevesebben lehetünk, ha valakinek közbejön valami - pontosította Richárd.

- Akkor most már csak azt kell eldönteni, hol terítsünk, illetve, hogy mi legyen a menü.

Nyílt az étkező ajtaja, mosolygós házaspár lépett be rajta. A férfi sármos hatvan év körüli üzletember, sötét öltönyben, felesége divatos, csinos, vidám asszony. Bemutatkozás után azonnal elrabolta Felíciát.

- Gyere, kedvesem, hagyjuk magukra a férfiakat. Az irodába megyünk, megbeszélni a részleteket.

- Kisasszony, ne hagyja magát, Krisztinának ugyanis energiagejzírek működnek az elméjében, és kifogyhatatlan az ötlettára - nevetett a férfi, és homlokon csókolta feleségét.

- Ne aggódjon, szerintem megegyezünk, hiszen ez a stílus elragadó - mutatott körbe Felícia a sziklakertes étkezőben.

Krisztina az információs pult melletti kis szobába vezette a lányt, ami inkább hasonlított egy virágüzlet raktárhelyiségére, mint irodára.

- Elnézést a zsúfoltságért, ezek a növények a lépcsőházat és a fenti folyosót fogják díszíteni. Helyezd magad kényelembe! Tölthetek egy frissítőt, ásványvizet, gyümölcslevet?

- Igen, köszönöm, egy pohár ásványvíz jólesne.

Az asszony szép metszésű poharakat tett egy kis tálcára, majd a hűtőből kivette az ásványvizet és töltött. Felícianak megcsörrent a telefonja. Zavartan nézett a kijelzőre.

- Vedd csak fel nyugodtan! - mosolygott Krisztina.

- A dekoratőr, még jó is, megbeszélhetjük, mikor tudna eljönni, megnézni a helyszínt.

Felícia lenyomta a zöld gombot, bemutatkozott, aztán sokáig hallgatott és egyre sápadtabbá vált.

- Persze, természetesen... Nagyon sajnálom... Köszönöm, hogy értesített, mielőbbi felépülést kívánok! - mondta fátyolos hangon.

- Csak nincs valami baj? - érdeklődött az asszony, amikor Felícia beleejtette telefonját a táskájába, és a pohár vízért nyúlt.

- Autóbaleset érte a dekoratőrt. Nem tudja vállalni az esküvőnket. Szerencsére csak a karját törte el, de a munka szempontjából ez is elég nagy probléma.
- Remélem, ez lesz a legnagyobb gondod egész életedben - érintette meg Krisztina az elkeseredett lány vállát. - A csokrod és az autódísz is ő készítette volna?
- Nem, azokat a virágboltból rendeltük. Ő csak a terem díszítését vállalta, meg egy speciális asztaldísz is kértünk tőle, amiben elrejtett volna egy webkamerát, mert Richárd húga Kanadában él, és a három hónapos picijével nem jöhetnek haza az esküvőnkre.
- Jajj, ez nagyon izgalmas. Ilyenről még nem hallottam. Meséld erről!
- Van egy ismerősöm, aki összeállítja a technikát, amin keresztül Kittiék is láthatnák a szertartást. A dekoratőr pedig virágcsokornak álcázta volna, hogy ne csak hasznos, de szép is legyen... Legalábbis így terveztük...
- Ezt el kell mesélnem Konrádnak. Ő ugyanis azt gondolja, hogy csak nekem vannak az átlagtól eltérő, hajmeresztő ötleteim. Nagyon tetszik, hogy tengerentúli vendégeink is lesznek. Ha megbízol az ízlésemben, megoldom a dekorációt. A gyermekeim úgysem engedték, hogy beleszóljak az esküvőjük szervezésébe. Bele is betegedtem - mondta Krisztina, és cinkos mosollyal rákacsintott Felíciára. - Most legalább megvalósíthatnám az elképzeléseimet. Milyen elvárásaitok lennének? Megbeszéltetek már valamit a dekoratőrrel?
- Mivel még nem volt helyszín, így nem sokat, csak annyit, hogy főként élő virágokból szeretnék a díszítést - mondta Felícia, és kezdett visszatérni egészséges arcszíne.
- Akkor semmi baj. Itt a névjegyem, add meg az informatikusnak az elérhetőségeimet, és mondd meg neki, hogy keressen meg a héten! A többi miatt meg ne aggódj, minden rendben lesz!

Egy óra múlva a fiatalok boldogan hagyták el a panziót. Krisztinától kaptak egy címet, ahonnan megrendelhették a tortákat és a süteményeket. Amikor ezzel is végeztek, megkönnyebbülve hajtottak haza.

- Azt hiszem, mindennel elkészültünk, most már csak azért kell imádkoznunk, hogy ne essen az eső, és semmi más se jöjjön közbe.
- Vagy ha mégis, akkor ilyen szerencsésen oldódjon meg az is.

*

Az esküvő előtti napon Felícia visszaköltözött Marinához, hiszen az ő lakása lett kinevezve lányos háznak. Keveset aludtak, végigbeszélgették az éjszakát. Rini és Szilvi virágfüzérékkel díszítették fel az ajtókat, amikor az izgatott lányt végre ágyba tudták küldeni.

Reggel Felícia óracsörgés előtt ébredt, de barátnőjét már a konyhában találta.

- Milyen szép a dekoráció. Ezt mikor csináltátok?
- Miután végre hajlandó voltál lefeküdni - mosolygott Rini. - Kérsz valami könnyű reggelit?
- Nem hiszem, rettenetes hányingerem van.
- Csak nem?
- Mit csak nem? - értetlenkedett Felícia.
- Tudod, esetleg nagyon lelkesen áldoztatok a termékenység istennőjének oltárán? - kacsintott rá Rini.
- Hagyjál már! Ha valakinek hányingere van, akkor biztos, hogy terhes?
- Kizárt? - szegezte neki a kérdést barátnője.

Felícia elgondolkozott, majd elmosolyodott és ragyogó szemekkel mondta:

- Nem. Nem kizárt, bár nem hiszem. Valószínűbbnek tűnik a gyomorideg...
- Miért idegeskedsz? Hozzámehetsz szíved választottjához, és mindent sikerült úgy intézni, ahogyan szeretted volna. Ráadásul, holnap este már Krétán lógatjátok a lábatokat a tengerbe.
- Igazad van. Csak tudod, ha minden ilyen tökéletes, akkor az ember lánya attól retteg, hogy meddig tart ez, és mikor jön valami.
- Csitt, nincs idő most ilyeneken agyalni. Biztos jönnek majd problémák; mondjuk, elkenődik a szemfestéked a sírástól, letáncolod a cipőd sarkát, összeborzolja a szél Richárd tökéletes frizuráját, de még az is lehet, hogy gyalogolnod kell néhány métert, mert defektes lesz a kocsi. Engem tutira hidegen hagyna minden ilyen apróság, ha azzal a férfival köthetném össze az életemet, akit szeretek, és aki viszontszeret. Esküvő után is lesznek idegtépő gondjaitok; hasfájós lesz a gyerek, vagy nem kapsz olyan illatú fürdetőt, amelyet szeretnél, csőtörés lesz, vagy elkésel a munkahelyedről. Elszakad a kisfiad nadrágja, homokot szórnak a lányod szemébe a játszótéren, összetörik a legszebb étkészleted egyik tányérja és lekozma a férjcskéd kedvenc kajája, amiért kereken öt percig haragudni fog rád. Mit számít ez, ha vele élheted le az életed? Ha tőle lesznek a gyermekeid? Ha minden reggel együtt ébredtek, együtt oldjátok meg a napi gondokat és este együtt bújtok be az ágyba. Felícia, légy boldog, és felejtse el néhány órára, hogy ahol kisüt a nap, ott árnyéknak is kell lennie! Örülj, hogy megtaláltad a nagy Őt, és ma megalapozhatjátok a közös jövőtöket...

Az utolsó szavaknál Marina hangja elcsuklott, szemei teleszaladtak könnyel. Felícia felállt, átölelte legkedvesebb barátnőjét, megsimogatta a hátát és halkán a fülébe súgta:

- Te is meg fogod találni az igazit.

*

Richárd háza sem ásitózott üresen. Felícia távozása után fél órával berobogott a soproni vasútállomásra a pesti gyors, mellyel megérkeztek a rég nem látott rokonok. Richárd meghatottan ölelte át nagynénjét, akinek arcán édesanyja kedves vonásait vélte felfedezni. Az asszony mosolygott, de szomorú szemeiből tisztán kiolvasható volt az emlék fájdalma, hiszen legutóbb húga temetésén találkozott a férfival. István, a vidám, mókára mindig kapható nagybácsi, most megértően hátrébb lépett, és komoly tekintettel nézte feleségét és unokaöccsét. Kezével próbálta csendre inteni unokáit, de a gyerekek nem értették, vagy nem akarták figyelembe venni a mozdulatot, és hatalmas ujjongással rohanták le Richárdot.

- Megengeded, hogy fessünk a műtermedben? - kérdezte a kisfiú.
- Itt van a kedvenc ecsetem, amit tőled kaptam, és a mappám, amiben a rajzaim vannak. Megnézed? - paskolta meg Zsófi az apja kezében lévő utazótáskát. - Elhoztam a bizonyítványomat is, azt is szeretném megmutatni neked - mondta, és rajongással nézett fel a férfira.
- Fogunk festeni, beszélgetni, labdázni a kertben és meglepetés is lesz, csak előbb érjünk haza - simogatta meg Richárd a szőke buksikat, majd unokafivéreire fordult, hogy üdvözlje őket és feleségeiket.
- Ennyien be sem férünk a kocsidba - közölte észrevételét a kislány.
- Nem baj, úgyis kell egy menyasszonyi baba a motorháztetőmre, te éppen jó leszel - válaszolta Richárd nevetve, és a gyermeket felkapta, mintha rá akarná ültetni az autóra. Zsófi kacagva sikított, és olyan szorosan ölelte Richárd nyakát, majd megfojtotta.
- Ott jön Bence - kiáltotta Máté, és a férfi elé rohant.
- Szia, kis fickó! Mennyit nőttél tavaly nyár óta! Szép, magas srác lett belőled.

- Mert azóta mindig megeszem a sóska főzeléket, amióta azt mondtad, hogy attól leszek erős és szép szál ember, mint az apukám - mondta a kislány olyan komolyan, hogy mindenkinek mosolyt csalt az arcára.

- Anya, ugye mehetek Bencével?

- Én Richárddal szeretnék menni! - kiáltotta Zsófi.

- Jól van, legalább addig sem rendetlenkedtek, amíg nem vagytok együtt. De hogy is fogunk elférni? - kérdezte Netti.

- Három felnőtt, egy gyerek mind a két autóba, és már indulhatunk is - fogta meg Richárd a kislány kezét, és a nagyszülőket is a kocsija felé invitálta. Unokafivérei Mátéval együtt elindultak Bence után.

- És a harmadik gyerekkel mi lesz, ha csak egy-egy mehet a felnőttekkel? - kérdezte Janka.

Richárd megpördült, és végigmérte a kissé telt, fiatal nőt. Nem volt még nyilvánvaló, hogy áldott állapotban van, de a kérdés erről árulkodott.

- Úgy látom, elfér még az öledben egy darabig - kacsintott rá a férfi - Nagyon örülök, hogy végre ti is gyermekáldás elé néztek.

- Már nagyon vártuk, és boldogok vagyunk, hogy természetes úton sikerült, nem kellett beavatkozni mégsem. Kívánom, hogy nálatok is hamarosan kopogtasson a gólya!

Richárd lassan gördült ki a parkolóból, Bence követte, mint az árnyék. Kis kerülőt tettek a városban, mielőtt hazaértek. Mária és István felmentek a vendégszobába, hogy egy kicsit lepihenjenek, fárasztó volt számukra az utazás a szokatlanul nagy melegben. A gyerekek körbeszaladták a nagy udvart, majd berohantak a műterembe, de hiába iparkodtak, Richárd elővigyázatosan elpakolt mindent, amit a két ifjú festőtanonc szeretett volna minél hamarabb megkaparintani.

- Gyerekek, először tessék kezet mosni, átöltözni, és megvárni Richárdot és Bencét azzal az alkotással! - lépett utánuk édesanyjuk.

Zsófi szófogadóan benyitott a fürdőszobába, ám Máté elslisszant mellettük, és odaszaladt Bencéhez.

- Jössz velem festeni?

- Most nem érek rá, látod, kihozzuk az asztalokat, a székeket, hogy meg tudjunk teríteni a vacsorához, mert odabent nem férnénk el ennyien. De ha segítesz nekem, akkor hamarabb elkészülünk, és mehetünk festeni.

- Mit segítek? - nézett körül a kislány.

- Gyere csak, fogd meg itt mellettem az asztal sarkát, aztán ha kivittük, akkor ráteheted a székekre a párnákat.

- Én is akarok segíteni! - futott utánuk Zsófi.

- A kislányoknak nem szabad cipekedniük. Gyere velem, odaadom az asztalterítőket, meg az evőeszközöket... - mosolygott rá Richárd.

A sok szorgos kéz pillanatok alatt terülj-terülj asztalkát varázsolt az árnyas teraszon. Nettinek végül csak sikerült átöltöztetni csemetéit, mielőtt leültek a vacsorához. Természetesen István vitte a szót, a házasság élet előnyeit és hátrányait taglaló vicces anekdotákkal szórakoztatva a társaságot. Mivel a gyerekek koruknál fogva még nem értették a történeteket, hamar unatkozni kezdtek. Szemmel láthatóan valami nagyon fontos dologról diskuráltak, és egymást biztatva tekintgettek a felnőttekre. Aztán Zsófi elmosolyodott, valamit mondott testvérének, majd odasettenkedett Richárdhoz.

- Bújócskázhatunk egy kicsit a házban? - súgta nagyon halkán, nehogy meghallják, és megvétőzzák tervét a szigorú szülők.

- De semmi rendetlenkedés, és nincs futkározás a lépcsőn! Megértettük egymást?

A kislány igenlően bólintott. Odament öccséhez, kézen fogta, és lassan besétáltak az épületbe. Netti fel akart állni, hogy utánuk menjen, de Richárd intett neki, hogy megengedte, maradjon csak nyugodtan. Anett elgondolkozva nézte férje unokatestvérét. Jólesett neki, hogy Richárd nem az a tipikus agglegény, aki félti a szép lakását mindentől, főként a törpe méretű vendégektől. Látszott, hogy kedveli a gyerekeket, és ért is a nyelvükön, akárcsak Bence. Átsiklott tekintete a másik férfira. Bizonyára jó apa válik majd mindkettőjükből. Mielőtt tovább gombolyíthatta volna gondolatfonalát, hurrikánként söpört végig két csemetéje a teraszon.

- Na, mi van, skacok! Hamar meguntátok a bújócskát - nevetett rájuk az apjuk, aki szintén az István nevet viselte.

- Ki az a szép néni, aki a szobádban van fent az emeleten? - buggyant ki Mátéból a kérdés.

- Micsoda? Öcsikém, te nőket dugdosol a hálósobádban? - kiáltotta Levente.

- Ő lesz holnap a feleségem - válaszolta büszkén Richárd.

- Felícia itt van? - lepődött meg Mária.

- Ő akkor is itt van, ha távol jár. Bent a szívemben, meg fönt a vásznon...

- Ilyen nagy festmény - nyújtózott Zsófi és kezeivel hatalmas téglalapot rajzolt a levegőbe.

- Most már lehet rajzolni?

Richárd felállt, és bement a műterembe. Rajzlapokat, zsírkrétát, ceruzát adott két kis követőjének. A gyerekek leültek a lépcsőre, és elmélyülten dolgozni kezdtek. A felnőttek tovább beszélgettek, viccelődtek. Röpködtek a témák, volt mit bepótolniuk az utolsó találkozásuk óta. Ám Richárdnak nem csak a szája, hanem a keze is járt. Grafittal megörökítette a lurkókat. Nagyon jól sikerült a két portré. A gyerekek elragadtatva szemléltek arcmásukat, amikor a férfi átadta nekik.

- Ez olyan, mintha tükörben nézném magam - mondta Zsófi ragyogó szemekkel.

- Nagypapa, ugye bekeretezed nekem? - kérdezte Máté, és átnyújtotta a lapot nagyszüleinek.

Mária átvette a rajzot férjétől, hosszan nézte és szemét égetni kezdték a könnyek. Mélyet sóhajtott.

- Miért nem adatott meg a húgomnak, hogy örülhetett volna fia tehetségének, családjának, és majd az apróságoknak? - suttogta fátyolos hangon.

- Nem tudom, kedvesem, de az biztos, hogy Zsuzsa nagyon büszke lenne a fiára. Amilyen nehezen találta meg önmagát, és a helyét ebben a világban, olyan rendes, szerethető fiú vált belőle.

Másnap a gyerekek kivételével mindenki korán kelt. Janka és Levente elkísérték Richárdot a virágüzletbe, és közben megnézték a panziót.

- Nincs messze, szerintem 20 perces séta tőled - mondta Levente.

- Ugyan már, csak nem fog gyalogolni a kismamánk ebben a hőségben - méltatlankodott Richárd.

- Hány órától lehet idejönni? Mert ha fél háromtól már gyülekezhetnénk, akkor elhozhatnátok bennünket, mielőtt elmentek Felíciáért - vetette fel Janka.

- Igaz. Amíg én öltözök, te idefuvarozol mindenkit, aztán visszajössz értem, utána megyünk Felíciáért - pillantott Richárd unokatestvérére - Bencével úgyis azt beszéltük, hogy háromkor ott találkozunk.

*

Dél felé járt az idő, amikor Bence befuvarozta Felícia szüleit az állomásról. Anna rögvest neki is látott a főzéshez. Felícia kérésére lánya kedvenc ételét, ananászos csirkét készített. Szilvi és Rini elindultak Zsanihoz, hogy segítsenek neki a készülődésben.

- Jaj, mi van ma mindenkivel? Látom, neked is világvége hangulatod van - mondta Marina, amikor a lány ajtót nyitott.

- Kicsit ideges vagyok. Aton miatt is, meg az esküvő miatt is. Mindig feszültebb vagyok, ha ki kell lépnem a komfortzónámból.

- A diplomaosztó után ez nem tűnt fel.

- Persze, mert Richárd háza már nem volt idegen hely, még akkor sem, ha a bútorok kicsit elvándoroltak a helyükről. Meg Aton is ott volt, és nem voltunk sokan.

- Most sem leszünk sokkal többen, és segíteni fogunk. Aton miatt pedig ne izgulj, lesz neki is egy jó kis napja.

- Az is csak most jutott eszembe, hogy egy kulcscsomóm van. Ha odaadom nektek, akkor én nem fogok tudni bezárni. Abban meg biztos vagyok, hogy Sári néni sztrájkolni fog, ha éjszaka felcsöngetitek.

- Ne parázz már! Mi most Atonnal kimegyünk a futtatóra, aztán Zsombival is találkozunk. Fel akarunk menni a Szalamandra tóhoz. Ne vágj ilyen arcot! Vigyázunk rá. Délután, amikor már biztos, hogy mindenki az esküvőn lesz, akkor hazamegyünk hozzánk és ott fogunk éjszakázni.

Zsani kérdően nézett Rinire, Szilvi tervét hallva.

- Megbeszéltük, így lesz a legjobb. Aton már többször volt nálunk, jól fogja magát érezni az ismerős helyen, és mi is gondoltunk arra, hogy talán jobb, ha nem provokáljuk a házi-sárkányodat azzal, hogy ismeretlen személyek jönnek ide, amikor te távol vagy. Na, végre, hogy mosolyogsz. Feltűzöm a hajad, közben dönts el, hogy felkapod a ruhádat, és eljössz velem, vagy pihensz, amíg Bence érted nem jön. Az biztos, hogy én rohanok, mert segítenem kell Felíciának öltözködni.

- Inkább maradok, lesz elég dolgod otthon, meg sokan is lesztek abban a kis lakásban.

- Most máshogy tűztem. Szilvi, szerinted melyik jobb? - kérdezte Rini, amikor elkészült Zsani frizurájával.

- Ez sokkal klasszabb, de nekem hiányzik a frufru. Nyissz-nyissz. Hidd el, hogy nagyon jól állna! - imitálta Szilvi ujjáival a hajvágást.

- Rendben, vágjátok le. Az íróasztal legfelső fiókjában van nagy olló - adta be derekát Zsanett.

- Komolyan? - kérdezte Marina.

Szilvi meg sem várta a választ, az asztalhoz lépett, és kivette a megjelölt helyről az ollót. Zsani széttárta a kezét és beleegyezően bólintott. Rini összefogta a hosszú tincseket, és határozott mozdulattal lenyisszantotta. Majd fogta a szasszonkefét, a hajszárítót, és formára igazította.

- Profi, tényleg olyan, mintha fodrásznál jártál volna - méltatta Szilvia.

- Óvatosan megtapizhatod - mondta Rini, miután rápermetezte a lakkot.

- Nagyon tetszik. Amilyen meleg van, sokkal kényelmesebb lesz így, mint leengedett hajjal. A frufrumat meg én is be fogom tudni szárítani, legalábbis azt hiszem.

- Szerintem is, de ha nem, majd megmutatom, hogy csináld. Segítsek még valamit, vagy megoldjátok, mert mennem kellene?

- Menj csak nyugodtan. Nagyon köszönöm.

- Én még maradhatok - ajánlotta Szilvi.

- Nem, nagyon kedves vagy, de jobb, ha ti is mentek. Nem lenne jó, ha egyszerre indulnánk el, a többivel már boldogulok.

Zsani átadta a táskát, rátette Atonra a nyakörvet és a pórázt.

- Biztos, hogy jó ötlet felmenni a tóhoz?

- Csak sétálunk egyet, nem engedjük szabadon. Tisztában vagyunk vele, hogy ő a szemed-fénye, nagyon vigyázunk rá. Ne aggódj! Érezd jól magad!

- Oké, de ha bármi gond van, hívj fel!

- Biztos lehetsz benne, hogy telefonálok, ha végképp nem boldogulunk vele. Napközben nem lesz gond, egy kicsit az éjszakától én is tartok, bár Zsombor szerint a túra után örülni fog az uraság, ha megkapja a vacsiját és végre aludhat.

Zsanett nyugtalanul járkált fel s alá a lakásban, miután egyedül maradt. Harmadjára tapintotta meg Braille óráját, de a mutatók alig mozdultak. Rengeteg ideje volt még Bence érkezéséig. Kiment a konyhába. Kiszedte a serpenyőből a makarónit egy tányérba, amit még kora reggel, fürdés előtt főzött. Kicsit rámelegített a mikróban és leült ebédelni. Kávét készített, úgy, ahogy szerette: tejszínhabbal és fahéjjal. Elmosogatott, elpakolt, de még mindig iszonyatosan sok ideje maradt indulásig. Nem akart hamar felöltözni, nehogy valami baj érje a ruháját. Azt nem élte volna túl. Az elmúlt napokban gyakran végigsimított a lágy anyagon és elmosolyodott. Amióta elvesztette látását, a célszerűség határozta meg életét, öltözködését, és a jövedelmét is eléggé be kellett osztania. Igaz, alkalom sem adódott, aminek a kedvéért megengedett volna magának ekkora luxust. A pénztárcájához mérten drága volt a ruha és a cipő is, és nem fukarkodott az ajándék vásárlásánál sem. Csodálatosan szép talpas pohár készletet választott, amilyen neki talán sosem lesz, amit használni sem merne, mert mindig attól rettegne, hogy megcsorbul, összetörik. Bekapcsolta laptopját, kiválasztott egy MP3-as formátumú hangoskönyvet, és elindította a felvételt. Hamarosan megfélekezett az idegtépő várakozásról, és elmerült a krimi szövevényes cselekményében.

Negyed háromkor a telefonja csörgése riasztotta.

- Tessék - szólt bele a készülékbe, miközben próbálta összeszedni gondolatait.

- Szia, Bence vagyok. Aludtál? Olyan fura a hangod.

- Nem, egy izgalmas könyvet olvastam, és megijedtem, amikor megszólalt a mobilom. Rögtön összekapom magam...

- Ne aggódj, nem vagy elkésve. Csak azért hívtalak, hogy megkérdezzem: jó, ha félre megyek? Mert ha segítségre van szükséged, indulhatok hamarabb is.

- Hú, egy szikla esett le a szívemről. Kedves vagy, de mindennel elkészültem, épp csak a ruhámba meg a cipőmbe kell beleugranom, és mehetünk is. Szerintem tíz perc elegendő.

- Rendben, akkor mindjárt ott vagyok.

Letették a telefont. Zsanett bezárta a médialejátszót és kikapcsolta laptopját. Vett egy nagy levegőt, majd lassan kifújta. Most nem szabad kapkodni és bepánikolni. A barátai segítik,

szeretik és elfogadják őt fogyatékoságával együtt, a többi meg nem számít. Senki sem vár el tőle olyan dolgot, amire nem képes, még akkor sem, ha az adott helyzetben illendő lenne. Nem fog tudni odamenni hozzájuk gratulálni, vagy felkérni a menyasszonyt táncolni. Még az is előfordulhat, hogy esetleg nem a megfelelő irányba néz, vagy nem reagál, amikor valaki rámosolyog. Na, ebből szoktak keletkezni a félreértések. Sokat gondolkozott a napszemüvegen, mely ápol, eltakar, és nyilvánvalóvá teszi vakságát. De aztán elvetette, mert ami az utcán, buszon természetes, az egy épületen belül, főleg a barátai esküvőjén nagyon rendellenesen hatna.

Óvatosan bújt bele az orgonalila ruhába, melyet apró fehér virágok díszítettek. Felhúzta a harisnyát, és belelépett a fehér szandálcipőbe, amelynek a lábfején masniszerűen volt megcsavarva az anyag, és a lábujjait nem fedte. Szellős és kényelmes volt, stabilan tudott benne járni. Elővette szekrényéből az ünnepi alkalmakra tartogatott parfümjét és magára permetezte. Ivott egy pohár vizet, vállára vette a kis táskát, kezébe fogta az ajándékot tartalmazó dobozt és kilépett az ajtón. Amikor elfordította a zárban a kulcsot, akkor állította le Bence az autóját a ház előtt. Kiszállt, de nem csengetett, nem akarta sürgetni a lányt. Zsani kinyitotta a kaput.

- Jó napot kívánok, kisasszony! Rédei Zsanettet keresem - mondta Bence mosolyogva.

- Megtalálta, kedves uram.

- Nem, itt valami tévedés lehet, a személyleírás nem stimmel... - vette el Bence a dobozt a lánytól, és betette a csomagtartóba.

- Nos, kénytelen lesz beérni velem, mert a másik éneket szabadságoltam.

- Nem sértem meg kegyedet, ha azt javaslom, gyakrabban tegye meg? - kérdezte a férfi, miközben jobbról átkarolta Zsani vállát, és a kocsni nyitott ajtajához vezette. Megfogta a lány jobb kezét, és az ajtó felső élére tette. Megvárta, míg kényelmesen elhelyezkedett, és csak utána csukta be az ajtót. Ezt egy korábbi alkalommal már átbeszélték, és Bence nagyon odafigyelt arra, hogy ne sértse meg Zsanit túlzott segíteni akarásával. Tudta, hogy ennyi épp elég ahhoz, hogy a lány amennyire csak lehet, megőrizze önállóságát, és ne érezze úgy, hogy magatehetetlen sérültként kezelik.

*

Rini a lépcsőház ajtajában futott össze Felíciával, aki a közeli szépségszalonnban járt, és ki-sminkelve, csigába csavart fürtökkel érkezett meg.

- Jobban érzed magad? Elmúlt a reggeli rosszulléted? - érdeklődött Marina.

- Már kezdem úgy érezni, hogy túléltem ezt a napot - nevetett rá barátnője.

Felmentek a lakásba. Az ebéd épp elkészült, illatozva gőzölgött a tálon. Négyesben ültek asztalhoz. A csirke nagyon finom volt, de Felícia alig evett. Folyamatosan csacsogott, be nem állt a szája.

Fél kettőkor Anna felállt.

- Azt hiszem, ideje lenne készülődniünk.

A lányok bevonultak a szobába, míg Anna a fürdőt vette igénybe. Ferenc a tőle megszokott rendíthetetlen nyugalommal újságot olvasott.

- Gyönyörű vagy - mondta Rini, amikor befűzte a gazdagon díszített selyemruhát Felícia hátán. - Ül le, mert nem érlek fel - kérte, majd a fejdíszhez tűzte a fátylat, úgy, ahogy a szalonnban megmutatták neki.

Felícia fülébe tette a klipszeket, és hosszú tincsei alatt bekapcsolta a rövid kis nyakéket. Felhúzta a csipkéből készült kesztyűt és belelépett fehér szatécipőjébe.

- Ideje lenne felöltöznöm - mondta halkán Rini az ajtóhoz lépve. - Hozzak még neked valamit?

- Nem, nagyon köszönöm, nincs szükségem semmire - mosolygott Felícia, ám mielőtt barátnője kilépett volna a szobából, mégis megállította.

- Rini! Még meg sem köszöntem azt a sok mindent, amit az elmúlt évek alatt kaptam tőled. Mire is mennék nélküled, ha te nem lennél mindig mellettem?

- Jaj, ne, Felícia! Biztos, hogy tönkre akarod tenni a sminkedet? - kérdezte Marina könnyes szemmel, és átölelte barátnőjét. Néhány percig így álltak, szorosan tartva egymást, és némán mondták el mindazt, amire talán nincsenek is megfelelő szavak.

Kopogtattak. Anna lépett be a szobába elegáns, sötét kosztümben, kipirult arccal. Nézte a két lányt, és teljesen kiment a fejéből jövelele célja. Megszólalt a kaputelefon. Rini úgy rezzent össze, mintha áram ütötte volna meg. Rémülten nézett az ajtó felé.

- Gyorsan menj öltözködni, addig mi szóval tartjuk az érkezőket. Nem vagyunk még késésben - nyugtatta Anna a lányt, és kitessekelte a szobából. Ferenc beinvitálta a vendégeket a konyhába, és itallal kínálta őket.

- Hoztunk egy szép virágszálat a másikért cserébe - mondta Richárd, és Zsanit kézen fogva leendő apósához vezette.

- Hol az a kert, ahol ilyen szép virágok nőnek? - nevetett Ferenc, átölelte, majd az asztalhoz kísért Zsanettet. - Egészen kivirult ez a kislány, mióta utoljára láttam.

- Sokat van napon, meg szorgalmasan öntözzetjük is - harsogta Bence, és felidézte a húsvéti szódás szifonos locsolkodást.

Rini még életében nem zuhanyozott és öltözködött olyan gyorsan, mint most. Hajával elidőzött egy kicsit, a kunkorodó tincsek csak nehezen akartak helyükre igazodni, de pontban háromkor olyan csinosan lépett ki a fürdőszobából, mintha egész délelőtt csakis azzal foglalatzkodott volna, hogy tökéletesítse megjelenését a nagy eseményre. Az összehatást hatalmas üdvözlőfogadta. Marina egy röpké kis mosollyal köszönte meg a bókákat.

- Egy pillanat, Rini - állította meg Richárd a lányt, mielőtt az beviharzott volna Felícia szobájába -, hadd mutassalak be téged is az unokabátyámnak: Széltoló Levente, a videós...

- Széltési Levente, unokatestvér, videós, sofőr egy személyben, egy gázsiért, számla nélkül 0 forintért kizárólag az én bolondos öcsémnek - vágott közbe a férfi, félretolva Richárdot, és kezét csókolt a lánynak. - Lenne szíves a kisasszony kíségeteni, hogy hol állítsam fel a fegyveremet, hogy megörökíthessem a menyasszony érkezését?

- Ha megfelelnek a fényviszonyok, akkor talán az lenne a legjobb, ha kinyitnánk a bejárati ajtót és abból a szögéből... - nézett körül Rini, miután ő is bemutatkozott. - Nem igazán értek a fotózáshoz, mindenesetre onnan fog kijönni Felícia - mutatott az ajtóra.

- Örök hálám - hajolt meg színpadiasan Levente, és elkezdte összeállítani az állványt és a kamerát.

Rini bekopogott a szobába, olyan keskeny résnyire nyitotta az ajtót, amilyenén épp csak befért, nehogy a kint várakozók idő előtt megláthassák Felíciát.

- Elképesztő, milyen szép vagy! Számomra felfoghatatlan, hogy csinálod, főleg ilyen rövid idő alatt.

- Ne ess túlzásba! Ez még messze áll a szépségtől. És még mondják, hogy nem a ruha teszi az embert! - grimaszolt Rini.

- Ugyan már, azok a hangok, nem hiszem, hogy kizárólag a ruhádnak szóltak.

Marina kérdezni akart még valami olyasmit, hogy a hétköznapiakban akkor miért nem veszi észre senki az ő híres szépségét, de az órára pillantott, és csak ennyit mondott:

- Azt hiszem, ideje indulnunk.

Szélesre tárta az ajtót és előre engedte Felíciát. Anna kisurrant lánya mögött és Ferenc mellé lépett. Egy pillanatra mindenki elnémult. Az örömapa zsebkendőjéért nyúlt, és megpróbálta a legnagyobb titokban letörölni a szeme sarkában csillogó könnycseppeket. Felícia legszívesebben apukája nyakába ugrott volna, hogy összepuszilgassa. Richárd megköszönte torkát, és rövid beszédet tartott mielőtt átadta az apró kövekkel díszített orchidea csokrot kedvesének. Megköszönte a szülőknek, hogy ilyen vidám, mosolygós, kedves lányt neveltek, aki boldogsággal tölti meg minden napját, és reményét fejezte ki, hogy nem vesztéséggé él meg Felícia házasságát, és őt is befogadják a családjukba, és fiuként szeretik majd.

Bence tétován nézett egyik lányról a másikra. Felícia sugárzó szépségén nem csodálkozott. Ő mindig adott a megjelenésére, és természetesen most is sikerült az alkatahoz és egyéniségéhez kiválasztani a legtökéletesebb ruhát és a kiegészítőket. Ám az a változás, amin a másik két lány átment néhány pillanat alatt, meghökkentette. Mint két Hamupipőke - gondolta, és elmosolyodott. Marina megérezhette a férfi nézését, mert addig lesütött szemmel állt barátnője mögött, de most felnézett, egyenesen Bence égszínkéék szemébe, aki elismerő bólintással fejezte ki tetszését. Rini viszonzta a mosolyt, majd hirtelen megfordult, és visszaszaladt a szobába.

- Mehetünk? - kérdezte Richárd az órájára mutatva.

Felícia megcsókolta kedvesét, ezzel köszönve meg a gyönyörű csokrot, de nem mert megszólalni, félt, hogy elsírja magát.

- Elnézést, majdnem itt felejtettem a táskámat - magyarázta Rini, eltűnésének okát, amikor ismét csatlakozott a társasághoz.

Bence elindult a lépcsőkön lefelé, és nyitotta az ajtókat a rákokat megszégyenítően hátráló Leventének, aki folyamatosan kamerázta az ifjú párt az autóig. Ott lekapcsolta a gépet, betette a csomagtartóba, és behuppant a kormány mögé. Richárd és Felícia a hátsó ülésen foglaltak helyet, és kéz a kézben, imádatlalt nézték egymást. Marina beült az anyósülésre Levente mellé. Az örömszülők és Zsanett Bencével érkeztek a panzióhoz.

- Kis türelmeteket kérem - fordult hátra Levente, amikor leparkolt. - Bent felállítom a kamerát, kb. öt perc múlva gyertek... Addig szabad a csók - kacsintott a párra, majd elviharzott.

A panzió környéke kifejezetten kihaltnak tűnt, csak egy sétáló idősebb házaspár kukucskált a túloldali tujasor mögül. Marina kíségette barátnőjét a kocsiból, megigazította ruhájának redőit, a derékig érő hosszú fátylat Felícia hullámos fürtjei felett. Richárd laza eleganciával, teljesen fesztelenül szállt ki az autóból és lépett kedvese mellé. Ragyogó szemei, mosolya elárulta, hogy valóban úgy érzi, ez élete legszebb napja, és egy cseppet sem aggódik a szervezés miatt, egyszerűen csak élvezni akar minden percet. Ezzel szemben Felícia szinte remegett az idegességtől.

- Ugyan már, szerelmem, nem a kivégzésedre kísérlek - mondta a férfi a jéghideg kis kezét melengetve.

- Remélem, a nyugalmad rám is át fog ragadni! - mosolyodott el a lány. - Nem olyan könnyű ekkora sarkú cipőben végigmasírozni a kíváncsi tekintetek előtt. Félek, hogy megbotlok, rálépek a szoknyám aljára és leszakad, elejtem a virágcsokrot vagy elájulok...

- Ha erre koncentrálsz, akkor egészen biztosan - feddte meg Rini.

- Nekem mindegy, mit csinálsz, akkor sem mondok le rólad. Azt sem bánom, ha mezítláb jössz be a terembe, csak arra kérlek: el ne tévedsz a kérdésre a helyes választ! Tudod, négy betűs, i-vel kezdődik és gen a vége.

A lányok nevettek, Felícia sápadt arca kipirult, és sokkal könnyebbnek érezte magát, mint néhány másodperccel előtte. Belenézett a férfi mélybarna szemébe, és tetőtől talpig végigfutott rajta a szeretet melengető érzése. Tényleg semmi oka az aggodalomra. Valóban megtalálta az igazit, a nagy őt, a férfit, aki nem csak kirakatszerelmet és házasságot ígér neki, hanem tiszta, őszinte érzéseket. Szeretni fogja, akkor is, ha már nem lesz karcsú, fiatal és üde, szeretni fogja lázasan, betegen, fáradtan, kimerülten is. Mint ahogyan ő is szeretni fogja Richárdot az utolsó lélegzetvételéig.

Krisztina jelent meg az ajtóban. Sugárzó mosollyal integetett, majd beinvitálta a várakozókat.

- Milyen szépek vagytok! Gyertek be az irodámba egy frissítőre, mielőtt az anyakönyvvezető elé járultok!

Beléptek az árnyas boltív alá, s onnan a kis irodahelyiségbe. Mire elkortyolták az italokat, az étkező felől felharsant a nászinduló.

- Az udvar felől a teraszon át menjete be! - mondta Krisztina és kilépett az ajtón.

Felícia letette poharát, és legszebb mosolyával indult Richárd oldalán Krisztina után. Maga is meglepődött, hogy szemvillanás alatt elpárolgott minden feszültsége, és valami megmagyarázhatatlan békesség költözött szívébe, lelkébe. A terasz két oldalán lévő oszlopok hatalmas, gyöngyös masnikkal és halványrózsaszín rózsákkal voltak díszítve. Felícia a válla felett visszanézett Krisztinára, aki félreállt, hogy utat engedjen a párnak. Az asszony boldogan konstátálta, hogy munkája sikert aratott. De ennél is nagyobb volt a meglepetés, amikor felértek a teraszra. Az oszlopok közötti üvegtáblákon vakítóan fehér tüllfüggönyök voltak, feltűzve a kintihez hasonló rózsaszínű kis csokrokkal és a gyöngyös szalagokkal. A fiatalok özszemosolyogtak, mielőtt beléptek a terembe. Az anyakönyvvezető a sziklakert előtt elhelyezett asztal mögött várta őket. A vendégek kétoldalt félkörben helyezkedtek el. Amikor megpillantották a menyasszonyt és a vőlegényt, tapssal köszöntötték őket. Rini és Bence megálltak a pár két oldalán egy lépéssel hátrébb. A zene elhalkult, lélegzetvételnél csend után felhangzott a köszöntő. Felícia végignézett a vendégeken, szüleit keresve. Amikor megpillantotta a bájos, szőke kislányt, elmosolyodott. Zsófi félénken integetett neki. Aztán tekintete átsiklott a másik széken kuporgó kisfiúra, aki tátott szájjal nézte őt. Felícia ragyogó mosollyal ajándékozta meg, mire Máté szégyenlősen felpattant és anyukája mögé bújt.

Felícia Richárdra, majd az anyakönyvvezetőre nézett, és csak ekkor vette észre, hogy az asztalon nincs semmiféle csokor, ami a webkamerát bújthatta volna. Csak a hatalmas nyitott könyv, a magas gyertyatartó a három szál gyertyával. Riadtan nézett Richárdra, de a férfi a beszédre koncentrált, szemmel láthatóan nem vette észre, vagy legalábbis nem szentelt különösebb figyelmet a dekorációs elemeknek, vagy hiányuknak.

A rossz érzés csak egy villanásnyi ideig tartott. Felícia biztos volt abban, hogy Krisztina felhívta volna, ha nem sikerül megoldaniuk a kamera elrejtését vagy a netes kapcsolat megteremtését.

Marina óvatosan körbenézett a teremben, majd kiszemelt magának a sziklakertben egy érdekes formájú követ és arra szegezte tekintetét. Fájdalmas vihar dúlt szívében, amit csak acélos jellemével tudott elcsitítani. Ma nem lehet szomorú, nem sírhat, hiszen Felícia számára ez a legörömtelibb pillanat, és aki őszintén, szívből szeret, márpedig ő a saját életénél is jobban szerette barátnőjét, annak át kell éreznie és osztoznia kell a szeretett személy boldogságában. De mi lesz az ő érzéseivel? Azok most igazán nem számítanak!

Elhangzottak az igenek, az anyakönyvvezető házastársakká nyilvánította Felíciát és Richárdot. Marina az ajkába harapott, és továbbra sem mert a házaspárra nézni. Bence megérintette a lány karját, és kérdően felvonta a szemöldökét. Rini megpróbált mosolyogni, és

előrelépett, hogy megfogja a csokrot, míg Felícia beírta nevét a könyvbe. A házastársi csók és a gyertyagyújtás után a férfi gratulált az ifjú párnak. Az ajtóban egyenruhás fiatalok jelentek meg szikrázó talpas poharakba töltött behűtött pezsgővel, és körbekínálták a vendégeket. A házaspárnak és tanúiknak Kristóf vitte oda ezüst tálcán a gyöngyöző italokat. Az anyakönyvvezető felemelte poharát, hosszú, boldog életet kívánt, majd megkérte a vendégeket, hogy ők is jöjjenek közelebb, és koccintsanak a párral!

Halk zene mellett megkezdődött a népvándorlás. Beszélgetve, nevetgélve várta ki mindenki a sorát, hogy gratulálhasson Felícianak és Richárdnak.

- Kedvesem, még nem ismered az unokafivéremet, Istvánt és Anettet, akik boldog szülei: Zsófinak és Máténak.

- Gratulálunk, és nagyon sok boldogságot kívánunk! - mondta a kislány.

- És mihamarabbi gyermekáldást! - tette hozzá a kisiú a feltehetően otthon már jól begyakorolt mondatot. - Mondhatok még valamit? - kérdezte szüleire nézve. Anyukája bólintott. Természetesen mindenki nagy érdeklődéssel várta, mit kíván még közölni a hat éves gyermek.

- Richárd a legjobb festő... meg Bence is... de te sokkal szebb vagy így az életben, mint azon a képen. - Felícia meghatottan guggolt le, hogy átölelje a kisiút. - Ha kicsit fiatalabb lennél, én is elvennélek feleségül - bökte ki végül Máté.

- Ejnye, az előbb még a szoknyám mögé bújtál, most meg már csapod a szelet a menyasszonynak? - nevetett Netti.

- Remélem, nekünk is sikerül összehoznunk egy ilyen belevaló, stramm kislegényt! - simogatta meg a szőke buksit Felícia és felnézett férjére.

A gratulálók sorát Krisztina és Konrád zárta.

- Nagyon szépen köszönünk mindent. Bevallom, a dekoráció felülmúlta az elképzelésemet. Most már csak azt szeretném tudni, hová lett elrejtve a kamera? - kérdezte Felícia.

- Nem vetted észre, kedvesem? - Richárd átkarolta felesége vállát, és a sziklakertre mutatott. - Ott fent a lapos kövön, elég jól takarja az a pálmalevél. Gondolom, a kilátás jobb, mint a belátás, ezért integresszünk a hugicámnak.

- Nagyon élveztem a szervezést, és ezt a nem szokványos, mondhatni különleges szertartást. Kitti tüneményes asszony és gyönyörűek a gyermekei. Örülök, hogy sikerült megteremtenünk a kapcsolatot, és kiválasztani még időben azt a szöveget, ahonnan jól rálátni az eseményekre. Arra gondoltunk, a terített asztalnál fontosabb a tánc, így inkább erre a középső területre fókuszáltuk a kamerát.

- Jó lenne pár szót beszélni Kittiékkel!

- Erre is gondoltunk - mondta büszkén Krisztina. - Vacsora után az irodámban arra is lesz lehetőség.

- Igazán nem tudom, mit mondjak... - ölelte át Felícia az asszonyt.

- Nekünk is örömteli ez az alkalom, hogy az első rendezvény a panziónkban ilyen csodálatos. Nem mellesleg, elárulom, hogy a fizetési mód is sokkal üdítőbb, mint a megszokott formában. Richárd festményei lenyűgözőek. Sajnálom, hogy nem ismertük korábban, és nem volt tudomásunk arról a kiállításról, amin az Angyalt is bemutatta. Nagyon kíváncsi lennék arra a festményre, de a többi alkotására is.

- Ha visszatérünk a nászútról, szeretettel látjuk Önöket - ajánlotta Richárd.

- Köszönjük a meghívást, feltétlenül élni fogunk vele - válaszolta Konrád.

- Mikor és hol dobjam el a csokromat? - kérdezte Felícia.

- Szerintem idehívjuk a lányokat, és itt a terem közepén.

Elhangzott a felhívás. Zsófi elsőként szaladt oda Felíciához.

- Neked aztán nagyon sürgős férjhez menni - nevetett Krisztina.

A kislány csillogó szemekkel bólintott és elpirult.

- Talán már szerelmed is van? - guggolt le hozzá Felícia.

Zsófi ismét bólintott, és ujjacskáját a szája elé tartotta, jelezve, hogy titok, senkinek egy szót se!

- Kislányom, te miért nem mész? - ült le Anna Rini mellé. - Menj csak gyorsan, még meg akarjuk érni a te esküvődet is - mosolygott rá az asszony.

Marina elnevette magát és felállt. Nem hitt a babonában, akkor meg miért rontaná el a játékot? Útközben belekarolt Zsaniba, és megálltak a terem közepén. Felícia hátat fordított, és eldobta a csokrot, ami egyenesen Marinát találta el. Kitört a taps és az éljenzés. Richárd oda-lépett feleségéhez, és úgy tett, mintha a bő, földig érő szoknya alól kihúzta volna felesége bugyiját.

- Nos, akkor a legények is jöjjenek szerencsét próbálni! - kiáltotta, és háta mögé dobta a csipkés kis alsóneműt. Csak két nősülni készülő férfi volt a vendégek között: Bence és az informatikai zseni, Laci. A kis Máté ugyanis kijelentette, hogy egy időre letesz a nősülésről, ha már Felíciát nem veheti feleségül. A két gladiátor nemes küzdelemben mérte össze erejét, és végül Bence kaparintotta meg a fehérneműt. Zakója zsebébe dugta, és vidáman megveregette barátja hátát:

- Ha ettől sem lesz szerencsém, akkor aggregény maradok az idők végezetéig.

Anna és Ferenc sejtelmes mosollyal összenéztek. Nem szóltak, de mindketten azt gondolták, hogy Rini és Bence is szép és boldog pár lennének.

- Ideje asztalhoz ülni. Engedjétek meg, hogy odakísérjünk benneteket - mondta Krisztina, és intett az ajtóban várakozó felszolgálóknak, hogy kicsit még várjanak.

Étkezés után a fiatalok elvonultak egy kis időre. Kitti könnyes szemmel üdvözölte bátyját és feleségét. Nagyon élvezték a szertartást, Ben még azt is észrevette, amikor Felícia egy pillanatra megijedt, most már értették, hogy épp azért, mert nem tudta felfedezni a kamerát. Ők is koccintottak az ifjú pár egészségére, sőt Krisztina jóvoltából még a menüt is ismerték, így Kitti elkészített néhány fogást a sokrétű választékból. A gyerekek átaludták a nagy eseményt. Édesanyjuk nagyon méltányolta ezt a mérhetetlenül kedves gesztust. Nem szeretett volna bűzös pelusokkal rohangálni testvére esküvőjén, és lemaradni a legszebb pillanatokról.

- Menjetek vissza a vendégeitekhez, majd beszélünk később - mondta Benjámin.

- Ti is a vendégeink vagytok - válaszolta Felícia.

- Na de mégis... Kezdődjön a tánc, mert már nagyon türelmetlen vagyok - nevetett Kitti.

- Kíváncsi vagy a botlábú bátyuskád ügyetlenkedésére?

- Ne szédíts, Richárd, a szalagavatómon bebizonyítottad, hogy nem vagy te olyan kétballábás, mint amilyennek beállítod magad.

- Jajj, Kitti, de régen volt az. Még emlékszel rá?

- Hogy tudnám elfelejteni? - kérdezte Kitti, és ismét potyogtak a könnyei.

- Apu külföldön ragadt, mert a hóvihar miatt törölték a repülőjáratot, és te kértél fel táncolni. Nagyon kétségbe voltam esve, mert azt hittem, hogy nekem nem lesz párom, mert előtte mindig azt bizonygattad, hogy az életed árán sem táncolnál senkivel.

- Az én ballagásomra meg anyu nem jöhetett el, mert kórházban volt. Valahogy nálunk mindig ilyenek a nagy események. Szépek és fájdalmasak egyben, de mindenképp emlékezetesek. Most is nagyon hiányoznak a szüleink... és te is olyan távol vagy.

Néhány pillanatra közjük ült a néma emlékezés. Felícia nézte férje komoly arcát, és nem mert megszólalni. Mit is mondhatott volna? Bárgyún csengő közhelyeket, vagy valami erőltetetten vidám félmondatot? Átölelte férjét és vállára hajtotta a fejét. Richárd elmosolyodott, magához húzta feleségét, és amikor a lány felnézett rá, megcsókolta a homlokát. Többé nem lesz egyedül, sem a hétköznapiokon, sem az ünnepi pillanatokban, mert mindig vele lesz ez a csodálatos, édes angyal.

Visszamentek a terembe, és egy keringővel megnyitották a táncot. A kis sereglet vidáman követte őket.

- Rini, felkérhetlek egy fordulóra? - lépett hozzá Bence.

- Köszönöm, de inkább majd később - válaszolta a lány egykedvűen.

- Akkor gyere ki a teraszra, beszélgessünk néhány percig - ajánlotta a férfi.

Marina megrázta a fejét.

- Ne haragudj, jobb szeretnék egyedül maradni.

- Rendben, de tudod, hol találsz. Nem csak ma este, bármikor...

Rini hálásan rámosolygott Bencére, mielőtt az tovább lépett az asztaltól. Anna és Ferenc egymást átkarolva libbentek körbe a parketten, és kicsit mintha mindketten megfiatalodtak volna, ahogy egy rövid időre félretették a mindennapok terhét. Aztán az ifjú párt forgatták meg, majd Ferenc odament Marinához.

- Ha azt a csinos fiatalembert kikosaraztad, akkor legalább nekem kegyelmezz, kislányom!

Rini némán nyújtotta kezét az idős férfi felé.

- Engedd el a borongós gondolatokat! Az életben csak azt veszítheted el, ami sosem volt egészen a tiéd. Így aztán, ami elvész, azért nem kár, ami meg megmarad, arról legalább tudhatod, hogy kincset ér - mosolygott rá Ferenc.

Rini egy pillanatra megdermedt, de ahogy eljutott tudatáig a szavak jelentése, megnyugodott, és rámosolygott a férfinak.

- Tudom, hogy nem veszítem el Felíciát, és senki mást sem, de azért más lesz a fiatalasszonnyal találkozni, főleg ha hamarosan babájuk is lesz, mint együtt lakni egy vidám egyetemista lánnyal, akivel sülve-főve együtt voltunk.

- Ez bizony igaz, de talán te is hamarabb megtalálod az életed párját, ha nem ücsörögtök mindig egymás szoknyáján...

Marina szorosan átölelte Ferencet. Egyrészt jól esett érezni, hogy tartozik valakihez, hogy most nincs egyedül, másrészt félt, hogy kiolvassa szeméből szomorú gondolatait.

Bence tekintetével Zsanit kereste. A lány a teraszon állt és telefonált. Amikor betette kis táskájába a mobilját, a férfi odalépett hozzá.

- Minden rendben van, Hamupipőke?

- Igen. A legnagyobb rendben - válaszolta Zsani.
 - Megkóstoltál minden finomságot?
 - Ajaj, Anna úgy megtömött, mint egy kiskacsát.
 - Akkor mi lenne, ha leráznánk, hogy aztán férjen még a tortából is?
 - El nem tudom képzelni, hogy ma még egyek, akár egy falatot is.
 - Menni fog az, ha előtte lemozogjuk a sok finomságot. Nos, kisasszony, felkérhetem egy, vagy kettő, vagy...
 - Állj, előbb maradjunk az egynél, mert lehet, úgy összetaposom a lábad, hogy soha többé nem akarsz velem táncolni! - nevetett Zsani.
 - Na, tessék, itt mindenki azt állítja, hogy nem tud táncolni, de azért nem is megy ez olyan rosszul, még egyszer sem léptél a lábamra - mondta Bence, amikor véget ért a zene. - Nem szédültél el?
 - Nem, de fogalmam sincs, hol vagyok. Itt ne hagyj, mert akkor nagy bajban leszek!
 - Nem tudod, hol vagy? Velem szemben a terem közepén. Ez elég támpont, hogy boldogulj. Nem?
 - Feltéve, ha továbbra sem engedsz el és nem szöksz meg...
 - Elnézést, kedves barátom. Nem gondolod, hogy a hölgy mással is szeretne táncolni, nem csak veled? - lépett hozzájuk Richárd.
 - Nős ember ne kacsintgasson a facér lányokra! - mondta barátja és körbefordult Zsanival.
 - Mars innen, te erénycsősz! Ígérem, nem kacsintgatok senkire...
- Bence átengedte Richárdnak partnerét, és a szomorkodó Zsófihoz lépett.
- Mi baj van, tündérke, ha mosolyogsz, sokkal szebb vagy.
- A kislány szeme felcsillant, de aztán ismét a cipője orrát vette szemügyre.
- Engem senki sem kér fel, mert még kicsi vagyok - panaszkolta.
 - Én senki vagyok? Pont ezért jöttem ide, hogy megkérdezzem, megpörgethetem-e a kis barátnőmet.
- Zsófi hevesen bólintott, és lecsusszant a székről. Bence felkapta, és háromszor körbefordult, majd beszaladt a parkett közepére. Ott letette a kislányt és jól megpörgette, hogy szállt a fodros kis szoknya rajta. Többen feléjük mutogattak, majd tapsolni kezdtek.
- Remélem, jól érzed magad, és elmúltak a félelmeid? - érdeklődött Richárd a szám végén Zsanitól.
 - Igen, remekül vagyok, de szeretnék Felíciával is táncolni. Odakísérnél hozzá?
 - Természetesen.
- Felícia épp Leventével ropta, amikor odaértek hozzájuk.
- Sajnálom, bátyus, de eleget fárasztottad a feleségemet, ideje továbbállnod.
- A két lány megölelte, megpuszilta egymást és ellibbentek a férfiak mellől.
- Gyere, igyunk valamit! - indítványozta Richárd, ha már így szalmán maradtak a táncparketten.

Krisztina irodájában egész kis társalgó alakult ki. Először Mária és István mentek be Kittivel beszélgetni, amikor elfáradtak a zenés forgatagban. Éjjelig egymást váltották az unokatestvérek a mikrofon előtt, de Felícia és Richárd is többször megfordultak a kis helyiségben.

- Gyere, Zsani, kilógunk a mosdóba - nevetett Felícia, és kézen fogva távoztak a teremből.

- Még a végén én szöktetem a menyasszonyt? - kacagott a kipirosodott Zsanett.

- Megnézed a ruhám, meg a frizurám?

- Ha nem zavar.

- Nem ajánlanám, ha zavarna. Na, gyere hát!

Zsanett keze, mint egy kis pillangó siklott végig a hosszú fátylon, a virágos fejdíszben, Felícia hullámos fürtjein.

- Ne nézz így, Zsani! Ugyanazt a keserűséget látom a szemedben, mint Riniében. Miért gondoljátok, hogy nektek soha nem lesz ilyen ruhátok?

- Nem a ruhával van a gond - mondta a lány komolyan. - Azzal a férfival, akinek a kedvéért felvehetnénk...

- Mert Richárdon kívül nincs is rendes férfi a földkerekségen. Igaz? - kacagott Felícia, és megfogta Zsani kezét, hogy végigvezesse a ruhája vonalán.

Kopogtattak az ajtón.

- Itt bújtatják a menyasszonyt? - kérdezte Richárd.

Felícia félrehúzódtott, Zsanit pedig az ajtó felé tolta egy picit.

- Igen, itt van egy menyasszony - mondta Zsani, aki megértette a játékot.

- Akkor jöjjön elő! - kiáltották többen is kintről.

Zsanett résnyire nyitotta az ajtót, és kilépett a folyosóra.

- Itt vagyok - mondta, és kacéran meglibbentette szoknyáját.

- Nem mondom, lehet még belőled menyasszony, de én másra gondoltam - próbálta kicselezni Richárd és belesni mögé, de Zsani nem engedte el az ajtó kilincsét, és nem is állt arrébb.

- No, a mindenségit a kényes ízlésének, fiatalember. Ha én nem vagyok jó, akkor fizessen azért, hogy szebbet, s jobbat mutassak! - mondta Zsani egy tűzről pattant menyecske hang-súlyával, és még toppantott is, közben a kezét csípőjére tette. Időközben a vendégek kijöttek a folyosóra, és harsányan nevettek.

- Na, ezt jól megkaptad, Richárd. Felvágták a kislány nyelvét - mondta a férfi apósa.

- Aztán mi legyen a fizetség, angyalom? Van itt minden: étel, ital, jó szó, zene, kiköltekeztem, már egy lyukas garasom sincsen - mondta Richárd, és színpadiasan kiforgatta zsebeit.

- Nos, szerenádot kérünk. Énekeld, hogy: nyisd ki, babám az ajtót!

- Nem lehetne inkább lerajzolni? - kérdezte a férfi, majd megköszöörülte a torkát. A vendégek tapsolták a ritmust, Richárd rázendített. Az ifjabbik István beszaladt a terembe, hogy megkérje a zenészt, játssza a kért nótát a szintetizátoron.

Amikor annál a sornál tartott Richárd, hogy: Ha meghallják, hadd hallják, úgyis tudja már a világ, hogy én téged szeretlek, hogy én téged soha el nem feledlek!- nyílt az ajtó, és ragyogó mosollyal kilépett Felícia.

Megcsókolták egymást, majd visszamentek a táncparketre.

Hajnal három körül a vendégek szállingózni kezdtek. Először az idősebbek fáradtak el, aztán a gyerekek, így ők visszavonultak a kiválasztott szobákba. Kis idő múlva Janka is odalépett férjéhez.

- Azt hiszem, a babánk megunta a bulizást. Rettenetesen fáradt vagyok, de ő is nagyon rugdos - simogatta alig domborodó hasát.

- El sem hiszem, hogy ebben a pocakban lakik valaki - nevetett rájuk Felícia.

- Az apja sem égimeszelő, lehet, nem lesz nagy gyerek, meg az első időszakban annyit hánytam, hogy leadtam hat kilót. Most tartok a kiindulási súlyomnál, gondolom, ezért sem feltűnő, de a ruha is jó választás volt.

- Igen, most nagy divat a kismama fazon, mindenkin ehhez hasonlót látok, még akkor is, ha nem vár babát. Ilyen melegben kényelmes is lehet.

- Remélem, hamarosan te is ezeket fogod előnyben részesíteni, és nem ok nélkül! - kacsintott rá Janka. - Egyébként a menyecskeruhád is legalább olyan telitalálatos, mint a menyasszonyi. Fogadjunk, hogy Bécsben vetted, mert itthon ilyet nem lehet kapni.

- Eláruljam a kulisszatitkomat? - nevetett Felícia.

Janka kíváncsian közelebb hajolt a lányhoz.

- Megláttam az egyik magazinban valamelyik színésznőn és megvarrattam. Nem most van rajtam először, de el ne áruld senkinek!

- Nem számít. Ha azt mondtad volna, hogy a bolhapiacon turkáltad egy százasért, akkor is nagyon tetszene.

Lassan minden vendég elkészönt a pártól és nyugovóra tértek. Felícia és Richárd még egyszer körülnéztek a nagy teremben, mielőtt kiléptek a panzióból, és a felvirágozott autóval közös otthonuk felé vették az irányt.

- Hányra jöjtek értetek? - kérdezte a hűséges sofőr, aki barátja kedvéért lemondott az italozásról még ez alkalommal is.

- Kettőkor indul a gép, előtte egy órával ott kell lennünk.

- Akkor 9 körül jövök, hogy kényelmesen bepakolhassunk, és ne is kelljen sietnünk - mondta Bence.

Richárd megölelte barátját, mielőtt az távozott volna.

Ez a varázslatos éjszaka mindenkiben mély érzéseket ébresztett. Anna és Ferenc boldog elégedettséggel hajtották álomra fejüket, színes ábrándokat szöve arról, hogy hamarosan Marina is felveheti a hófehér ruhát, és kimondhatja a boldogító igent. Rini azonban nem álmodozott szerelemről, esküvőről, házasságról. Halkan nyitotta ki lakása ajtaját. Szilvi szobája felől nem hallott neszezést, a bejárat melletti szőnyegen Aton is békésen feküdt. A hatalmas németjuhász felnézett a lányra, megbillegttette farkát, majd visszatette szép fejét lábaira és nagyot szusszantott. Rini lehajolt, és ujjai hegyével megérintette a selymes bundát, majd belépett a fürdőszobába. Hosszan nézte magát a kézmosó csap feletti tükörben. Fájdalma mély sóhajjal szakadt fel mellkasából. Lassan engedte le türkiz ruháját a földre majd belépett a zuhanyzóba. Eszébe jutott az a nap, amikor a vonaton megismerkedett Felíciával. Elmosolyodott. Mennyi reményt, örömet, vidámságot hozott barátnője az életébe. Tulajdonképpen mellette nőtt fel, lett a kis intézetis kamaszból önálló döntéseket hozó, dolgozó nő.

Zsani lehajtott fejjel szállt ki Bence autójából, de nem tudta eltitkolni pergő könnyeit.

- Mi történt? Eddig olyan jó kedved volt.

- Tudod, úgy érzem magam, mint Hamupipőke a bál után, amikor hazaért a gonosz mostohához... - mondta a lány mosolyt erőltetve arcára.

Bence némán átkarolta, magához húzta.

- Ne bánkódj, tudom, hogy mit érzel, kb. én is ezt gondoltam az első kiállításom után. Riporterek, cikkek, gratulációk, pezsgős poharak, aztán meg a csend és a magány a szürke hétköznapiakkal együtt. De jött a nagy levegő, az újrakezdés, újabb festmények és újabb kiállítások.

- És sikerült megszoknod utána a csendet és a magányt?

- Nem akarok hazudni neked... Nem igazán. Még mindig ürességet érzek, amikor kiszállok az autóból a házam előtt. Viszont hamar túllépek rajta, mert arra gondolok, hogy most lezáródott egy korszak, de ezzel együtt kezdődik a következő.

Zsanett bólintott, egy pillanatra szorosan átölelte a férfit, majd elengedte, és hátrált egy lépést.

- Nagyon szépen köszönök mindent. Ez volt eddigi életem legcsodálatosabb napja.

- Ne túlozz, szerintem volt több is!

A lány megrázta a fejét, és ismét teleszaladt a szeme könnyel.

- Rendben, akkor inkább mondjuk azt, hogy ez volt életed első legcsodálatosabb napja, de lesz még több is, hasonlóan szépek, vagy még ettől is szebbek!

- Ámen - mondta Zsani, és elnevette magát. Nem akarta vitatkozással elrontani az élmény varázsát.

*

Bence kint hagyta az autóját az utcán, nem vesződött azzal, hogy betolasson a garázsba. Belépett a hatalmas, üres házba, és rátört a magányosság gyomorszáját szorító érzése. Levette öltönyét, nyakkendőjét, és bement a fürdőszobába. Futólag bepillantott a tükörbe, majd belépett a zuhany alá. Egész este Marina szomorúságán gondolkodott. Szemmel láthatóan, legalább annyira szenved az egyedüllétől, mint ő, mégsem nyitja ki szívét, sőt inkább nagyon is szorosra zárja azt a bizonyos kis ajtót. De vajon miért?

Lefeküdt néhány órára, de az álom messzire elkerülte. Hétkor olyan nyúzottan kászálódott ki az ágyból, azt hitte, a konyháig sem lesz képes kimenni. Kávét főzött, ismét letusolt, majd térdnadrágot és könnyű inget kapott magára. Egy órával később, viszonylag elfogadható állapotban, megkezdte körútját. Néhány fuvar a panzió és az állomás között, aztán felugrott Rinihez a kis panellakásba. Szilvivel, Zsomborral és Atonnal a ház előtti parkban találkozott. Intettek egymásnak, majd felsietett a lépcsőn. Becsöngetett. Rini sem sokkal üdőbb, mint ő, állapította meg a férfi, amikor lehuppant egy konyhaszékre.

- Reggeliztél?

- Nem, csak két kávét ittam - válaszolta Bence - Te sem sokat aludtál, igaz?

Marina némán megrázta a fejét, és kis tányéron hideg sültet tett a férfi elé. Magának is szedett, és leült a szemközti székre.

- Eljössz velünk a reptérre? Legalább hazafelé lenne társaságom, nem aludnék el vezetés közben.

- Azt gondolod, olyan hangosan horkolnék, hogy nem tudnál elaludni tőle? - nevetett rá Rini.

- Mert abban biztos lehetsz, hogy nem tudnám végigcsacsogni az utat, annyira totálkáros vagyok.

- Ketten mégis csak más lenne... - nézett rá Bence reménykedve. - De ha nem, hát nem, akkor hozd a cuccot, amit vinnem kell, és már itt sem vagyok.

Marina a felállni készülő férfi karjára tette egy pillanatra a kezét, jelezve, hogy maradjon ülve.

- Mindjárt lefő a kávé, addig összekapom magam - mondta, és kilépett a konyhából. Néhány perc múlva vasalt nyári ruhában, illatosan jött vissza és az utazótáskát a bejárati ajtó elé tette a földre. Közben Bence kikapcsolta a kávéfőzőt, amikor a forró, fekete folyadék nagyot szusszanva megérkezett a kiöntőbe. Rini töltött két csészébe, az egyiket Bence elé tette az asztalra, a másikat beízesítette és lassan elkortyolta.

- Úgy érzem, most egy vödörnyi is kevés lenne.

- Nem kapsz többet, mert kiakad a szíved - mondta a lány.

A férfi legyintett, hogy annak már mindegy. Felkapta az utazótáskát, és kilépett a bejárati ajtón. Rini nagyot nyelt, ahogy igyekezett Bencével lépést tartani. Milyen lehetetlen helyzet, gondolta.

Richárd barátjával hamar bepakolta a koffereket a csomagtartóba. Felícia olyan boldogan röpködött a falépcsőkön föl-le, mintha ő ott sem lett volna az éjszakai mulatozáson. Életteli vidámsága beragyogta a házat, majd az autóban hamarosan átragadt útitársaira is. Richárd intett Bencének, hogy az anyósülésre üljön, pihenjen legalább a reptérig. Azt gondolta, a két lány majd végigalussza az utat, ehelyett be nem állt a szájuk. Pontosabban Felícia volt a szószóló, de kétségtelen, hogy a többiek is felvillanyozódtak a kedélyes társalgástól. Vasárnap ellenére is nagy volt a forgalom az utakon. Pest alatt egy szakaszon csak lépésben haladtak, de senki sem aggódott, hiszen számítottak erre, így idejében indultak. Amikor végre leparkoltak a Liszt Ferenc repülőtér bejáratának közelében, már nem volt sok idejük a búcsúzkodásra. Megölelték egymást, még elhangzott néhány jókívánság az útra és az időjárásra vonatkozóan, majd Richárdot és feleségét elnyelte a tömeg. Bence megfordult, és belekezdett egy tréfás megjegyzésbe, de a lány sápadt, merengő arcát látva elnémult. Könnyed érintéssel jelezte, hogy ideje visszamenniük a kocsinhoz. Bence előzékenyen kinyitotta az ajtót, megvárta, míg Rini behuppant az ülésre.

- Most jön a dolgok nehezebbik része - mondta, amikor gyújtást adott, és kitolatott a várakozó autók közül.

Rini zavarát leplezve kibámult az ablakon. A nagy forgalomban nem akarta azzal elvonni a férfi figyelmét a vezetésről, hogy vicces vagy meghökkentő dolgokra hívja fel a figyelmét. Amint ritkábbak lettek az érdekes látnivalók, a lány pillanatok alatt elaludt. Bence ránézett, és mosolyogva csóválta a fejét. Nem mert felhajtani az M1-es autópályára, félt, hogy a monoton, hosszú szakasz még inkább álmosítóan fog hatni rá. A főút mellett legalább néha vannak városok, amik megszakítják az egyhangúságot, ha már ilyen útitársat sikerült kifognia.

Tatabánya közelében megállt egy útmenti büfé parkolójában.

- Megérkeztünk? - kérdezte Rini nyújtózkodva, és álmosan körbenézett.

- Igen, megérkeztünk, egy büféhez, ahol kávé és szendvicset veszünk, mielőtt még végzetes tragédiát okozok a forgalomban.

- Ne haragudj! Előre megmondtam, hogy rettenetes útitárs leszek - próbált mosolyogni Marina.

- Még attól is rettenetesebb vagy, hiszen még horkolni sem vagy hajlandó. Na, gyere! - nyújtotta kezét Bence, és kisegítette Rinit az autóból.

- Úgy megyek, mint egy alkoholista, alig állok a lábamon.

- Szerintem ezen nem fog segíteni egy kávé és a harapnivaló sem.

Bence felhajtotta a meleg lötytyöt, amit jóindulattal sem lehetett kávénak nevezni, de legalább a szendvics ehető volt. Ettől eltekintve Rininek lett igaza, nem sokat javított a közérzetén.

- Mit szólnál, ha keresnénk egy motelt, és durmolnánk egyet? - indítványozta a férfi.

Rini bólintott. Ha ez az ára annak, hogy épségben hazakeveredjenek, akkor legyen úgy, ahogy a sofőr szeretné. A büfés egy közeli kis panziót ajánlott nekik. A vendégházban, ahogy arra számítani lehetett az augusztusi csúcsforgalomban, teltház volt. Egyetlen kiadó szobát tudott mutatni a tulajdonos. Bence kérdően a lányra nézett. Marina tétován állt a nyitott ajtóban és a franciaágyat nézte.

- Ígérem, nem élek vissza a helyzettel - súgta oda Bence, amikor a házigazda háttal állt nekik, és az erkélyről nyíló panorámát ecsetelte.

- Felnőtt emberek vagyunk, most az a legfontosabb, hogy kipihend magad - mondta halkan Rini.

- Akkor helyezd magad kényelembe, én addig elintézem a bejelentkezést.

Amikor Bence visszatért, hanyag mozdulattal a szék háttámlájára tette ingét, majd ráterítette vászon nadrágját, és leroskadt az ágyra. Rini az ágy szélére kihúzódva, háttal feküdt neki, nyakig betakarózva, és feltehetően aludt, bár ebben a férfi nem volt egészen biztos, de nem sok ideje maradt az ilyesféle gondolatokra, amint a feje a párnához ért, azonnal elaludt. Rini lélegzetvisszafojtva hallgatta Bence egyre egyenletesebb, nyugodt szuszogását. Zakatoló szíve megnyugodott, és lassan ő is mély álomba merült. Gondolatait azonban félelmei uralták, ezért a békés pihenést hamarosan kusza álmok zavarták meg. Először az esküvőn táncolt, forgott egyre gyorsabban és gyorsabban, és semmi mást nem látott, csak két biztató, barna szemet. Kié ez a beszédes, hívogató szempár? - gyötrődött szüntelen. Aztán a folyosókon futott, minden szobába benyitva, bútorokat, függönyöket félrehúzza keresett valamit... vagy valakit. A következő kép, mely betolakodott emlékezetébe, egy kellemetlen, majdnem hogy fájdalmas érzés volt. Ekkor már egészen biztosan tudta, hogy Richárd házában van, és valami polc, vagy könyvszekrény esett rá. Olyan súllyal nehezedett rá az a valami, hogy mozdulni sem bírt alatta. Valaki segíteni próbált neki, de nem hallott semmit, csak azt a mélybarna szemet látta megint a deszkák közötti réseken át. Felriadt. Éjjeliszekrény, kis lámpával, narancsszínű függöny a karnison... Ja, igen, megszálltak egy panzióban, kezdett derengeni az álom és a valóság közti különbség. De akkor miért nem szűnik ez az érzés, hogy valami súlyos dolog alá szorult a teste? Ekkor jutott el tudatáig a felismerés, hogy Bence erős karja az, ami az ágyhoz szögezi. Elmosolyodott. Micsoda ostoba álom lett ebből a valószínűleg öntudatlan ölelésből. Nem mozdult, nem akarta felébreszteni a férfit. Nem tudta megsaccolni, mennyi idő telhetett el megérkezésük óta, de még világos volt. Vajon Felíciának már megérkeztek Krétára? Nagyot sóhajtott. Bence megmozdult, majd amikor ő is tudatára ébredt összegabalyodásuknak, gyorsan kihúzódott az ágy szélére.

- Kipihented magad? - fordult felé Rini.

- Ébren vagy? - kérdezte zavartan a férfi. - Ne haragudj, nem akartam...

- Semmi baj - szakította félbe a lány a mentegetőzést.

- Felöltözöm és lent megvárlak. Nem kell sietned - mondta Bence, és úgy pattant fel az ágyból, mintha ágyúból lőtték volna ki. Magára kapkodta a ruháit, és már kint is volt a folyosón. Két kezével a hajába túrt, és kifújta a levegőt. Észre sem vette addig, hogy visszatartotta a lélegzetét. Marina lezuhanyozott, felöltözött, és negyed óra múlva lehuppant a férfi asztalához. A fürdés párjától rakoncátlan tincsei pajkosan göndörödtek arca és nyaka körül. Olyan bájos volt, mint egy kedves kis kamasz, aki nagy igyekezetében elfelejtett megfésülködni a randi előtt.

- Kérsz valamit? - érdeklődött Bence rekedt hangon, és nem tudta levenni tekintetét a lányról.

- Nem, köszönöm, nem vagyok éhes.

- Kávét, vagy üdítőt sem?

Marina megrázta a fejét. Göndör tincsei vidáman ugráltak körülötte.

- Nem is tudtam, hogy ilyen hullámos a hajad - nevetett Bence.

- Ó ne is mondd, ez rémálom, úgy nézek ki, mint egy gazdátlan bárány - mondta a lány, és próbálta ujjával kisimítani a fürtöket.

- Nem is igaz, szerintem nagyon jól áll. Emlékszem, amikor gyerekek voltunk, a testvérem mindig ilyen haját szeretett volna. Állandóan bodorította, fonta, tekerte, később dauert tetetett bele, hogy ne legyen egyenes.

- Felícia is ezt csinálja, én meg állandóan vasalom, hogy legalább ideig-óraig álljon valahogy.

- Rini - mondta a férfi közelebb húzódva, és a lány vékony, kis kezeit meleg tenyerébe fogta. - Mondd, tényleg nincs semmi esélyünk?

Marina nézte a férfi vágyakozó tekintetét, szép arcát, széles vállát, és megtelt a szíve keserőséggel.

- Nagyon sajnálom, Bence, de a szívnek nem lehet parancsolni. Annál sokkal jobban kedvellek, hogy színjátékot játszsz veled, aminek a vége, előre megjósolhatóan, hatalmas csalódást okozna. Nem áltathatom magunkat valami olyasmivel, amit nem érzek...

A férfi bólintott, és hátradőlt a székén. Szeretett volna mondani valamit, de érezte, hogy csak szánalmassá tenné magát. Kiitta a kávét és felállt.

- Akkor fizetek és mehetünk, ha biztosan nem kérsz semmit.

Rini is felállt, a táskájáért nyúlt, jelezve, hogy útra készen áll. Rettegve gondolt a rájuk váró majd két órára, együtt, összezárva az autóban. Ostobaság volt eljönni vele, gondolta. Tudhatta volna, hogy ez lesz belőle...

- Van kedved felmenni a turulmadárhoz? Olyan csodálatos hely - kérdezte Bence mosolyogva, és a távolba mutatott.

- Nem kellene inkább hazamennünk? Hamarosan besötétedik, és gondolom, még mindig fáradt vagy.

- Egyáltalán nem - rázta a fejét a férfi. - Nekem ennyi alvás elég ahhoz, hogy aztán megváltam a világot. Na, hugica, lazíts már! - bökte meg könyökével játékosan a lány oldalát.

Marina most mert először a férfi szemébe nézni. A vágyakozást felváltotta valami kisfiús pajkosság. Hugica? Ezek szerint végleg helyre tette magában Bence kettejük kapcsolatát? Elnézett a mutatott irányba, a fák felett, égbe törő, hatalmas madár felé, majd elnevette magát.

- Kalandra fel, bátyus!

*

Felícia örömteli várakozással dobta le magát a kényelmes ülésbe. Sokaktól hallott már az első repülés izgalmas élményéről, de ő eddig még nem élte át. Richárd mosolyogva figyelte gyönyörű kedvesét. A lány vidáman nézte a kis ablak mögül az elsuhanó tájat, Budapest magával ragadó látképét, a Dunát átölelő hidakkal, majd lassan lezáródott a szeme, hosszú pillái árnyékot vetettek arcának hamvas bőrére. Egy röpké órán át aludhatott, amikor rettenetes rosszullétre ébredt.

- Ki kell mennem a mosdóba - suttogta sápadtan.

- Jobban vagy, kedvesem? - kérdezte Richárd aggódalmasan, amikor felesége visszatért.
- Igen, azt hiszem, jobban. Beszéltem a stewardessel, azt mondja, előfordul ilyen hirtelen rosszullét, főleg az első alkalommal. Meglehet, jobban jártam volna, ha nem alszom el, de annyira rám tört a fáradtság, hogy nem tudtam nyitva tartani a szemeimet.
- Fő, hogy elmúlt, és nincs nagy baj. Nagyon megijesztettél.

Krétán szikrázó napsütésben landoltak. Az egész sziget fehér fényben fürdött az augusztusi hőségben. A hotelben természetesen nem a régi szobájukban lettek elszállásolva, hanem a nászutasok számára fenntartott lakosztályban. Boldogan vették birtokba a hatalmas, azúr színű fürdőszobát. Felícia illatos, habos vizet készített a csepp alakú sarokkádba, majd csábító mozdulatokkal vetkőzni kezdett.

Másnap reggel, amikor kinyitotta a szemeit, gondolkodnia kellett az előző éjszaka eseményein. A kádban eltöltött idő után, amit nem igazán nevezhetett fürdésnek, egy röpke órán át kószáltak a mediterrán gyöngyszem szélfútt partján, majd elfogyasztották a szálloda éttermének teraszán a vacsorát egyetlen szál gyertya pislákoló lángjánál. Miután degeszre tömték a hasukat, a kényelmes szoba meghitt percei helyett ismét sétálni indultak. A pálmákkal szegélyezett hosszú sétányon, szinte méterenként álltak meg csókolózni.

- Gyere, mutatok valamit ott a parton! - mondta hirtelen Richárd, és kézen fogva szerelmét hatalmas léptekkel megindult a víz felé.

Felícia alig bírt lépést tartani a férfival.

- Hová sietsz, van még két hetünk, hogy mindent alaposan megnézzünk.
- De sellőket csak ilyen szép csillagos éjszakákon lehet látni, akkor is, csak ha kivételesen nagy szerencséje van az embernek - mondta Richárd komoly meggyőződéssel. - Egyszer már láttam ebben az öbölben egy szépséges lányt, hátha ismét megjelenik... - mondta mosolyogva, és belefúrta arcát felesége illatos hajába, ahogy hátulról átölelte.

Feliciának a lélegzete is elakadt, amikor megpillantotta a kis öblöt, ahol először találkoztak. Festői látvány volt, ahogy a hold ezüstös fényével bevonta a homokra kifutó apró hullámokat. A férfi leült, és gyöngéd mozdulattal maga felé húzta Feliciát.

- Várj, nekem pisilnem kell, mindjárt jövök.

- Illúzióromboló vagy, szépségem - morrantotta Richárd, de amikor felesége legyintett, és hátat fordított, ő is elmosolyodott.

Felícia óvatos léptekkel feltérképezte a kis öböl környékét. Egy kiugró laposabb köre letette összehajtogatott ruháját, fehérneműit, majd lassan, hogy ne csapjon zajt belépdelt a lágyan simogató vízbe. Nesztelenül haladt előre a térdéig felkúszó hullámokban. Richárd nem vette észre, mert hátradőlt a homokon, karjait feje alatt összekulcsolva, a csillagokat bámulta. Felícia stratégiát váltott, hangos csobbanással belevetődött a sekély vízbe, hogy felkeltse a férfi figyelmét.

- Felícia? - ugrott fel a férfi, és aggódva kémlelte a partot, amerre a lány elindult. Aztán a ringó víztükörre siklott tekintete, és meglátta a csillagok fényében a sellő tökéletes alakját, aki hívogatóan nyújtotta felé karjait. Maga mögé engedte a földre kigombolt ingjét, kilépett a térdnadrágjából, és vágytól égő testtel közeledett a látomás felé.

- Azt hittem, ilyen csak a mesékben van. Ki vagy te, csodaszép tündér? Mégis igazak a mendemondák: léteznek sellők, vagy csak a képzeletem játszik velem?

- Kétkeltél, ifjú? - suttogta Felícia, és karjait a férfi nyaka köré fonta. - Tudd, hogy csak annak jelenünk meg, aki nagyon erősen vágyakozik arra, hogy megpillantson bennünket - susogta olyan közel hajolva Richárd arcához, hogy lélegzete cirógatta a férfi ajkát.

- Felébredtél, szerelmem? - lépett Richárd a hatalmas ágyhoz, és lágy mozdulattal végigsimította a lány karcsú lábát.

- Hol jártál, szökevény? - nyújtózott Felícia.

Richárd felé fordította a mappát, amit a kezében tartott.

- Ezt nem hiszem el, te még a nászutadon is dolgozol?

- Mit csináljak, ha épp itt történnek velem olyan csodák, melyeket feltétlenül meg szeretnék örökíteni.

- Gyönyörű ez a táj, már vázlatként is, el sem merem képzelni megfestve. De felmerül bennem az a kérdés, kedves férjecském, miért engedted magad elcsábítani ilyen víziszörnyeknek, amikor itt vagyok neked én és epekedve vágyom a társaságodra? - mutatott Felícia a vízből felbukkanó sellőlányra.

- Már nem is érdekel - dobta a fotelbe a vázlatot a férfi, és kigombolta a nadrágját. - Minek is vesződnék a múlttal, amikor a jelenben is várnak rám csodák?

Felícia felkacagott:

- Csoda helyett, legfeljebb egy lusta kiscica vár rád - nyújtotta karját a férfi felé.

- Nos, akkor dorombold el nekem, kiscicám, mit szeretnél reggelire?

- Minek mondjam, úgylis tudod - mondta Felícia, és egy szenvedélyes csókkal tett pontot a beszélgetés végére.

*

Zsani a telefonja csörgésére ébredt. Szilvi volt vonalban, nem akart csöngetni, amikor Atonnal megérkezett a ház elé. Zsanett rövidnadrágot és felsőt húzott magára, és kinyitotta a kaput. Aton kitörő örömmel ugrálta körbe.

- Jól van, na, jól van - csitította a gazdája - Bejössz egy kapucsinóra? Zsombit hol hagytad?

- Ma szolgálatban van, de én ráérek délelőtt, akár a futtatóra is elmehetünk, ha van kedved.

- Bármikor szívesen, csak most ne. Totálisan másnapos vagyok, pedig csupán egyetlen pohár pezsgőt ittam.

- Mesélj! Milyen volt? Nem érezted jól magad?

- Nem, előbb te mondd, hogy viselkedett ez a nagyra nőtt kölyök?

- Úgy, mint bármelyik pasi. Ha körülugrálod, és kielégíted minden kívánságát, akkor kenyérre lehet kenni - nevetett Szilvia.

- Akkor nem volt gond? Tudtatok aludni tőle?

- Inkább az a kérdés, hogy ő tudott-e aludni tőlünk? Ugyanis vacsi után összegömbölyödött a számára kijelölt szőnyegen, mi meg még nyüzsögtünk egy kicsit Zsombival. Nincs miért aggódnod, remekül kijöttünk, mozgott, evett, ivott, aludt. Na de most már tényleg te jössz, miért vagy ennyire kiütve?

Zsanett elkészítette a kapucsinókat, és leült Szilvivel szemben a kis asztalkához. Aton eldobta magát a széke mellett a hűvös járólapon, és fejét a lány lábfejére tette.

- Remek buli volt, különleges és varázslatos. Iszonyatosan jó fejek voltak a vendégek, de tényleg, mintha összeválogatták volna őket. Senki sem volt részeg, bunkó, kirívóan viselkedő. Többen felkértek táncolni, sőt még a menyasszonyt is én szöktettem meg, legalábbis látszólag. Tudod, én igazán próbálom elfogadni az állapotomat, életemet, a korlátaimat. Nyugodt szívvel kijelenthetem, hogy általában elégedettséget érzek, hiszen sikerült önállósodnom, munkám, remek segítőtársam és nagyszerű barátaim vannak. Peregnék a hétköznapiak, és én értékelem azt, amim van, mindegy, hogy képesség, lehetőség, tárgy vagy épp a személyek, akik körülvesznek. Csak most épp a sokszínű szürkeséget felváltotta valami igazán színes mesevilág, ami megérintett, és felkavart. Ilyenkor érzem, hogy mennyire hiányzik a látásom, mennyivel más lehetne az életem, ha nem történik meg velem ez a szörnyűség.

- Biztos, hogy más lenne az életed? - tette rá a kezét Szilvi a lány karjára.

- Azt hiszem, igen - válaszolta Zsanett, lélegzetvételnyi szünet után.

- Ezt nem tudhatjuk. Nem szabad keseregni a mi lehetne, vagy mi lett volna kezdetű kérdések miatt. Lehet, akkor sem lennél idegenvezető, vagy tolmács, lehet, hogy az lennél, de akkor sem lenne még saját házad, és ki tudja, lehet, szeretnél egy ilyen jó fej kutyát, de épp a sok utazás miatt értelmetlen lenne háziállatot tartanod.

- Igazad van, bolondság az egész. A látás sem garancia még egy szerető társra sem, hiszen akkor már Marina is rég férjhez ment volna. Tudom, hogy butaság, majd megnyugszom, ha ismét belerázódom a mindennapok megszokott és biztonságot adó ritmusába.

- Ahogy ismerlek, hamarosan túlteszed magad ezen. Tudom, hogy nem vigasztaló, hogy másnak sem fenéig tejfel az élete, másnak is vannak megrázó egészségügyi gondjai, és ha nem az, hát párkapcsolati vagy munkahelyi krízisek tépázzák az emberek idegeit. Akire felnézünk, akit csodálunk, akinek irigyeljük az életét, boldogságát, nem tudhatjuk, mennyit küszködnek, vagy hány éjszakát zokognak át.

Zsani bólintott, és kicsit szégyellte magát a panaszkodás miatt, hiszen megértőbb barátokat keresve sem találhatna, így igazán nincs oka kesergésre. Letette a csészéjét, és mosolyogva megkérdezte.

- Azt mondják, fáradtság ellen legjobb a testmozgás. Ki kellene próbálni, hogy igaz-e? Ha áll még az ajánlatod, akkor veszek valami rendes cuccot magamra, és megnézhetnénk mégis azt a futtatót.

- Ez a beszéd, elrendelem a terápiás mozgást. Kapd össze magad és indulunk!

*

Bence és Marina kiadós gyaloglás után értek fel a tisztásra, ahol nyolc méter magas talapzatán, büszkén őrködik a koronás turulmadár, félelmetes karmai közt erősen tartva a díszes Árpád-kardot. A természet áhítatos csendje rabul ejtette és elnémította a köztük folyó élénk beszélgetést. Bence leült a mészköppárkány szélére, és az alattuk elterülő város lassuló zakatolását figyelte. Kis idő múlva megfordult, felnézett a mögötte álló lányra.

- Néha úgy érzem, szeretnék kiköltözni valami nagyon elhagyatott helyre, és remete módon élni.

- Mióta vagy ilyen antiszociális? - nevetett rá Rini.

- Lehet, azóta, mióta ismerem Zsani főbérőljét. Egyébként, viccet félretéve, nézd ezt a kontrasztot - kezével az erdőre majd a távoli házakra mutatott.

- Szerintem ettől lesz még mesésebb, még csodálatosabb az érintetlen természet. Bár ez a hatalmas szobor erőteljes jelzése annak, hogy talán már a legeldugottabb helyekre is elért az emberi kéz egyszerre romboló és alkotó ereje. Mégis, valahogy ez olyan lenyűgöző, ahogy

ezen a tisztáson öröklik ez a monstrum teljes összhangban mindazzal, ami öröktől fogva uralkodott itt fent a hegyen.

- Mondasz valamit. Ezek szerint, a természetes és a mesterséges jól megfér egymással, ha mi is úgy akarjuk.

- Igen, kizárólag az önzésünk mértékétől függ, mennyire lépünk át a harmónia határvonalán.

- Talán ez az oka, amiért szeretnék néha elvonulni a világ zajától. Nem tudjuk, hol az a bizonyos határ. Nem csak a természet, de még egymáson is uralkodni akarunk, elfojtjuk, kiirtjuk a fákat, a növényeket és egymás szívének zsendülő hajtásait is.

- Remélem, nem én bántottalak meg ennyire! Még sosem hallottalak ilyen elkeseredettnek - nézett őszinte aggodalommal Marina Bence szemébe.

- Nem, dehogy - mondta Bence, és hangja úgy megtelt szeretettel, hogy a lány nem kételkedhetett a kijelentés igazságában. - Egyszerűen csak most döbbentem rá, és értettem meg azt, hogy tiszteletben kell tartanom mások érzéseit, így például a te lelkedben növekvő virágokat is, ahhoz, hogy tiszta szívvel tudjak szeretni. Felszabadított a gondolat, amikor felhagytam azzal, hogy rád erőltessem a vágyamat, és azzal a szeretettel közeledjek feléd, amit te is teljes szívből tudsz viszonzni.

Bence ölelésre tárta a karjait, Rini pedig úgy lépett hozzá, és kapaszkodott belé, mint egy fuldokló a mentőövbe.

- Annyira féltem, hogy elveszítelek - suttogta alig hallhatóan.

- Elveszíteni? - kérdezte a férfi elmerengve - Szerintem most találtuk meg egymást igazán.

*

A Krétán töltött két hetet egyetlen szenvedélyes pillanattá olvasztotta össze a szerelmesek egymás iránt érzett csitulni nem akaró vágyakozása. Nem voltak éjszakák, napszakok, csak a két ember időtlen, súlytalan boldogsága. Amikor a repülőgép lassan ereszkedni kezdett a főváros felett, Felícia sugárzó arccal fordult férje felé.

- Richárd, azt hiszem, mondanom kell valamit.

A férfi felvonta szemöldökét, és várakozón tekintett feleségére.

- Nem tudom egészen biztosan, de úgy érzem... Azt hiszem, az lenne a legjobb...

- Bökd már ki végre, Feliciám, bármi is legyen az, mert ezzel a tétovázással a sírba kergetsz! - nyögte Richárd esedezve, és megcsókolta a tenyerébe simuló karcsú, kis kezét.

- Kisbabánk lesz - bukott ki a lányból sejtelve, és lapos hasára szorította összekulcsolt kezüket.

- Istenem! A legcsodálatosabb mondat, amit a szeretlek és az igen után ajándékoztál nekem. De mondd csak, miért pont itt és most jutott ez eszedbe? Eddig miért nem mondtad?

- Nem tudom. Mindig volt a rosszullétemre valami más magyarázat: az esküvő miatti idegeskedés, a repülés, az, hogy szokatlan ételt ettem, vagy épp, hogy üres volt a hasam. Most viszont nem csak a visszatérő émelygést érzem, hanem valami bizonyosságot, egy sugallatot, hogy szerelmünk gyümölcse jelzi érlelődését. Nem akartam szólni, nem akartalak hitegetni, amíg nem biztos, de már nem bírtam tovább magamban tartani, úgy éreztem, szétpattan bennem valami, ha nem osztom meg veled az érzésemet, akármi is fog történni.

Feliciának könnyektől csillogott a szeme, és hangjának fátyolossága is érzékeltette, hogy valami rendkívüli megy végbe testében, lelkében.

- Emberek, utastársaim, a feleségem azt mondja, kisbabánk lesz - mondta ki hangosan Richárd, és az ő szemei is megteltek az öröm könnyeivel.

A landolás miatti feszültség egy pillanat alatt szétfoszlott, és mindenhol vidám nevetés, taps, gratulációk hallatszottak.

Felícia mosolyogva csóválta a fejét. Amikor megálltak a kifutópályán, a stewardess egy kis tálcán hideg limonádét tett a lány elé.

- Volt már sok érdekes utam, de a babavárás még nem szerepelt eddig a listámon. Sok boldogságot kívánok, és nagyon vigyázzanak magukra és a kicsire!

A fiatalasszony hálásan kortyolta el a frissítőt, míg Richárd fogadta a mellettük elhaladók jókívánságait.

- Mi lenne, ha azonnal leutaznánk anyuékhoz, mielőtt még hazamennénk? - vetette fel Felícia, amikor megkapták bőröndjeiket és a kijárat felé lépdeltek.

- Kedvesem, jobb lenne orvosi bizonyossággal állni a szüleid elé. Lehet, nagyon megviselné őket, ha a nagy lelkesedés vége csalódás lenne.

- Menjünk be egy gyógyszertárba, és vegyünk gyorsvizsgát.

- Ezzel egyetértek, de aztán hogyan tovább? Ráadásul, amennyiben van mit hordoznod a bőröndöd helyett, akkor nem helyénvaló, hogy több átszállással, cipekedve, lestrapáltan érkezz meg hozzájuk a jó hírrel. Főleg, hogy elég sivatagi a hőmérséklet.

- A hőt értem, de ebben mérséklet egy csepp sincs, így meggyőztél, menjünk haza, de azt el ne hidd, hogy most már beülök az aranykalitkába és meg sem mozdulok.

- Szó sincs aranykalitkáról, ki mondott ilyet? Én csupán azt említettem meg, hogy a harminc kilós motyód nem a legalkalmasabb tréning arra, hogy formában tartsd magad. Az úszás vagy a kismamatorna ellen semmi kifogásom. Viszont most lépünk ki, mielőtt lemaradunk a vonatról - mondta a férfi az órájára pillantva, és felkapta a két bőröndöt.

A soproni vasútállomáson Bence várta a nászutasokat, és pillanatok alatt hazarepítette őket. Néhány nap múlva, amikor a pozitív tesztet az orvosi vizsgálat is megerősítette, Felícia és Richárd autóból ültek, és megcélozták a szülői házat. Anna kicsit megrémült a váratlan látogatástól.

- Ugye nincs semmi baj, kislányom? - faggatta Felíciát köszönés helyett.

- Semmi baj, de ha ennyire megrémülsz a látványunktól, akkor inkább nem csinálunk többet ilyen meglepetést.

- Nem, nem erről van szó - mentegetőzött Anna - csak általában telefonálni szoktatok, és én így nem is tudtam készülni semmivel.

- Azért nem szóltunk előre, hogy ne forgasd fel az egész házat a jövetelünk miatt - nevetett Felícia. - Biztosra veszem, hogy így is pillanatok alatt roskadásig pakolod az asztalt finomságokkal.

- Valóban nem fogunk éhen halni - mosolygott Anna. - Mindjárt hazajön apád is. No, már itt is van - nézett az asszony a nyitott ablakon át a kapu felé, amikor férje biciklijének jellegzetes nyikorgó hangját meghallotta.

Az üdvözlések után leültek az asztalhoz, amire mindenből került egy kevés: saláta, gyümölcs, hideg sültoldalas és puha kenyér. A falatozást követte az útibeszámoló, majd a nagy bejelentés. Ferenc átölelte féltett kincsét, és örömeiben körbetáncolta vele a konyhát.

- Anya, te miért nem örülsz? - kérdezte Felícia.

- Örülök, kislányom, régóta beszélgetünk apáddal erről. Várjuk már, hogy nekünk is legyen unokánk. Csak tudod, ilyenkor nagyon sok gondolat végigfut az ember agyán. A köztünk lévő távolság, a várandósság problémái, vajon a te törékeny kis alkatoddal mennyire lesz nehéz a szülés, meg ilyesféle aggodalmak, amik egy asszony agyába akaratlanul is bevillannak, aki már átélte ezeket. De hidd el, kicsim, én leszek a legboldogabb nagymama, amikor majd a karomban tarthatom a gyermekedet.

Amíg Felícia a fürdőszobában lefekvéshez készülődött, Richárd átkarolta anyósa vállát, és kérdő tekintettel, mosolyogva nézett le rá.

- Ugye van valami, amiről nem ártana tudnom?

Anna tétován bólintott, majd lehorgasztotta a fejét.

- Nekem négy nagyon nehéz terhességem volt, fiam. Feliciám nem tudja, miért nincsen testvére. Nem akartam elriasztani a szüléstől. Most meg attól tartok, talán butaság volt, hogy eddig nem beszéltem neki erről. Magam sem tudom, mivel tennék neki jót.

- Szerintem, ha eddig nem került szóba, akkor jobb, ha ez így is marad, majd én vigyázok rá. Ha mi féltjük őket, azzal nem árthatunk annyit, mint ha ő rettegő végig a hátralévő hónapokat. Egyáltalán lehet tudni, hogy miért történtek a tragédiák?

- Ki tudja azt. Régen nagyobb volt a gyermekhalandóság, főleg a falvakban, de a városokban is. Elintézték annyival, hogy jobb így, mert nem volt életrevaló, vagy azzal, hogy Istennek ez volt az akarata, el kell fogadnunk. Sokat fejlődött az orvostudomány, annyi csodát hallunk nap mint nap. Bizakodni kell és reménykedni, hogy minden rendben lesz. Talán igazad van, fölösleges megijeszteni és beleoltani a szívébe a félelmet.

- Ti meg mit sutymorogtok itt a félhomályban? - lépett be Felícia a konyhába.

- Összeesküvést szövünk ellened, hogyan tudnánk egészségesen kíméletes életmódra szorítani nevetett Richárd, és magához ölelte a feleségét.

- Ajaj, nekem végem, ha ti ketten összefogtok ellenem.

- Nem ellened, hanem érted - mondta Anna komolyan.

- Aranyosak vagytok, hogy féltetek, de tudom, valahogy érzem már magamban az anyaság felelősségét. Nem leszek meggondolatlan, és nagyon vigyázni fogok magamra, hiszen ezáltal védem a kisbabánkat is.

*

Hazaérve Felícia körbetelefonálta a barátokat, hogy a következő szombaton kerti partit rendeznek, élménybeszámolóval egybekötve.

- Rini, ugye nem dolgozol hétvégén?

- Szombaton nem, de vasárnapra be vagyok osztva. Ne csinálj ebből gondot, néhány óra pihenés elegendő számomra. Máskor is előfordult már, hogy buli után mentem dolgozni. Nem emlékszel?

- Jajj, de igen, milyen klasszok voltak azok az egyetemi összejövetelek.

- Részemről a házibulikat jobban kultiválom, főleg ha nálatok van. Ott mindig olyan remek a hangulat. Csacsogd el, mit vigyek?

- Rád bízom. Tudod, hogy mindent imádok, amit sütinek hívnak. Bár most, hogy így belegondoltam, a citromos piskótára nagyon fáj a fogacska. Persze csak ha nem gond. Jut eszembe, megígérted, hogy megtanítod nekem is. Mi lenne, ha együtt csinálnánk meg itt nálunk?

Richárd pénteken Pestre utazik, lehet, csak későn jön haza. Délelőtt megveszem a hozzávalókat, ha végeztél az étteremben, akkor csapunk egy csajos délutánt.

- Rendben, bár inkább este lesz, mire odaérek, de nagyon örülök neki.

Felícia Richárddal együtt csütörtökön megtartotta a nagybevásárlást, így pénteken csak néhány apróságot kellett beszereznie. Nem akarta elárulni férjének a készülő merényletet, hogy bizony élete első süteményének megalkotására vállalkozik. Marina négy után lépett be a házba. Berohant a fürdőszobába, megmosakodott, és egy vállpántos, könnyed nyári ruhát vett magára.

- Fú, de örülök, hogy megszabadultam az egyengönctől. Úgy éreztem, összepasszíroz, mint egy páncél.

- Csüccsenj le, töltök egy hideg limonádét neked. Ettél ma már valamit? Gyümölcslevest és krumplis tésztát csináltam. Kérsz?

- Nagyon csábítóan hangzik a menü. Na, mutasd, hadd kóstoljam, konyhatündér lettél-e az utóbbi hónapokban?

- Ezzel azt állítod, hogy pocsekul főztem, amíg nálad laktam?

- Nem mondtam ilyet, bár ha az az első tejberizs mesélni tudna... - nevetett Rini felszabadultan.

- Ne is mondd. Emlékszel még a különleges sertéspörköltre?

- Arra, amelyikből gulyáslevest csináltunk, mert annyi leve volt? Végül is, az nagyon finom lett a maga módján.

- Ugye a sütit nem engeded, hogy elrontsam? - kérdezte Felícia, és felszolgált a barátnőjének a levest, majd a másodikat.

- Mi történt veled, te lány? - kérdezte Rini tőle szokatlan komolysággal.

- Mi történt volna? - döbrent meg Felícia és végigmérte magát.

- Találkoztál a jótündérrel, vagy az aranyhállal a tengerparton, és azt kérted, hogy te legyél a város egyik legjobb háziasszonya? Nagyon finom mind a kettő.

- Szerintem ugyanolyan, mint máskor, legfeljebb most éhesebb vagy - nevette el magát Felícia, amikor rájött, hogy barátnője csak ugratja.

- Szerintem meg beleadtál apait-anyait, hogy a férjecskéd ki ne tegye a szűrődet - folytatta Rini a bolondozást.

- Totális tévedés, magam kedvéért főztem ezt a menüt. Annyira megkívántam a krumplis tésztát, hogy ha kaviárral kínálnának, akkor is ennél maradtam volna.

- Gyanús vagy nekem, nagyon gyanús - mutogatott Rini a villájával barátnője pocakjára.

- Ez már több, mint gyanú - mondta Felícia elpirulva, és ösztönösen a hasára tette a kezét.

Marina majdnem félrenyelte a tésztát, annyira meglepődött. Majd felpattant a székről és őszinte örömmel ölelte át a barátnőjét.

- Nem gondoltam, hogy ennyire a kedvemben akartok járni, hogy máris keresztanyává tesztek. Kimutatható a terhesség ilyen hamar?

- A nyolc hét már nincs olyan hamar, Rini - vallotta be a kismama. - Ezek szerint már az esküvőnk napján is ezért voltam rosszul, meg a repülön is.

- Akkor június közepén készülhetett, és július, augusztus, szeptember... - számolta Rini az ujjain a hónapokat.

- Március 20-ra vagyok kiírva.

- Sosem akartam elhinni, hogy a gólya hozza a gyereket, mert decemberben hogy kerülne ide belőlük egy is. De ezek szerint, van, akinek bejön ez a dajkamese. Mit mond az orvos, minden rendben van?

- Ne kezd te is! Emlékszel, nem védőnőnek, hanem keresztmamának kértelek fel - emelte az égre tekintetét Felícia.

- Oké, akkor a baba érkezéséig csiszolgassuk a főzési tudományodat!

- Helyes. Erről meg egy szót se holnapig, mert Richárd leharapja a fejemet, hogy milyen pletykás vagyok.

Hozzáláttak a munkához. Felícia 12 tojásból süttött piskótát, aztán Rini vezényletével elkészítették a citromos krémet.

- Le sem tudnád tagadni, hogy babát vársz, te kotnyeles kismacska. Alig ismerek rád - csóválta a fejét Rini nevetve, amikor barátnője már sokadszorra lopott egy kis kanálnyi krémet, azzal védekezve, hogy muszáj megkóstolni, hogy tökéletesre sikerüljön.

Richárd kilenc körül érkezett meg, amikor a süti már a hűtőben volt, és a lányok a romeltakarítással foglalatoskodtak.

- Mi ez a ramazuri? - próbálta adni a férfi a szigorút, amikor hangos nevetés fogadta.

- Nem volt itthon a macska, cincogtak az egerek - válaszolta Rini pimaszul.

- Fogadni mernék, hogy cincogtál! - ripakodott rá Richárd mérgesen a feleségére, de bűnbánó szempillarezgetését látva, elnevette magát.

- Tartozom egy vallomással. Én sem bírtam magamban tartani.

- Micsoda kandúr az olyan, aki szintén cincog? - nevetett Felícia, és szájon csókolta férjét. - Bencének mondtad?

- Is... - sütötte le Richárd a szemét, majd hozzátette: - meg az üzleti partneremnek is, mert olyan szórakozott voltam, hogy muszáj volt valami magyarázatot adnom a szétszórtságomra.

- Azért eredménnyel zárult a tárgyalás?

- Természetesen, szépségem. A vallomásom után megszűnt egy csapásra az ideges feszültség, és nagyon kellemes hangulatban, pezsgő mellett folyt tovább a tárgyalás. Az állapotodra való tekintettel Bence vállalta az alkotótábor lebonyolítását, én csak néhány napra utazom el a Dunakanyarba, hogy besegítsek neki. De ki tudja, ha meglesz a helyszín, még az is lehet, hogy mindketten elmehetünk. Te pihensz, és feltöltödsz a csodálatos környezetben, míg mi dolgozunk.

- Remek lenne - lelkesedett Felícia.

- Én már most sárga vagyok az irigységtől - mondta Rini.

- Az nem az irigységtől van, hanem a citromkrémtől - mutatott Richárd a lány ruháján virító apró pöttyre.

A másnapi kerti parti mesés folytatása volt a péntek délutáni vidám időtöltésnek. A bográcsban rotyogott a finom őzpörkölt, amikor megérkeztek a vendégek. Még Krisztina és Konrád is beugrottak néhány percre, hogy szemügyre vegyék Richárd alkotásait. Szilvi Zsomborral és

Zsanettel a teraszon lévő asztalnál ült, és a laptopon nézegették a Krétán készült fotókat. Aton megbűvölten szuggerálta a szomszéd udvarban kihívóan sétálgató vörös cicát. Marina a konyhában a köretet főzte, míg Bence melegen tartotta az étket és kenyeret szeletelt. A házigazdák megterítették az asztalt, és amikor már mindenki együtt volt, elhangzott a nagy bejelentés.

Először Konrád, mint rangidős mondott köszöntőt, majd Bence is magához ragadta a szót néhány mondat erejéig. Richárd is akart mondani valami szépet, de hangja elcsuklott, és szeme megtelt a meghatottság könnyeivel, így csak egy kurta: Egészségekre! - jött ki a torkán. A társaság nevetett, majd mielőtt körülülték az asztalt, mindenki gratulált a házaspárnak.

- Nem bánod, hogy nem állhattál munkába? - érdeklődött Szilvi.

- Egyáltalán nem. Talán jobb is lesz, ha először a saját gyerekemen gyakorlok, mielőtt a másét teljesen elrontanám - vágta rá Felícia.

- Amint megtudod a baba nemét, hozzálátok a kötéshez - jelentette ki Rini.

- Addig meg taníthatok engem, hogy ne unjam majd magam halálra a hosszú téli estéken.

- Szerintem nem lesz időd unatkozni, de ha gondolod, hozhatok néhány könyvet. Sőt, ha szeretsz olvasni, vállalhatnál felolvasást is - csatlakozott Zsani is a beszélgetőkhöz.

- Nem, könyveket nem szeretnék, legfeljebb csak egyet... - válaszolta Felícia.

- Bármelyik legyen az, vedd úgy, hogy már meg is szereztem.

- Ne ígérj elhamarkodottan, Richárd, ugyanis én egy saját mesekönyvre gondoltam, amit én írnék és te illusztrálnád.

- Nem tudsz olyat kérni, amit ne teljesítenék - hajolt Richárd feleségéhez és gyöngéden megcsókolta.

- Miről szeretnél mesélni? - érdeklődött Szilvi, hiszen óvónóként őt is érdekelte a gyermekek számára készülő szellemi táplálék.

- Egy kis kutyusról, akivel mindenféle tanulságos dolgok esnek meg. Már a nevét is kitaláltam. Gubancnak fogják hívni, és nagyon édes, fekete, bozontos kiskutya lesz. Így aztán, Zsani, majd számítok a kutyás tapasztalataidra.

- Rendelkezésére állok, kedves író.

- Azért engem érdekelne ez a felolvasás is, amit az előbb említettél.

- Megszólalt a könyvmoly - kacagott Felícia Rinire.

- Ez önkéntes munka. Bárki felajánlhatja, hogy elolvas egy könyvet a látássérültek nagy-nagy örömére. Egy diktafon kell hozzá, meg némi előadói készség, hogy minél élvezhetőbb legyen számunkra a hanganyag.

- Ez érdekel engem, imádom a könyveket, és szívesen vállalnék ilyen felolvasást, feltéve, hogy nincs határidőhöz kötve.

- Egyáltalán nincsen semmilyen határidő. Persze jólesik, ha nem két év alatt készül el egy 200 oldalas könyv, de természetesen belátjuk, hogy más dolga is van a felajánlónak az olvasáson kívül.

- Akkor ezt meg is beszéltük. Bármilyen könyvet fel lehet olvasni?

- Tulajdonképpen igen. Ami még nincs meg a hangoskönyvtárban, és nem olyan szakkönyv, ami bennünket végképp nem érdekel, annak biztos a sikere nálunk.

- Remek, akkor nem a vasútmodellezési kézikönyvvel fogunk kezdeni, de erre még visszatérünk, esetleg te is összeállíthatsz egy listát azokról a regényekről, amire igény lenne.

*

Kellemes, szép, hosszú őszt köszöntött be szeptemberrel. Szilvit egyre ritkábban látták, ahogy sokasodott a tanulnivalója. Marinának viszont a főszezon végével több lett a szabadideje, így sok időt tölthetett pocakosodó barátnőjével. Jó időben gyakran sétáltak a városban kirakatokat nézegetve. Esős napokon pedig, magazinokban vagy a neten böngésztek a megfelelő gyermekszoba kialakításához ötletekért. Rini ígéretéhez híven próbálta megtanítani barátnőjét a kötés fortélyaira, de az egyébként ügyes kezű anyukának ez sehogy sem akart sikerülni. Így néhány heti szenvedés után teljesen felhagyott ezzel a tevékenységgel, és inkább ágyneműgarnitúra hímzésébe kezdett.

Októberben a házaspár Bencével együtt elutazott Horányba az alkotótáborba. Egyik budapesti művészeti iskola felkérésére az őszi szünetben tehetséges diákok számára szervezték meg ezt a programot. A két festő sok érdekes technikával ismertette meg az érdeklődő kamaszokat, akikben a több órai kemény munka ellenére sem csökkent a lelkesedés. Felícia sokat volt egyedül, de a jó levegő és a csodálatos környezet boldog elégedettséggel töltötte el. Magányos órái sem futottak el hasztalanul. Mivel semmire nem volt gondja, teljes lelki nyugalommal állt neki mesekönyv-vázlata elkészítéséhez.

Amikor hazatértek, akkor is folytatta az írást. Esténként több órán át ült egyenes tartással fitness labdáján a laptop előtt, és a gypjuszálból tervezett kocskabát helyett inkább meséjének fonalát gombolyította. Richárd a vállalt munkája mellett több vázlatot is készített a lehetséges főszereplőről. Felícia végül is hat rajzból választhatta ki a legbájosabb kutyust, aki leginkább megfelelt az ő álombéli Gubanc kutyájának. Amikor elkészült a könyv borítójára szánt festmény, Felíciát valami földöntúli boldogság kerítette hatalmába. A lógó fülű, csillogó szemű, fekete kis kutyus kócos fizimiskájával teljesen rabul ejtette megalkotóját. Karácsonyra el is készült az előre felvázolt 12 történet és Richárdnak is sikerült megfestenie a hozzájuk tartozó képeket. A kézirat egy dossziében összeállítva került a fenyőfa alá.

A nagyszülők sem tétlenkedtek a bakonyi kis településen. Igazi meglepetés volt, amikor Ferenc megmutatta az általa készített bölcst, amibe a leendő nagymama varrta meg a derékaljat, párnát és a kis takarót, színes anyagból, melyen őzikék, nyuszik, pillangók egész hada sorakozott. Felícia remekül viselte állapotát, evett, aludt, és a mozgásról sem feledkezett meg. Ám ami a legszembeötlőbb volt, hogy mindig mosolygott, és vidámságtól ragyogott a szeme, ami megnyugtatta aggódó szüleit. Az orvosi eredmények is biztatóak voltak, a doktor szerint sem kellett komplikációkra számítani. A sógornők közelebb kerültek egymáshoz, még az addigi barátságuknál is szorosabban kötötte őket össze a közös sors. Órákat tudtak beszélgetni Skype-on a babák fejlődéséről vagy a tennivalók sokaságáról. Kitti hatalmas doboz gyermekruhát és játékot adott postára, de a küldemény a hivatalban töltötte az ünnepeket, és csak 28-án kézbesítették, de Felícianak így is hatalmas örömet szerzett. Richárd ajándéka viszont tökéletes időzítéssel érkezett meg a tengeren túlra, így húga a feldíszített fa alá tehetette a róluk készült festményt.

*

Bence is vidáman, feltöltődve érkezett vissza a szülői házból. A szilveszter előtti napon körbejárta barátait, hogy megajándékozza őket.

- Lehet, jobb lett volna még elutazásom előtt átadnom, de így legalább a fenyő alá tehetem - mondta a férfi, amikor belépett Zsanett kis szobájába. - Tessék, ezt viszont a kezedbe adom, mert Atonnak egy marhalábszárcsontot hoztam, amit csak nem kellene a terítőre tenni, még becsomagolva sem.

- Igazán nagyon kedves vagy, hogy gondoltál ránk - mondta a lány komolyan.

- Természetes, hogy a barátaimról nem feledkezem meg, akárhány lábuk is legyen - nevetett Bence a kutyát simogatva. - Elmondjam, mit hoztam neked, vagy maradjon meglepetés, és majd kiderít, ha elmentem?

- Nem is tudom, félek, így is, úgy is sírás lesz a vége...
 - Látom, hogy nagyon magad alatt vagy, de erre most egyáltalán nincs időnk. Ezt a kis csomagot ide teszem a miniatűr fád alá, majd este kibontod. Most viszont vedd fel a legszebb ruhád, mert hangversenyre megyünk.
 - Most? - kérdezte Zsani kételkedve.
 - Mit csináljak, ha most betegedett meg az egyik ismerősöm, és felhívott, hogy átadná a jegyeket, ha van kivel elmennem. Gondoltam, te ráérsz, és örülnél neki. Tévedtem?
 - Nem, dehogy, csak meglepődtem. Ráérek... egyáltalán semmi dolgom nincsen. Mennyi időm van elkészülni?
 - Röpké három óra elég lesz?
 - Sok is - nevetett Zsani.
 - Aton meglesz nélküled itthon kb. két órát?
 - Ha megsétáltatjuk, kap vacsorát, akkor nyugodtan szundikál itt a megszokott helyén. Sári néni sincs itthon, elutazott valahová, így ki sem fog derülni, hogy magára hagytuk ezt a förtelmes vérebet az ő szépséges lakásában - élcelődött a lány.
 - Miért, attól fél az öregasszony, hogy átrágja magát Aton a falon és rátámad?
 - Nem, inkább attól, hogy megrágja a bútorokat.
 - Nem olyan ostoba, hogy ócska széklábakkal játsszon, amikor marhacsontot is rágcsálhat.
 - Kikérem a Sári néni nevében, ezek nem ócska bútorok, nagyon is jók és kényelmesek. A marhacsontot pedig nem adhatom oda neki felügyelet nélkül, mert azzal aztán tényleg összekoszolná az egész lakást.
 - Ezer bocsánat a bútoroktól, valóban nem lestrapált darabok, arra meg nem is gondoltam, hogy nem igazán jó ajándék ez a rágcsálnivaló Atonnak, legalábbis rád nézve nem.
 - Viccelsz? A legjobb ajándék, csak figyelni kell rá, hogy ne a szőnyegen aprítsa fel.
 - Nem oroszlan, hogy ledarálja a marhalábszárát, nem hiszem, hogy ebből gond lenne.
 - Nem ismered Atont. Majd megmutatom, milyen kreatív szobrokat farag abból a szép nagy cubákból.
 - Erre kíváncsi vagyok, mert szent meggyőződése, hogy ezt a vastag lábszárát nem tudja elrágni egy németjuhász.
 - Majd meglátod - mondta Zsani, és egy kis dísztasakot vett elő a szekrényből. - Most viszont inkább ezt nézd meg!
 - Nagyon szépen köszönöm - mondta Bence a csomagolást bontogatva. - Zsani, ez egy nagyon drága, márkás parfüm. Ugye eredetileg nem nekem szántad? - kérdezte Bence gondterhelten.
 - Valóban nem, de ha tetszik az illata, szeretném, ha elfogadnád - vallotta be a lány könnytől csillogó szemekkel.
- A férfi letette az asztalkára az üveget, és nagyot sóhajtott.
- Gyere, ülj ide, és mesélj! - paskolta meg a kanapét maga mellett.
 - Nincs nagyon mit mesélnem. Múlt héten jól bevásároltam, mert haza készülődtem, hogy rendezzem a kapcsolatomat a családommal. Erre közölték velem, hogy szeretettel várnak, de kutya nélkül, mert a bátyám félti a csemetéit Atontól. Szó szót követett, hiába magyaráztam, hogy nincs kire hagynom a kutyámat, de kezeskedem érte, hogy nem engedem a kicsik

közelébe. Nem nagyon érdekelte őket. A végeredmény az lett, hogy akkor majd csak januárban menjek haza, ha az unokák már nem lesznek ott. Mert ugye iskolaszünet van ötödikéig, így anyuék vigyáznak a gyerekekre. Ezt a parfümöt a bátyámnak vettem, de te sokkal inkább megérdemled. Bevallom, neked ezt a bonbont szántam - vett elő egy újabb csomagot Zsani - de szégyelltem odaadni, miután te ilyen tartalmas meglepetéssel rukkoltál elő. Meg mit kezdjek ezzel a férfi illattal, ha a testvérem nem szándékozik találkozni velem... és persze megint én vagyok a hibás, mert a kutyám fontosabb számomra, mint a családom. ...

Bence némán magához húzta a lányt. Erre nem igazán lehetett mit válaszolni. Annyira sok megoldási lehetőség állt volna a szülők rendelkezésére, egyáltalán nem értette, miért a legszélsőségesebbet kellett választaniuk, főként a szeretet ünnepén.

- Ez a csoki a kedvencem - bökte meg a dobozt, hogy megtörje a csendet.

- Tudom, a múltkor mondtad, de már nem emlékszem, minek a kapcsán került szóba. Bontsd fel nyugodtan, úgyszincs semmim, amivel megkínálhatnálak.

- Ha tudtam volna, hogy ilyen gondod van, elvittem volna magammal Atont a szüleimhez. No persze, ha engedted volna.

- Nagyon örültek volna neki.

- Nem kifogásolták volna. Anyunak is van egy ölebe, aki bent lakik. Szerintem jól eljárszottak volna egymással.

- Kedves vagy, de azt hiszem, ennek így kellett lennie. Lehet, ha meghozom ezt az áldozatot, és elmegyek, akkor még több fájdalommal tértem volna haza. Ha igazán akarták volna, hogy együtt legyem a család, akkor találtak volna valami kompromisszumot. Na de így jártam.

- Igazán sajnálom, hogy így alakult a karácsonyod. Végül is, mit csináltál?

- Azt, amit általában. Föztem, olvastam, elkezdtem egy angol könyvet fordítani, hogy azzal is tanuljak, meg nagyokat sétáltunk Atonnal. Erről jut eszembe, hogy indulnunk kellene, ha időben el akarunk készülni.

- Rendben, akkor menjünk.

- Bence! - szólt Zsani a férfi után, aki kilépett az előszobába, hogy cipőjébe bújjon. - Azért ezt elfogadod? - vette kezébe a parfümöt.

- Igen, köszönöm. Este majd elviszem. Rendben?

A délutáni dermesztő hideg enyhült, nagy pelyhekben szállingózott a hó. Aton nagyokat prüsszkölve szimatolt, rohant, majd meghempergett az egyre vastagodó hótakaróban. Szemmel láthatóan élvezte a téli örömeiket. Több, mint egy órán át kószáltak a park fehér fái között, Bence hógolyókat dobált, melyeket Aton még a levegőben megpróbált elkapni, persze sikertelenül, de ez nem vette el a kutya lelkesedését. Kicsit átfázva, csapzottan értek haza, mintha nem is felnőttek, hanem gondtalan diákok lettek volna.

- Azt hiszem, ránk fér az alapos tisztálkodás - mondta Zsani az udvarba lépve, és kutyáját körültekintően megtörölgette a verandán.

- Jó móka volt, de akkor most elköszönök, hatra érted jövök - válaszolta Bence a kapu kilincsét szorongatva.

Zsani bólintott, és elfordította a kulcsot a zárban, majd belépett a lakásba. Feldobta kabátját a fogasra, levette csizmáját, és zuhanyozni készült, hogy átmelegedjen. Kicsit sem bánta dermedt végtagjainak bizsergő fájdalmát, mert szívét melengették a szeretet sugarai.

Bencének otthon jutott eszébe a vacsora, így amint kilépett a fürdőszobából, már hívta is a lányt. Zsani törölközőt csavart maga köré, és felkapta mobilját.

- Ne haragudj, hogy zavarlak, de elfelejtettem mondani, hogy ne egyél, mert indulás előtt bekapunk egy kínait.
- Nem vagyok én kannibál, hogy kínait egyek - nevetett Zsani.
- Jó, hogy mondd, akkor inkább kutyahúst veszek - vette a lapot Bence.
- Nem lehetne inkább cirkét, vagy kacát, kici cipős meg sok-sok rizs lenni köret mellette tányéron? - kérdezte Zsanett a kínai akcentust utánozva.
- Örülök, hogy humorodnál vagy.
- Még lenne kici kérés, nekem lenni szükség több idő evésre.
- Méltányossági alapon megítélek még fél órácskát a kedves kisasszonynak, csak addig legyen szíves és ne haljon éhen.

Pontban fél hatkor megszólalt a csengő. Zsanett már útra készen nyitotta ki a kaput.

- Ide rendelt két kici cipős kínai? - kérdezte Bence elváltoztatott hangon. - Nem vágni olyan arc, mint aki kutyába harapott.

Zsanett hangosan kacagott, és szélesre tárva a kaput beinvitálta a férfit.

- Jó színész lennél, nem esett le rögtön a tantusz.
- Láttam az arcodon. Rájöttem, amikor kabátban meglátalak, hogy félreértettél, vagyis hogy én nem mondtam pontos információt. Nem elmegyünk kajálni, mert akkor nem érnénk oda a hangversenyre, hanem rendeltem a szecsuanit.
- Így még jobb, itthon kényelmesebb - válaszolta a lány, és visszaakasztotta kabátját a fogasra.
- Nagyon csinos vagy ebben a nadrág-kosztümben. Elég meleg, nem fogsz benne fázni?
- Miért, szabadtéri lesz a hangverseny?
- Milyen szétszórt vagyok, hát ezt sem mondtam? Fertőrákoson a barlangszínházban lesz.
- Komolyan mondd? - ragyogott fel Zsani arca, és örömeiben Bence nyakába ugrott. - Te a jó tündér vagy álruhában, nem?
- Miért, abból a szomszéd fickóból nem nézed ki, hogy néha jó fej is tud lenni?
- De igen, nagyon is. Ó, ha arra gondolok, hogy reggel még sírva gyűrögettem a papírzsepiket, most meg majd kibújok a bőrömből, annyira boldog vagyok. Jut eszembe, nagyon szépen köszönöm a CD-t, megnéztem.
- Fogod tudni használni?
- Természetesen. Egy angolszótárra mindig szükség lehet. Ehhez legalább nem kell internet kapcsolat, így akkor is keresgélhetek benne, ha épp utazom, vagy olyan helyen vagyok, ahol nincs wi-fi.
- Örülök neki, hogy hasznát veszed, de most együnk, mert kihűl, és elkészünk, és a végén kiderül, hogy se jó tündér, se jó fej nem vagyok.

*

Az óévbúcsúztató megszervezését ismét Felícia vállalta magára. Szilvi Zsomborral egy egyetemi rendezvényre ment, ezért csak Rini, Zsanett és Bence voltak hivatalosak a házibuliba. Az idillikus havazást ónos eső váltotta fel, így néhány óra alatt síkossá váltak az utcák. Ennek ellenére a barátok remek hangulatban érkeztek meg Richárdékhoz a kora délutáni órában. Ugyanis Marina javaslatára, a jó hangulat reményében, meg kímélendően a kismamát, közös főzőcskézést terveztek. Már az előző napi ötletelésnél is ment a mókás szójáték.

- Beszéljük meg, mi legyen a vacsora, hogy be tudjunk vásárolni - indítványozta Richárd.
- Mondj valami disznóságot! - válaszolta Bence a vonal túloldalán.
- Ahhoz még nem ittam eleget - hárította Richárd a kétértelmű megjegyzést.
- Akkor ebből sem lesz vacsora. Kérdezd meg az asszonyt, hogy mire van kíváncsi, de disznó dolog legyen, mert szilveszterkor ez a szokás - utasította Bence barátját.
- Hallottam, ezért még számolunk - harsogta bele Felícia a telefonba, az általa annyira utált Az Asszonyra utalva. - Csak a bajom van veletek, még azt sem tudjátok megmondani, mit ennétek. Nem elég nekem a bevásárlás, a főzés, még a kitalálással is én bajlódjak? Ez nektek a kímélő életmód? - kérdezte a lány gömbölyödő pocakját simogatva.
- Akkor eldöntöttem. Az lesz, amit kapok a boltban - mondta Richárd határozottan.
- Én meg vállalom a főzést és az evést is, meg ne terheljük a kismamát - ajánlkozott Bence.
- Jaj, azért ennyire nem kell kedvemben járnotok!

Richárd körbejárta a boltokat, és alaposan bevásárolt. Ennek eredményeként többféle étel is került az asztalra, válogathatott ki-ki kedve szerint hurka-kolbászból, sült és rántott húsokból. Zsani annyira el voltelve az előző este szépségével, hogy enni is elfelejtett mesélés közben. Már mindenki jóllakott, amikor neki még tele volt a tányérja.

- Esküszöm, beragasztom a szádat, ha nem eszel - mondta Rini, miközben különféle koktélokot kevert a bársekrénynél.
- Akkor sem fog jobban haladni az evéssel - állt fel Bence mosolyogva az asztaltól, és a konyha felé indult. - Teszek fel kávét, mindenki kér?

Mivel nem érkezett válasz, otthagya a társaságot.

- Felkarikáznád nekem ezt a citromot? - lépett utána Marina. Bence bólintott és elvette a lánytól az illatos gyümölcsöt.
- Te aztán tudod, hogy kell örömet szerezni - nézett Rini a szobában áradozó Zsani felé.
- Tényleg csodálatos volt a hangverseny, de ha baromira untam volna, sem bánnám a boldogságát látva. Pocsék volt a karácsonya. Tök jó, hogy feledtetni tudta vele a tegnapi program.
- Tudom, felhívott szenteste. Annyira zokogott, azt hittem, megszakad a szívem, de magányosok karácsonya volt az étteremben, hajnalig talpaltam. Megkérdeztem a tulajt, eljöhetne-e a kutyussal. Rendes volt, meg is engedte, de Zsani nem akart csatlakozni hozzánk, azt mondta, csak elrontaná mások hangulatát is. Másnap találkoztunk, főztünk, folytattuk a felolvasást, sétáltunk egyet a parkban, de még akkor is nagyon zaklatott volt.
- Nem könnyű feldolgozni egy ilyen csalódást. És veled mi van, te hogy vészelted át a nagy ünneplést?
- 24-én együtt ebédeltem Felíciáékkal, aztán ők hazautaztak, én meg mentem dolgozni. Karácsony első napját Zsanival töltöttem, este meg megint a melóban. Másnap én is leutaztam Annáékhoz. Annyira hálás vagyok a sorsnak, hogy ilyen családot adott nekem. Emlékszem, gyerekkoromban nagyon szenvedtem, és ki nem álltam a karácsonyt. Mióta Felíciát megismertem, azóta vannak igazi, szép ünnepeim.

Éjfél előtt pár perccel a házigazda felbontotta és a Zsanitól kapott talpas poharakba töltötte a pezsgőt. Megegyeztek, hogy a himnusz hangjai után mindenki elmondja az újévi kívánságát, mielőtt koccintának.

- Azt szeretném, ha mindig nevetés töltene be a házunkat. Ehhez persze elengedhetetlen jó néhány csemete - kezdte Richárd feleségére mosolyogva.
- Én már azzal is beérem, ha először egy, egészséges kisbabánk lesz - mondta Felícia.
- Én is, csak előbb kösse össze velem az életét valaki - nevetett Bence.
- Én annyi mindent szeretnék, de azt hiszem, a legégetőbb egy jobb albérlet lenne. Igaz, Aton?
- bökte ki Zsani, a lábához simuló kutyát simogatva, amikor a mellette álló férfi megérintette a karját.
- Nekem semmire sincs szükségem, mert mindenem megvan. Ezért csak azt kívánom, hogy örökké tartson a barátságunk - hordozta körbe tekintetét Marina a kis társaságon.
- Úgy legyen - mondták szinte egyszerre mindannyian, és a kis kör közepén lágy csilingeléssel összeérték a poharak.

*

Az emelkedett pillanatokot felváltották a hideg, egyhangú, szürke hétköznapiak. Felícia mozgása egyre lassabbá, darabosabbá vált. Richárd és Rini felváltva örködtek a kismama mellett, minden kívánságát lesve. Közben lélegzetelállító gyorsasággal szaporodott a kis jövevény ruhatára. Marina olyan semleges színeket választott, mint például a fehér, citrom- és narancssárga, mert hiába tudták már hetek óta, hogy kislány várható, a baba neme mégis csak a születés pillanatában válik nyilvánvalóvá.

Február vége felé Felícia egy nyugtalan éjszaka után nyugősen ébredt. Fájlalta a hasát és hőemelkedése is volt. Felhívta édesanyját, aki idegességét ügyesen leplezve higgadtan közölte lányával, hogy azonnal keresse fel a nőgyógyászt és számoljon be neki mindenről. Richárd türelmetlenül járkált fel s alá a kórház folyosóján, míg a főorvos a feleségét vizsgálta.

- Megnyugtatóbbnak tartanám, ha pár napig a vendégszeretetünket élvezné - mondta az idősödő férfi mosolyogva. - Nem kell pánikba esni! - folytatta nyugodt hangon Felícia riadt tekintetét látva. - Látszólag minden rendben van, de a bizonyosság érdekében szükségesnek tartanék még néhány vizsgálatot. Ha minden eredmény tökéletes lesz, akkor holnap vagy holnapután el is engedném.

Felícia könnyes szemekkel jött ki a vizsgálóból.

- Ne aggódj, kedvesem! Most a kettőtök egészsége a legfontosabb, és itt jó kezekben vagytok
- próbálta vigasztalni Richárd. - Hazaugrom a táskáért, meg telefonálok Annáéknak is. 20 perc, maximum fél óra, és itt vagyok.

Felícia némán bólintott. Amíg Richárd távol volt, levették a vért és ultrahang vizsgálatot is csináltak. Délután Rini is meglátogatta barátnőjét.

- Ne vágj már ilyen arcot, a várandósság ezzel jár. Nem dőlt össze a világ, csak hamarosan meg akar születni a bébi.

- Túl korai, még van egy hónap - válaszolta Felícia ingerőlten.

- Persze, mert az úgy szokott lenni, hogy napra pontosan a kiűrt időben születnek. Igaz? Nézd, mit hoztam! - Rini a táskájába nyűlt, és egy parányi horgolt cipőcskét vett elő.

Felícia mosolyogva vette át, majd hirtelen barátnője vállára borulva zokogni kezdett.

- Belepusztulok, ha elveszítem a kisbabámat - dadogta feldűltan.

- Felícia, térj észre! - szólt rá szigorúan Marina. - Eddig minden rendben volt. Miért vagy ilyen szélsőséges? Egy rosszullét még nem végzetes tragédia. Mik ezek a sötét gondolatok?

- Nem tudom - rázta fejét a lány, miközben újabb csomag zsebkendőt keresett az éjjeliszekrény fiókjában. - Olyan rossz érzésem van. Nem tudom megmagyarázni, csak azt érzem, hogy valami nincs rendben. Marina, ígérd meg, hogy ha velem valami történik, akkor vigyázol a gyermekemre, és Richárdot is támogatod!

- Butaságokat beszélsz. Nem mosolyogna itt mindenki ilyen nyugisan, ha valami gond lenne bármelyikőtökkel. Próbálj megnyugodni és ne ferd az ördögöt a falra!

- Kérlek, Rini, ígérd meg!

- Megígérem, bár érezned kell, hogy ha nem fogadkoznék, akkor is mellettük, pontosabban mellettetek állok minden helyzetben - mondta a lány, és megszorította Felícia jéghideg kezét.

Másnap délelőtt Anna vidáman lépett be a kórterembe. Védelmezően átölelte kislányát, és szelíd, de határozott hangon beszélt hozzá.

- Most jövök a főorvostól, az éganca világon semmi rendelleneset nem talált. Jól fejlődik a mi drága kicsikénk és te is makkegészséges vagy. Ilyen fájdalmak, kis rosszullét természetes, hiszen egyre szűkebb lesz odabent a hely annak a kis örökmozgónak. Sokat kell pihenned, nem szabad idegeskedned, és akkor minden rendben lesz.

Ezekkel a szavakkal Anna persze saját magát is próbálta megnyugtatni, hiszen őt is rettenetes félelmek gyötörték két vetélése és a pár naposan elveszített kislánya miatt. Ezekről a tragédiákról beszámolt a főorvosnak is, aki sziklaszilárd meggyőződéssel állította, hogy ez esetben kizárt ilyen végzetes esemény.

Ebéd után az orvos is felkereste az elkészült leletekkel Feliciát, és közölte vele a magzat fejlődéséből, és a vizsgálatok eredményeiből leszűrt következtetéseket. Majd egy biztató mosoly kíséretében hazaengedte a szomorkodó kismamát. Feliciában csak ekkor kezdett szűnni a feszültség. Az autóban már éhségérzetéről beszélt, majd hirtelen témát váltott.

- Ha már ennyire biztos, hogy kislányunk lesz, akkor szeretnék egy szép kis fodros baldachint a kiságyra.

- Akkor álljunk is meg egy rövidáru boltnál, hogy kiválaszthasd az anyagot, én meg megvarrom - villanyozódott fel a leendő nagymama.

Richárd ragyogó szemekkel, mosolyogva nézte a két nőt a visszapillantó tükörben. Hatalmas kő gördült le szívéből a pozitív változást látva.

Az utolsó négy hét napjai kétségbeejtő lassúsággal vánszorogtak egymás után. Hiába hirdette a naptár a tél végét, a tavasz csak nem akart beköszönteni. Hideg szél söpört végig az utcákon, vagy ólomszürke gomolygó felhők takarták el a nap sugarait. Felícia próbálta tartani a nyugalom látszatát, de szívéből kiűzték a békét kavargó gondolatai. Richárd befejezte a kis raktárhelyiség gyermekszobává alakítását. Pontosabban szólva, a kis szoba visszakapta régi funkcióját. A falakra színes mesefigurák kerültek, a szekrények fiókjai ruhákkal, tisztálkodó szerekkel és hatalmas csomag pelenkákkal várták a pöttömnyi lakó megérkezését.

Március 20-án Richárd boldogan jött haza körútjáról. Felesége délutáni sziesztáját töltötte, így a mesekönyv nyomtatott példányát mellé tette a párnájára, és egy regénnyel a kezében leült az ágygal szemközti fotelbe. Felícia talán másfél órát aludt és kipihenten ébredt. Tekintete azonnal az ágyon heverő kócos négy lábúra tévedt. Úgy pattant fel, hogy maga is meglepődött fürgeségén. Richárd letette a könyvet, és mellé ült az ágy szélére:

- Most már csak a baba hiányzik.

- Majd szólok neki, hogy ideje lenne megérkeznie - kacagott Felícia, és átölelte a férfit.

- Richárd! Azt hiszem a kislányunk nagyon szófogadó gyerek - mondta Felícia halálos nyugalommal, amikor az éjszaka kellős közepén sikerült férjét végre felráznia.

- Hogy jutott ez most eszedbe? - kérdezte a férfi álmoságtól tompult aggyal.

- Arra kértük délután, hogy siessen, ő pedig úgy tűnik, eleget tesz kérésünknek. Úgy érzem, elfolyt a magzatvíz...

Mire Felícia elmondta megérzését, újabb fájdalom hasított testébe. Összegörnyedve szorította két kezét a hasára. Richárd felugrott, és kirohant, de az ajtóban eszébe jutott, hogy a mobilját a dohányzó asztalkán hagyta, így visszalépett a szobába. Felkapta a telefont és a mentőket tárcsázta. Magára kapkodta ruháit, majd két fájás közti időszakban Feliciának is segített a tisztálkodásban, öltözködésben. Mire igazán felfoghatták volna, mi is történik velük, már szirénázva robogott velük a mentőautó a kórház felé.

- Első baba? - kérdezte a mentőtiszt mosolyogva.

Felícia bólintott, majd ismét eltorzult az arca. Összeszorított fogakkal, görcsösen kapaszkodott Richárd kezébe. A férfi tanácstalanul bámult a mentősre.

- Sajnos, ez a dolgok normális rendje. Ez bizony ezzel jár, de holnapra mindketten elfelejtik, ha a kicsit a kezükben tartják.

Feliciát egyenesen a szülőszobába kísérték, hogy a főorvos megvizsgálhassa. Richárd az óráját szemlélve tétován ácsorgott a folyosón. Most mit csináljon? Felhívja a szülőket, esetleg Rinit vagy Bencét? Vagy hagyja őket aludni, hiszen úgysem tudnak semmit sem tenni ebben a helyzetben? Még végig sem gondolhatta a lehetőségeket, rezegni kezdett lenémított mobilja a zsebében. Megkönnyebbülve fogadta a hívást.

- Szia, Richárd! Minden rendben? Van már valami fejlemény?

- Nem tudom, bent vagyunk a kórházban, de még nem mondtak semmit.

- Mit szólnál, ha bemennék én is? Tudod, talán együtt könnyebb a várakozás.

- Kedves vagy, de bizonyára szeretnéd alvással tölteni az éjszakádat. Egyébként, hogy jutott eszedbe ilyen későn felhívni?

- Gondolom, működött a telepátia. Mára van kiírva Felícia, és túl nagy a csönd. Kétszer rácsörögtem; délután és este, nem fogadta a hívásomat. Egy órával ezelőtt meg ki volt kapcsolva a mobilja. Elaludtam rendes időben, de hirtelen felriadtam. Ismét rácsörögtem, még mindig ki van kapcsolva. Ezek után szundikáljak nyugodtan?

Rini nagyot sóhajtott. Ezt a pillanatnyi szünetet használta ki Richárd, hogy némi magyarázattal szolgáljon.

- Délután elég sokat aludt, azt hiszem, lenémíthatta a telefonját, mert én sem hallottam zenélni. Aztán meg valószínűleg lemerült. Szerintem eszébe sem jutott a telefonja, olyan hirtelen történt...

- Összekapom magam, negyed óra múlva ott leszek - döntött a lány, és megszakította a vonalat.

- Szia. Van már valami? - érdeklődött Rini, amikor a folyosó ajtaja becsukódott mögötte.

Richárd nem válaszolt, csak megrázta a fejét, és szorosan magához ölelte. Marina minden porcikáját remegés járta át, ahogy magába szívta a férfi illatát.

- Ahogy mondtad, túlságosan nagy a csönd - préselte ki magából a szavakat Richárd alig hallhatóan, és csüggedten hátrált egy lépést.

Rini minden erejével arra koncentrált, hogy meg tudjon állni a lábain. Megszédült, belekapaszkodott a férfi karjába.

- Nem vagy jól? - érdeklődött Richárd, és a fal melletti székek egyikéhez vezette a lányt. - Hozzak vizet, vagy kávét? Vagy szóljak valakinek?

- Nem, már rendben vagyok, csak egy pillanatig tartott - válaszolta Rini, és a nyíló ajtó felé fordult, hogy zavarát leplezze.

Egy zöld ruhás alak lépdelt sietősen feléjük. Talán műtősnő lehetett. Gratulált az apukának gyönyörű gyermekéhez, majd igyekezett eltűnni, még annál is gyorsabban, ahogy megjelent.

- Elnézést, de a feleségem hogy érzi magát? Mikor láthatom? - lépett utána Richárd, és elállta az útját, mielőtt még elillanhatott volna, mint a kámfor.

- Nézze, majd jön a főorvos úr, és elmond mindent - válaszolta kitérően a nő.

- Valami baj van? - kérdezte a férfi zaklatottan.

- Meg kell várni a ...

- Meddig kell várni? - vágott közbe Richárd ingerülten.

Marina odasietett hozzájuk és próbálta oldani a feszültséget.

- Richárd, nyugodj meg, nem lesz semmi baj. Gyere, menjünk vissza a váróba, nehogy elkerüljük a doktort!

Richárd dühösen sarkon fordult, a zöld ruhás nő hálás mosolyt küldött a háta mögött a lány felé. Rini bólintott, majd a férfi után sietett. Richárd ismét járkálni kezdett a folyosón, mint egy ketrecbe zárt vadállat, és percenként nézte meg az óráját. Marina gondolatban átfuttatta a lehetőségeket, melyekkel csökkenthetné az idegességét, de végül arra döntött, jobb, ha békén hagyja. Leült az asztalka mellé, elővett egy magazint, de egyetlen sort sem tudott elolvasni. Lelkében kitörni készülő vulkánként fortyogott a kétségbeesés. Aggódott Felíciáért, akiről nem tudott semmit, és aggódott azért a férfiért, aki ugyan sosem lesz az övé, de akinek a boldogságáért a legnagyobb áldozatot is vállalta volna.

Egy óra idegtépő várakozás után megjelent a főorvos.

- Adódott némi komplikáció. Meg kellett operálni a feleségét, de már minden rendben van. Várjanak még itt egy kicsit, majd jön egy nővér, és megmutatja az őrzőt és a pici lányt.

Richárd megköszönte a felvilágosítást, majd amikor az orvos elment, a falnak támaszkodva karjára hajtotta a fejét, és mozdulatlanul állt egy ideig. Marina szinte fuldoklott az elfojtott könnyektől és érzésektől, de nem merte megzavarni a férfit. Fájdalomtól égő szívvel nézte a széles vállat, a sötét fürtöket, majd megrázta a fejét és nagyot sóhajtva földre szegezte a tekintetét. Elkalandozó gondolatait vasakarattal szedte össze, és Felícia irányába kényszerítette őket. Barátnője most a hatalmas épület egyik szobáscskájában meggyötörten várja, hogy rég áhított boldogsága teljessé váljon, amikor férjével együtt karjában tarthatja szerelmük rugdosó, kapálódzó szépséges gyümölcsét.

Néhány perc múlva mosolygós, fiatal nővérke jött, és a babaszobához kísérte őket. Bekopogtatott a hatalmas üveglakon, mire a bent szorgoskodó fehér köpenyes asszony felvett egy pólýába burkolt csöppnyi lánykát, és megmutatta az üvegfal másik oldalán ácsorgóknak.

- Milyen gyönyörű, édes kis angyal! Szeretném a karomba venni! - fordult Richárd a mellé állóhoz.

- Most még nem lehet, nehéz útja volt a kisasszonynak. Talán majd délután, ha ismét megvizsgálja a gyermekorvos és jóváhagyja - mondta kedves mosollyal a nővére.

Richárd megértően bólintott és tovább gyönyörködött gyermekében.

- A feleségemet mikor láthatom?

- Mindjárt odakísérem önöket.

Rini párás szemmel nézte a csöppséget, és ajkába harapott. Felícia kisbabája, az ő picike keresztlánya az a bájosan szundikáló gyermek. Nem merte Richárdra emelni a tekintetét, félt, hogy túlságosan árulkodó lenne az a szomorú pillantás.

Hosszan mentek a csapóajtókkal elválasztott üres folyosókon, míg megérkeztek az intenzív részleg egyik szobájához. A nővér intett, hogy várjanak, és belépett a függöny mögé.

- A felesége még alszik, de jöjjön be egy pillanatra - intett Richárd felé a fiatal nő.

- Mi történt? Miért van itt Felícia?

- Nem beszélt a főorvossal?

- Nem mondott semmi konkrétumot, csak hogy komplikáció történt és megoperálták...

- A feleségének nagyon alacsony volt a vérnyomása, gyenge a pulzusa, elvesztette az eszméletét, meg kellett császározni, mielőtt teljesen kimerült volna. Látja, ez az EKG szép egyenletes és a pulzusszám is megfelelő - mutatott az idősebb nő a monitorra. - Alszik egyet, néhány nap alatt megerősödik, és minden rendben lesz, de addig a biztonság kedvéért megfigyelés alatt tartjuk.

Richárd megérintette Felícia sápadt arcát, majd elköszönt, és kilépett a szobából. Rini kérdően nézett rá, de nem kapott választ, sőt, a férfi egyetlen szó nélkül lépett el mellette, a kijáratot véve célba. Marina döbbenetben bámulta a távolodó alakot, majd azon gondolkodott, hogy bekopogtat az őrzőbe és ő is érdeklődik barátnője felől. Ekkor az a mosolygós hölgy lépett ki a szobából, aki idekísérte őket. Rini hezitált.

- Segíthetek valamiben? - állt meg előtte a nővére.

- Richárd úgy elrohant, és én nem tudom, mi történt. Hogy van Felícia? - kérdezte a lány zavartan, kerülve, hogy meg kelljen mondania, hogy nem rokon, csak egy barátnő.

- Császármetszéssel született a baba, ami kicsit megviselte az anyukát, de már kielégítő az állapota. Ne aggódjon! Tudja, milyenek a férfiak, ha fehér köpenyt látnak, azonnal pánikba esnek. Menjen, öntsön lelket belé... - nevetett a nővér, és fejével a csapóajtó mögött eltűnő férfi felé intett.

Marina a parkolóban érte utol Richárdot, aki autójának támaszkodva, üres tekintettel bámulta a kórház épületét. Megállt előtte egy lépésnyire, és türelmesen kivárta, míg felé fordította figyelmét. Rini összeszorított ajkakkal, megrovóan nézett rá. Richárd kinyújtotta a kezét a lány felé, aki hátrébb lépett, de nem jól mérte fel a távolságot, így ismét a férfi ölelő karjaiban találta magát.

- Ne haragudj a bunkóságomért, de annyira össze vagyok zavarodva. Úgy érzem, valamit elhallgatnak előlünk.

Marina mondani akart valami bátorítót, de nem jött ki hang a torkán. Önkontrollja felmondta a szolgálatot, képtelen volt tovább játszani a szerepét, zokogva borult Richárd vállára. Érezte a férfi mellkasának egyenletes emelkedését, süllyedését, érezte, hogy az erős karok vigasztalóan simogatják a hátát, ami még inkább felszaggatta lelki erődítményének egyébként is ingatag védelmi vonalát.

- Rini, szedd össze magad! Azt mondták, nincs miért aggódnunk. Gyere, hívjuk fel Annáékat! Tessék, itt egy zsebkendő. Ne sírj már ilyen keservesen, nem veszítjük el Felíciát!

Marina kibontakozott a férfi öleléséből, elvette a felajánlott zsebkendőt. Megtörölgette szemeit, mélyeket sóhajtott, míg vissza nem nyerte lélekjelenlétét.

- Ne haragudj, hogy ennyire kiborultam...

- Semmi baj, mindannyiunkat megvisel ez a kiszámíthatatlan helyzet. Van itt a közelben egy kávézó, iszunk valamit, közben pedig beszélünk Annáékkal. Oké?

Az asztalnál ülve, forró teát kortyolgatva hívták fel a szülőket. Marina szűkszavúan tájékoztatta Annát, akit nagyon felzaklatott az operáció híre. Rövid párbeszéd után azzal köszöntek el, hogy másnap, korán reggel indulnak Sopronba.

- Visszamegyek a kórházba - mondta kis idő múlva Richárd.

- Szerintem jobb lenne, ha hazamennél és rendbe szednéd magad, és csak délután mennél be Felíciához. Én is ezt fogom tenni.

- Hazaviszlek - jelentette ki a férfi, és intett a pincérnek, hogy fizetne.

Marina mérlegelte a helyzetet és döntött.

- Köszönöm, de azt hiszem jobb, ha kiszellőztetem a fejemet. Inkább gyalog mennék.

A férfi bólintott és elkészönt.

Rini lassan lépdelt a csöndes kis utcákon. Ahogy Richárd autója eltávolodott, szeméből ismét szivárogni kezdtek a könnyei. Kimerülten ért haza. Mielőtt bemenekülhetett volna a fürdőszobába, Szilvi lecsapott rá.

- Te jó ég! Csak nem történt valami baj? Gyere, főzök egy teát, és mesélj!

- Nincs nagy baj, egészséges kislánya született Felíciának. Császármetszéssel lett meg, még aludt, amikor Richárddal eljöttünk a kórházból. Egész éjjel fent voltam, szeretnék lezuhanyni.

Amikor Rini kilépett a folyosóra, finom illat fogadta.

- Készítettem reggelire melegszendvicset. Ugye kérsz?

- Nagyon kedves vagy. Ne haragudj, de egy falat sem menne le a torkomon. Fáradt vagyok.

Szilvi gyanakodva nézte lakótársát, de nem szólt, csak megértően bólintott. Elfogyasztotta a szendvicseket, elmosogatott és lábujjhegyen osont el Rini szobája előtt, nehogy felébressze. Már majdnem becsukta saját szobájának ajtaját, amikor neszezésre lett figyelmes. Visszább lépett a folyosóra, és akkor már teljesen tisztán hallotta az elfojtott sírás jellegzetes hangjait. Bekopogtatott, majd választ sem várva benyitott. Leült az ágy szélére és gyöngéden megérintette Rini vállát.

- Látom, hogy nincs minden rendben. Nem lenne könnyebb, ha beszélnél róla? - kérdezte, és türelmesen várt, míg az érzelmi kitörés csillapodott.

- Majdnem elszúrtam mindent - mondta Rini.

Szilvi akárhogy gondolkodott, nem tudta értelmezni ezt a mondatot.

- Mit rontottál el, Rini?

- Mindent, a barátságunkat, meg mindent. Érted?

- Hát épp ez az, hogy nem értem.

- Iszonyatosan idiótán viselkedtem - pattant fel a lány, és idegesen járkálni kezdett az ágy és az ajtó közti sávban.

- Gyere már ide és ülj le, megörjítesz ezzel a mászkálással! Akár egy oroszlán a ketrecében... Nem beszélnél világosan?

- Tényleg úgy érzem magam, mint egy ketrecbe zárt oroszlán, és üvölteni tudnék a kétségbeeséstől. Felíciát megoperálták, az intenzív osztályon van, így igaza lehet Richárdnak abban, hogy nem mondanak el valamit, hogy titkolnak valamit... Egy szülés nem olyan dolog, legalábbis általában, és a császármetszés sem szokott az intenzíven végződni, érted?

- Ezt értem, és tényleg furcsa, de mi köze ennek a barátság meg a minden elrontásához?

- Jajj, Szilvi, olyan bonyolult ez a helyzet. A barátnőm életveszélyben van, én pedig elgyöngültem és hagytam, hogy az érzelmeim eluralkodjanak rajtam, amikor Richárddal kettesben voltunk és...

- Rini, ugye nem csináltál hülyeséget? - vágott közbe Szilvi, és megragadta a lány karját.

Marina némán megrázta a fejét.

- Semmi olyat, amit ne lehetne kimagyarázni az idegességgel, az aggódással. De ezentúl sokkal jobban kell vigyáznom, nehogy még egyszer meggondolatlanul viselkedjek.

- Rini, verd ki a fejedből Richárdot! Nem bánthatod meg Felíciát!

- Szerinted én nem tudom? Szerinted nem szenvedek eleget két tűz között? Az első pillanattól kezdve küzdök ez ellen az érzés ellen, de mindhiába. Akárhogyan is megkeményítem magam, egy pillantása, érintése összetöri még a legjózanabb érveim páncélját is.

- El kellene utaznod vagy megismerkedned másokkal - ölelte át Szilvi feldúlt lakótársát.

- Menekülhetek én a világ végére is. Volt, hogy lementem Annáékhoz, sőt több férfival elmentem randizni is, akikkel az étteremben ismerkedtem meg. Egyszerűen képtelen vagyok nyitni feléjük, mindenkiben csak Richárdot keresem. Még Bence sem tudja feledtetni velem, aki pedig igazán szeretetreméltó és rendes.

- Akkor nincs ötletem, de ha bármiben segíthetek...

Marina megrázta a fejét.

- Egyetlen dolgot tehetsz értem, hogy erről senkinek sem beszélsz. Kerülni fogom, hogy kettesben maradjak Richárddal, és minden erőmmel arra fogok koncentrálni, hogy ne okozzak csalódást Felícianak. Richárd őt szereti, nekem esélyem sincs nála, akkor meg minek eltékoznom a barátságunkat, jobb, ha ez az érzés életfogytiglan a szívem börtönében marad.

*

Másnap Richárd az állomáson várta az anyósáékat, és egyenesen a kórházba hajtottak, mert Annának már elfogyott az összes türelme a múlni nem akaró éjszaka során. Rögvest látni akarta kislányát és a csöppséget. Felícia sápadtan, de mosolyogva fogadta őket Reginával a karján. Édesanyja idegességét azonban ez a látvány sem tudta teljesen feloldani. Kis ideig beszélgettek, majd a főorvos keresésére indult. Hadjárata azonban sikertelen maradt, mert a doktor letéve a 24 órás ügyeletet már elment, és megkezdte két hetes, jól megérdemelt szabadságát. Az osztályos orvos meg úgy kerülte Felícia állapotának taglalását, mint macska a forró kását. Még két nap telt el ilyen idegesítő várakozásban, majd a zárójelentéssel kezükben távozhattak a kórházból.

A fiatal anyuka továbbra is fáradékony és aluszékony volt, de adott helyzetben ezt senki sem tartotta rendellenesnek. A szülők beköltöztek a vendégszobába, és igyekeztek tehermentesíteni lányukat. A barátok is sorra befutottak, de csak nagyon rövid időre maradtak, és persze

segítségüket is felajánlották a családnak. Annának feltűnt Marina sápadtsága és szótlansága is, de a lány ügyesen kimagyarázta magát. Ahogy teltek a napok, Felícia egyre többet volt talpon, és mosolyogva látta el a baba körüli teendőket, így lassacskán mindenki elfelejtette a nehéz szülés kapcsán felmerült rossz érzéseket. Ferenc már nyugtalan volt, aggódott az állatai miatt, így abban egyeztek meg, hogy ő hazamegy, míg felesége marad még pár napot lánya mellett. Regina szépen fejlődött. Napközben békésen szunyókált a baldachinos kiságyban, de az éjszakát szülei ágya mellett töltötte a nagypapától kapott bölcsőben. Egy hét múlva Anna is hazafelé készülődött.

- Tudod, kislányom, nem jó a férfinépet sokáig magára hagyni, mert abból csak baj származik.
- Menj csak, anyukám, mert abban biztos vagyok, hogy apu nem eszik rendesen.
- Senki sem szeret egymaga lenni, főleg, ha hozzá is van szokva a társasághoz - értett egyet Annával veje is.

Ebéd után telefonáltak Ferencnek, hogy másnap melyik vonattal érkezik Anna, akit Richárd és Rini kísérték ki az állomásra.

- Feljössz hozzánk egy kicsit? - érdeklődött a férfi.
 - Nem, végre együtt lehettek, igazán nincs most szükségetek rám - rázta a fejét Marina.
 - Rendben, de holnap el kell mennem egy tárgyalásra, akkor beugrasz a lányokhoz?
 - Kettőig dolgozom, aztán ráérek.
 - Az remek, mert én fél négyre megyek, de előtte még lenne egy kis dolgom. Na de bolond ez az április, az előbb még sütött a nap, most meg esik... Gyere, hazaviszlek!
- Rini mentegetőzni akart, de valóban sűrű cseppekben kezdett esni az eső, és rajta csak egyetlen kötött pulóver volt a blúz felett. Beült az autóba, és tekintetével az utcán didergő embereket követte.

- Nézd azt a pici cicát, ott a járda szélén. Csak le ne lépjen egy autó elé.

Richárd elhaladt a kis állat mellett, aki meg sem rezzent, csak csapzottan gubbasztott egy lámpaoszlop tövében. A legközelebbi lehetőségnél a férfi megállt és leparkolt.

- Jössz? - kérdezte vidáman, és becsapva a kocsiját elindult a járdán a cica felé. Marina egy pillanatig tétozott, majd ő is kiszállt. Richárd akkorra már a kis jószág mellett guggolt és kedvesen hívogatta. A cica, félénken hátrált, majd, hogy meggyőződött a hatalmas ember jó szándékáról, úgy futott hozzá, mint a szülőjére talált kis árva. Aprócska karmaival belekapaszkodott Richárd kabátjába és dorombolni kezdett.
- Szerinted Felícia kivág bennünket, ha hazaviszem? - kérdezte a mellette álló lányra sandítva.
- Nem hiszem, de ha mégis, akkor ráveszem Szilvit, hogy fogadjuk be. Nagyon helyes kis macska.
- Akkor igyekezzünk, mielőtt bőrig ázunk!

Rini a lakása közelében kiszállt az autóból, és a bérház ajtajáig futva tette meg az utat. Abban egyeztek meg, hogy ha Felícia ellenzi az örökbefogadást a kisbaba mellett, akkor még a délután folyamán átköltözteti Richárd hozzájuk a cirmost. Ezt is megúsztam. Nem is volt olyan rettenetes - gondolta Marina, ahogy a lépcsőház ajtajából a távolodó autót figyelte.

Az út hátralévő részén a cicus az anyósülésen összegömbölyödve szundikált.

- Na, te aztán hamar megbékéltél a világgal - simította meg Richárd, amikor egy piros lámpánál várakoztak. Védenca meg sem mozdult, csak halk dorombolással jelezte egyetértését.

Felícia a konyhában tüsténkedett, amikor a férfi megérkezett.

- Hát az meg mi a csoda? - nevetett rá felesége.

- Szerintem az, aminek látszik. Kedves és gondoskodó gazdira vágyó szegény, árva kis állat.

- No persze, és te, mint kedves és gondoskodó gazdi, úgy gondoltad, hogy ahol egy gyerek felnő, ott kettő is...

- Valahogy úgy - mondta Richárd, és kérlelően nézett Felíciára.

- Nem a legjobbkor jöttél, cirmike - simogatta meg a lány - de sosem jó az, ha valakit kidobnak az utcára. Most mondd meg, mit csináljunk veled?

- Néhány napot eltölthetne idebent, csak amíg megszokik nálunk.

- Richárd, te is nagyon jól tudod, hogy ha egyszer beengedjük, akkor bent is ragad. Maradhat, de nem szeretném, ha a lakásban rohangálna. Ahhoz Regina még túlságosan kicsi. A hátsó szélfogóban aludhat, de jobb, ha megszokja, hogy nem lesz belőle szobacica.

- Rendben, akkor elszaladok alomért meg kajáért, addig dédelgesd, ez most úgyis nagyon testhezálló feladat neked - mondta Richárd és a felesége kezébe nyomta a cicát.

Felícia a fejét csóválta, és kivitte a kis állatot a szélfogóba. Letette az egyik gyékény székre, és mókásan ráparancsolt, hogy a cserepes virágokkal legyen kíméletes, ha nem akarja kivívni a rosszallását. Aztán visszament a konyhába, és kis tálkába tejet, másikba pedig párizsi darabokat tett, majd ezekkel tért vissza az átmeneti menhelyre. A kis jövevény összetekeredve horpasztott, de amint meghallotta a tálka koppanását a kövön, azonnal felugrott, és nyávogva cserkészte be az élelmet. Felícia elégedetten nézte a kis éhenkórászt, majd besietett a fürdőszobába, hogy alaposan kezet mosson, és felment ébredező kislányához.

A nappalok és éjszakák monoton egyhangúsággal váltogatták egymást, de sem Felícia, sem Richárd nem bánták a nyugalmas órákat. Regina angyali teremtés volt, éjszakánként csak kétszer ébredt fel, de amint tele lett a pocakja és tisztába került a feneke, azonnal elaludt. Szülei kéz a kézben hosszú percekön át nézték a bájosan szundikáló gyermeket.

A cica, aki nem túl kreatívan a Cirmos nevet kapta, szintén jól fejlődött és ügyesen igazodott a macskák számára kidolgozott íratlan házirendhez. Egyetlen egyszer használta a teraszon, dézsában lévő leander földjét toalettként, amiért Felícia anyai szigorral elpáholta. Richárd csak nevetett rajtuk.

- Ez ám a hatékony feddés, kedvesem - ugratta a férfi. - Szerintem, milyen dörzsölt kis fickó, inkább dicséretnek fogta fel, nem elmarasztalásnak.

Azonban a cica mégis megérthette gazdaasszonya felé irányuló haragját, mert soha többet nem bántotta a cserepes virágokat. Felícia nagyon büszke is volt nevelési teljesítményére.

*

Május végén egyetlen nap alatt űzte el a nyár a tavaszt. Szokatlanul meleg napra ébredtek. Felícia már rutinosan tette a dolgát. Ebéd után halkan dúdolt szendergő kislányának, amikor Richárd belépett a gyermekszobába, hogy elköszönjön tőlük.

- Olyan szépek vagytok, meg kellene festeni.

- Beleegyezek, de kénytelen leszel emlékezetből, mert annyira fáradt vagyok, hogy én is majd elalszom.

- Betszem Reginát az ágyacskájába, te is feküdj le, amíg ő szundikál. Cirmos kint kószál, rá nem lesz gondod. Hat körül jövök. Vásároljak valamit hazafelé?

- Nem, nincs szükség semmire, inkább siess! Megvárlak a fürdetéssel.

Richárd megpusztilta a kicsi homlokát, majd feleségét kézen fogva átkíserte a hálósobájukba.

- Pihend ki magad, remélhetőleg angyalian jó lesz a picike - búcsúzott és megcsókolta a feleségét.

Felícia végignyúlt a hatalmas franciaágyon, és mosolyogva integetett az ajtóból visszanéző férfi felé, majd abban a pillanatban elaludt, ahogy letette a fejét a párnára.

Richárd a barátja házához hajtott, hogy bepakolják a festményeket, amiket Krisztina és Konrád megrendelésére készítettek.

- Ez öttenél több - mondta Richárd.

- Legyen miből választani, de ha ezek is elkelnek, az sem baj... - vigyorgott Bence, és lezárta a láda tetejét.

- Micsoda üzleti érzék, beiratkozom hozzád tanfolyamra.

- Hétfőtől indul a következő kurzus, neked potom 60 ezerért.

- Mondom én, hogy remek üzletember lett belőled, még a semmit is el tudod sózni jó pénzért.

Bencének igaza lett. Richárd elismerően rázta meg barátja kezét, amikor üres ládákkal távoztak a panzióból.

- Megünnepeljük ezt a gyümölcsöző együttműködést?

- Ez nem lehet kérdés. Hogy is mondhatnék nemet egy ilyen ajánlatra?

- Akkor hová? - kérdezte Bence a kormány mögül.

- Természetesen hozzád az autómért és aztán haza.

- Na de mi lesz az ünnepléssel?

- Ja, azt hittem, ez egyértelmű: nálunk fogunk koccintani. Otthon leteszed az autódat, én állom a pezsgőt, te pedig este szépen hazagyalogolsz a sikereddal karöltve...

- Briliáns megoldás. Legalább meggyomrozhatom Ginát is. Felícia majd kibújik a bőréből, ha megint nálatok dorbézolunk...

- Ez van, barátom, megígértem, hogy sietek haza, és együtt fürdetünk.

- Akkor lehet, jobb lenne, ha most nem is zavarnám a családi idillt.

- Dehogy zavarasz. Egy pohár pezsgő belefér az apukaságba.

- Valaki áll a kaputok előtt - mondta Bence, amikor befordultak az utcába.

- A vékonyságát tekintve, Rini lehet.

Valóban a lány állt a ház előtt, és az emeleti ablakokat kémlelte. Az autó hangjára megfordult, és kétségbeesve lépett a vidám férfiakkhoz.

- Hol a csudában voltatok, már órák óta kereslek benneteket?

- Ki ez a mérges fúria? - nevetett Bence a lányra.

- Kedves kisasszony, tudom, nem nézi ki belőlünk, de mi lelkiismeretesen dolgozó emberek vagyunk, és most is kőkemény melóból csörtetünk haza a kis családhoz - válaszolta Richárd harsányan, ügyet sem vetve Rini zaklatottságára.

Ahogy beléptek az udvarba, Cirmi rohant eléjük.

- Halihó, kis haver! Te vagy a fogadó bizottság?

- Hol vannak Felíciáék? - kérdezte Marina számonkérően.

- Mi a csoda ütött beléd? - fordult felé Richárd döbbent arckifejezéssel.

- Csupán csak az, hogy órák óta próbáltam elérni valamelyikötöket, de minden telefon ki van kapcsolva, ami merőben szokatlan.

- Felícia lefeküdt aludni, amikor elmentem. Gondolom, lenémította a telefonját, mint ahogy már néhányszor előfordult, és a sok csörgetéstől lemerült. Vagy zúg a mosógép, esetleg lent hagyta a mobilját a konyhában és eszébe sem jut, mert el van foglalva Reginával. Nem értelek, miért kell ebből ekkora ügyet csinálni?

- Ne haragudj, nem akartalak számonkérni, de majd szétrobbanok az idegességtől.

- Azt látom. Tessék, fáradj be - nyitotta ki Richárd a bejárati ajtót, és előre engedte Marinát.

A házban szokatlan csönd uralkodott, csak az emelet felől hallatszott egy vékonyka kis hang elégedetlenkedő megnyilvánulása.

- Sziasztok! Megjöttünk - kiáltott Richárd. - Fent lesznek a gyermekszobában - mutatott az emelet felé.

Marina felvágatott a falépcsőkön és benyitott a kislányhoz. Richárd belépett a fürdőszobába, majd a hálószoba felé vette az irányt. A két szoba közti kis folyosón Rinibe ütközött, aki Reginával a karján tétován ácsorgott az ajtó előtt.

- Istenem, csak nincs valami baj, hogy Felícia nem ébredt fel a kislány sírására? - mondta a férfi, és falfehérré változott. Feltépte a háló ajtaját, és az ágyon mozdulatlanul fekvő felesége mellett termett.

- Felícia! - szólította halkan, majd egyre élesebben, míg nem egy kétségbeesett kiáltássá torzult a hangja.

Bence felrohant a lépcsőn, Marinát betolta a kishálóba, közben az ügyelet számát tárcsázta. Elhadart annyit, amennyit tudott, majd kettesével véve a fokokat a földszinten termett, hogy kinyissa a kaput, utat engedve az érkező orvosnak.

- Jó estét! Fent az emeleti szobában... - mondta Bence, és előre engedte az idősebb férfit.

Felícia ugyanabban a pózban feküdt, ahogy Bence az előbb is látta. Richárd az ágy mellett térdelt, és feleségére borulva zokogott. Az orvos ellépett mögötte, szó nélkül megfogta a matracon nyugvó karcsú kis kezét, majd felhúzta a lány szemhéját és lámpájával a pupillákat vizsgálta. Felnézett Bencére és megrázta a fejét.

- Sajnálom, de itt már nincs mit tenni. Fogadják őszinte részvéteimet.

A másik szoba felől sikoly hallatszott, majd zuhanás hangja. Marina feltehetően a résnyire nyitott ajtó mögött hallgatózott. Szerencsére Regina elaludt, így őt betette a kiságyba. Bence felemelte a lányt a földről, átvitte a vendégszobába, és lefektette a kanapéra. Az orvos megvizsgálta és kért egy pohár vizet. Mire Bence felért a konyhából, Rini már felült, és szívét tépően zokogott. A doktor egy ampullából nyugtatót szívott fel, és beadta a lánynak.

- Maga jól van? - kérdezte Bence remegő kezére pillantva.

- Amennyire ilyen helyzetben jól lehetek - válaszolta a férfi alig hallhatóan.

Az orvos telefonált, majd az asztalhoz ült, és kitöltötte a nyomtatványokat. Regina ismét felébredt, és sírva juttatta tudomásukra igényeit.

- Rini, érzel magadban annyi erőt, hogy ellásd a kislányt? - lépett hozzá Bence.

Marina megtörölte szemeit, nagyot sóhajtott és átment a babaszobába. Bence kilépett a folyosóra, hogy barátjába lelket öntsön, de meghallotta az újabb autó ajtajának csapódását, így ólmos léptekkel, nehéz szívvel elindult lefelé. Rini tisztába tette Ginát, és a konyha felé indult volna, hogy tápszert keressen, de Bence megállította. A lépcsőn keménykötésű, fekete ruhás férfiak masíroztak lefelé. Marina bénultan nézte a menetet. Az orvos átadta egyikőjüknek a kiállított papírokat, majd kérdően Bencére nézett.

- Azt hiszem, rendben lesz minden - mondta a férfi, és kikísérte a doktort.

Rini a konyhaszekrényben azon a polcon találta meg a tápszert, ahová ő tette. Eszébe jutott, Felícia mennyire tiltakozott ellene, hogy kiváltsák a patikában, de a doktornő meggyőzte a fiatal anyukát, hogy előfordulhat egy hirtelen betegség, lázas állapot, amikor nem szoptathatja a kisbabát, hanem tápszerrel kell etetnie. Elolvasta a dobozon lévő utasítást, feltépte a tasakot, felforralt a vizet, majd belekanalazta a javasolt mennyiségű fehér port. Jól elkeverte, bele-töltötte a cumisüvegbe, és már szaladt is a síró babához. Amikor Bence becsukta maga mögött az ajtót, néma csönd uralkodott a házban. Felment az emeletre, hogy megnézzé barátját, de legnagyobb megdöbbenésére a háló ajtaját kulcsra zárva találta. Kétségbeesve nyitott be Rinihez, aki a nagy fotelben ült, és a kicsit etette. Arcán kis patakokként törtek utat könnyei.

- Telefonálnunk kell Annáéknak - dadogta, amikor a belépő férfira emelte tekintetét.

- Semmi értelme. Inkább hajnalban indulok értük. Személyesen mégis csak más, és éjszaka úgysem tehetnek semmit. Engem sokkal jobban aggaszt Richárd. Magára zárta az ajtót, és síri csönd van odabent.

- Gondolod, hogy...

- Ne is folytasd! Remélem, nem tesz kárt magában, csak épp egyedül akart maradni. Holnap dolgozol?

- Nem. Szabadnapos vagyok.

- Akkor itt tudsz maradni Reginával, amíg visszaérek Jánosházáról?

Rini némán bólintott, majd kis idő múlva rekedten megkérdezte.

- Mi lesz, ha Richárd...

- Nem szabad ilyesmire gondolnunk, Rini. De tudod, ha ő eldöntötte, akkor ember nincs, aki eltéríthetné tőle...

- Muszáj hazamennem?

- Dehogy. Itt maradok veletek.

Amikor Rini ellátta és elaltatta Reginát, visszaült a nagy fotelbe, és álomba sírta magát. Bence többször is megpróbált bejutni Richárdhoz, de hiába. Bement a vendégszobába, és úgy ahogy volt, ruhástól, ledőlt a kanapéra, hogy a hosszú út előtt aludjon néhány órát. Négyre állította be a telefonja ébresztőjét, de nem volt rá szüksége.

Fáradtan, a gyötrő álmoképektől zaklatottan támolygott le a lépcsőkön, hogy legalább egy kávéfőzőt, mielőtt elindul. Rini nesztelenül osont le a földszintre, amikor meghallotta a nehéz lépteket.

- Minden rendben? - fordult hátra Bence.

- A körülményekhez képest, igen, De te nagyon nyúzottnak tűnsz. Nem lenne jobb mégis telefonálni?

- Félsz egyedül itt maradni? - kérdezett vissza a férfi, amikor bekapcsolta a kávéfőzőt.

Marina rettenetesen félt, de nem akarta mutatni. Bence sem lehet jobb helyzetben, miért neheztse még ő is a dolgát.

- Nem. Igazad van, személyesen mégis csak más... de ugye nagyon siettek?

- Amennyire csak lehet...

Késő délután értek vissza Sopronba. Bence a reggel eltett kulcssomóval nyitotta ki az ajtót. Felmentek az emeletre. Marina karján a kisbabával a szoba ajtajában állt, és nem tudott megszólalni. Anna átvette a gyermeket, majd alig hallhatóan egy altatódalba kezdett.

- Richárd? - kérdezte Ferenc.

- Azóta sem jött ki a szobájából. Mozgást sem hallottam tegnap este óta. Már nagyon vártalak benneteket, iszonyatosan félttem - mondta Rini, és úgy kapaszkodott fogadott apjába, mintha az minden bajtól megóvhatná.

Bence elmondta, mi történt előző délután, milyen furcsán viselkedett barátja. Ferenc szó nélkül távozott a szobából. Még hallotta, ahogy Anna leteszi az alvó gyermeket, majd igyekszik Marinába lelket önteni.

- Hazamegyek átöltözni, meg vásárolok is valami ennivalót, ma már úgysem tudunk intézni semmit - mondta Bence Ferenc után lépve.

- Menj csak fiam, és köszönöm...

- Bárcsak ne lett volna szükség ilyen segítségre!

Bence gyalog indult hazafelé, s közben Zsani számát csörgette. A lány vidáman üdvözölte:

- Szia. Már kint vagyunk a parkban, ide gyere.

- Zsani, figyelj rám! Most nem ezért kereslek, nem megyek futni. Mikorra értek haza? Feltétlenül beszélnem kell veled.

- Hű, ez nagyon komolyan hangzik. Szerintem 20 perc, és otthon leszünk.

Zsanettnak azonnal elpárolgott a jó kedve, ahogy a telefont a zsebébe tette. Még sosem hallotta Bence hangját ilyen kimértnek, érdesnek. Behívta kutyáját, rátette a hámat, a pórázt, és gyors léptekkel indult hazafelé. Egyszerre értek a kapuhoz. Zsani idegességében alig találta meg a kulcsát, majd mire előkotorta az övtáskájából, a földre ejtette. Bence felkapta, és kinyitotta a kaput. Átkarolta a lány vállát, és mozdulatával befelé tessékelte.

- Mi történt, Bence? Olyan furcsán viselkedsz. Teljesen megijesztesz.

A férfi még mindig nem szólt. A kulcssomóval a kezében kinyitotta a lakást és belépett. Zsani leszerszámozta Atont, és a helyére küldte. Kezet mosott, majd határozottan Bence elé lépett, aki még mindig az előszobában ácsorgott.

- Velem van bajod?

- Nem, dehogyis. Ne gondold ilyesmire - enyhült meg a férfi hangja. - Csupán csak nem tudom, hogy kezdjem el. Bárhogyan fogalmazom, ez mindenképp rettenetes...

- Akkor mondd egyszerűen. Ha így is, úgy is fájni fog, akkor nincs értelme a szóvirágoknak.

- Felícia meghalt. Álmában érte, megállt a szíve - mondta Bence egy hatalmas sóhajjal.

Zsani értetlenül nézett a férjira.

- Ezt nem hiszem el... Egyszerűen felfoghatatlan... - nyögte és kezével tétova mozdulatot tett.

Bence közelebb lépett, és átölelte. A lány keserves sírását hallva neki is megeredtek eddig visszatartott könnyei. Percekig álltak így, egymást erősítve, osztozva a fájdalom keserű, szív-szorító terhén.

*

Ferenc hangtalanul nyomta le a hálószoa ajtajának kilincsét. Zárva volt.

- Richárd?

Ez a szeretetteli, mély férfihang mennydörgésként hatott a néma házban. Szinte azonnal kinyílt az ajtó, és Richárd büntudattól meggyötörtén nézett apósára:

- Nem tudtam megvédeni... nem vigyáztam rá...

- Nem hibáztat téged senki, fiam, nem a te hibád - nyugtázta Ferenc.

A nappalok gyorsan teltek, mindig volt hová rohanni, valamit intézni, de az éjszakák beteg oroszlánként vánszorogtak, néma üvöltéssel adva tudtára a világnak az elmúlás fájdalmát. Richárd továbbra is szótlan beleegyezéssel reagált minden hozzá intézett kérdésre. Naponta egyszer elfogadott egy pár kanál ételt Anna unszolására, de úgy tűnt, egyáltalán nem kíván részese lenni az életnek Felícia nélkül. A fiatalok kétségbeesve szemlélték ezt az állapotot, de a szülők megértő türelemmel vették tudomásul.

- Időre van szüksége, majd begyógyul ez a seb... minden seb begyógyul, az idő az orvossága - mondta Ferenc.

A szertartás után Richárd sokáig nem tudott elszakadni a virágoktól illatos hanttól. Néma fájdalommal állt, már könnyei sem voltak és gondolatai sem. Már minden vádat elmondott a sorsnak, Istennek, imádott feleségének, amiért itt hagyta őt. A család már aggódott, amikor késő este, ki tudja honnan, hazatért. Összeszorított ajkakkal, egyetlen szó nélkül ment fel szobájába. Kislánya iránt azóta sem mutatott érdeklődést, ami Annát nagyon bántotta.

- Beszélek vele - mondta az asszony.

- Hagyd még! - intette férje. Ám Annában már elhervadt a türelem virága, megindult az emelet felé. Előbb benézett a kislányhoz, majd megállt a hálószoa előtt, és kopogott. Nem jött válasz, ennek ellenére benyitott. A férfi a fotelben ült, úgy ahogy hazaérkezett, fekete öltönyében, térdére támasztotta a könyökét és lehorgasztotta a fejét.

- Fiam, nem engedheted, hogy a bánat és a keserűség szétrágja a lelkedet. Neked még sok feladatod van. Fel kell nevelned a kislányodat. El kell fogadnunk a sors akaratát. Tudom, mit érzel, én a gyermekeimet vesztettem el, de értük is élni kell. Érted, fiam? Élni kell tovább, a fájdalommal együtt is menni kell tovább.

Richárd nem bírta hallgatni anyósa biztató szavait. Felugrott a fotelből, és ki akart rohanni az ajtón, ki az utcára, mindegy, hová, csak el az édes emlékek helyszínéről. Aztán meggondolta magát, érezte, nem hagyhatja így itt az idős asszonyt, aki legalább annyira sebzett, mint ő, csak sokkal erősebb, bátrabb.

- Ne haragudj rám, de nem bírom. Nem tudom elviselni ezt a fájdalmat, amit érzek. Képtelen vagyok a kezembe venni őt - és fejével a gyerekszoba irányába bökött. - Amíg nem volt, rendben volt minden... egészséges és vidám volt. Olyan életvidám volt és ragyogott a boldogságtól az én tündérszép hercegnőm... - a hangja elfulladt, ismét záporként hulltak a könnyei. - Ha ezt tudom, ha tudtam volna... soha-soha nem akartam volna gyereket. Nem akartam volna ennek az angyalnak a halálát...

Anna egy pillanatig döbbenően bámulta a vejét, majd elcsitult a harag belsejében. Egy férfi talán nem érti, nem értheti, hogy egy lány az életét is odadobná azért, hogy anya lehessen. Az ő Felíciája egészen biztosan vállalta volna a kockázatot, akkor is, ha előre megmondják neki, hogy végzetes is lehet. Megmondja? Ne mondja? Aztán végül is csak elmondta gondolatát Richárdnak, majd, hogy nem érkezett válasz, magára hagyta.

Két napig tanakodtak, vajon mi lenne jobb, mi tudná kimozdítani Richárdot önként vállalt börtönéből? Végül Ferenc döntött; ideje hazamenniük, hátha a felelősség majd erőt ad a vejének. Az ebédnél közölték Richárddal elhatározásukat, amit a férfi szintén néma bólintással vett tudomásul. Bence vitte haza az idős házaspárt. Mentegetőztek ugyan, hogy jár a vonat, meg a busz, de Bence hajthatatlan maradt.

Marina szinte már beköltözött a házba. Elhozta fontosabb holmijait a lakásából, és szabadságot vett ki, amit munkahelye megértően fogadott. Amikor a tápszeres cumisüveggel sietett fel a lépcsőn, Richárddal találta magát szemben. A férfi úgy nézett rá, mintha marslakóval találkozott volna.

- Kérsz valamit? - próbálkozott Rini.

- Bence? - jött válasz helyett a kérdés.

- Gondolom, nemsokára visszaér, hazavitte Annáékat.

Richárd sarkon fordult, és visszament a szobába. Rini jó jelnek vélte az érdeklődést. Talán a szülők jelenléte feszélyezte Richárdot? Lehet, igaza lesz apósának, és a felelősség majd kirángatja érzéketlennek tűnő szívét a kislánya iránti közönyből?

Örömmel újságolta az eseményt Bencének, amikor megérkezett a hosszú és fárasztó útról. Azt is kedvező változásnak tartották, hogy a hálószoba ajtaja nem volt kulcsra zárva. Bence kopogás után belépett barátjához.

- El kell mennem - közölte Richárd rezignált hangon köszönés helyett.

- Hová kell menned? - kérdezte Bence, és leült az ágy sarkára.

- Nem tudom, hová, de messze... Nem kapok itt levegőt, megfulladok, megfojt ez az üresség, ez a hideg... meg minden, ami itt van. Gyere velem! Menjünk el a világ végére, bárhová, csak ezt ne kelljen látnom...

Bence követte barátja tekintetét. Az ággal szemközti falon ott mosolygott az Angyal. Az a szomorú tekintetű szépség, aki talán Felícia volt...

- Nem mehetsz csak úgy el, Richárd - válaszolta.

- Én mindenképpen elmegyek - mondta Richárd határozott, kemény hangon. - Lehet, örökre...

Az utóbbi fél mondat szíven ütötte Bencét. Ha egyedül engedi el a barátját, talán nem az első gyorsra száll fel, hanem arra a vonatra, ami kedvese után viszi...

- Rendben, utazzunk, de néhány dolgot el kell intéznünk előtte.

- Mindenre gondoltam. Megírtam a meghatalmazást, hogy Marina minden ügyben intézkedhessen, és itt egy bankkártya, amin van elegendő pénz...

- Mennyi időre megyünk? - kérdezte Bence teljesen összezavarodva. Nem értette barátját. Meddig elegendő az a pénz, és vajon hivatalos helyeken elfogadják majd azt a meghatalmazást, hiszen még nem tartották meg a keresztelőt, így ők csak névlegesen keresztszülei a kislánynak.

- Marinával megbeszéltem már ezeket a dolgokat?

- Nincs mit megbeszélni... tudja ő a dolgát.

- De ha jogi gubancok támadnának? - próbálta jobb belátásra bírni Richárdot.

- Nem lesz semmi. Elutazunk néhány hétre... Ha gond lesz, majd telefonál, és intézkedünk... Mit nem lehet ezen megérteni? - emelte meg a hangját Richárd.

Bence beleegyezően bólintott és felállt.

- Három-négy nap múlva indulhatunk, addig megkérdezek néhány dolgot. Nem hagyhatjuk így itt Rinit mindenféle segítség nélkül. Ráadásul a szabadsága sem végtelen.

Úgy tűnt, hogy Richárd ellent fog mondani, de aztán csak legyintett és annyit mondott:

- Legkésőbb hétfőn...

Bence hurrikánként viharzott át a másik szobába. Olyan ideges volt, hogy dadogott, alig tudta elmondani, amiről beszéltek. Marina hatalmas szemekkel pislogott rá, és egyre sápadtabb lett. Keze jéghideggé vált, remegett. Felhívták a nagyszülőket. Anna vette fel a telefont. Higgadtan hallgatta fogadott lányát, majd a tőle megszokott gyakorlatiassággal döntött.

- Beszéld meg a munkahelyeddel, és gyertek le a kicsivel néhány hétre. Jó helyetek lesz itt. A nővérem fiáéknál, tudod, kinőtt már a kis Zsoltika a járókából, lesz itt minden, ne hozz magaddal sok fölösleges holmit.

Marina megkönnyebbülten tette le a telefont.

- Így lesz a legjobb - konstataulta Richárd, amikor elmondták neki a fejleményeket. - Itt a kocsim kulcsa, azzal menjetek - mondta, és köszönetképpen némán átölelte Marinát.

- Nincs jogosítványom - szabadkozott a lány, de Richárd már nem figyelt rá.

- Leviszlek benneteket, pakolj össze mindent. Majd vonattal visszajövök. Tedd el a meghatalmazást és a bankkártyát is, szükséged lehet rájuk, ha orvost kell hívni, vagy bármi történik.

Rini egész éjszaka pakolt, Anna intelme ellenére sok mindent fontosnak tartott, hiszen nem tudta, mennyi időre utaznak el. Másnap elrohant a munkahelyére, aztán a gyermekorvoshoz tápszert íratni. A doktornő először vonakodott, de amint Marina elmondta, miért utaznak el, és miért pont ő intézkedik, rögtön megértőek és segítőkészek lettek.

A szállodában viszont elkeserítő volt az igazgató reakciója. Bár az ő szempontjából érthető, hogy elbocsájtotta a lányt, és a főszezon közeledtére hivatkozva új munkaerő után nézett. Marina nem haragudott rá, megértette főnökét. Barátságban váltak el, azzal, hogy ha rendeződik az élete, akkor jelentkezzen, és amint lehet, állást biztosítanak számára.

Mielőtt a kislánnyal beült az autóba, fejben leltárt készített. Mivel semmi hiányosság nem jutott eszébe, a férfiak felé intett. Richárd tétozva, de aztán erőt vett magán, és odalépett Rinihez. Alig nézett rájuk. Foga között mormolt valami köszönetféleséget, majd hátat fordított és berohant a házba. Marina dermedten állt. Bence elvette tőle Reginát, a hordozóba tette és becsatolta a biztonsági övet. Majd megkerülte a kocsit, kinyitotta a lánynak az ajtót, és egy érintéssel jelezte, hogy üljön be. Az úton alig beszélgettek. Bence elmondott néhány információt arról, hogyan kell árvaellátást igényelni. Átadott egy borítékot, amiben kitöltetlen nyomtatványok voltak. Rini úgy ült, mint aki karót nyelt. Zakatoltak fejében a szavak: igénylés, kérelem, nyilatkozat, árva, felelősség... Őt tették felelőssé egy kicsi baba életéért. Hirtenlen, néhány perc alatt anyuka lett belőle, és még alig fogta fel. Nem volt ideje felkészülni rá, mint Felícianak. Nem volt kilenc hónap, de még kilenc napot sem kapott. Aztán bevillant a kórházi beszélgetés: megesküdtött, hogy nem hagyja cserben az újszülöttet és Richárdot sem. Felícia érezte, megérezte, hogy baj lesz. Ő pedig megígérte, mint évek alatt mindent, amivel boldoggá tehetné barátnőjét, akit testvéreként szeretett. Talán ez a kilencven perc is elegendő, hogy anyává váljak - gondolta. Anna majd megmutat mindent, és megtanítja, amit nem tudok. Ferenc meg segít elintézni a hivatalos ügyeket, kalauzol a jogi útvesztőkben.

Gondolataiból Regina nyöszörgése térítette vissza a jelenbe. Rámosolygott a kicsire:

- Mindjárt otthon leszünk mamiéknál - mondta az órájára pillantva.

Bence a visszapillantó tükörből nézte őket. Megérezte a lányban végbemenő változást és megnyugodott. Marina remek lány, aki boldogulni fog minden helyzetben. Remélhetőleg csak néhány hét, amíg Richárd feldolgozza a veszteséget. Amíg megérti, hogy nem old meg azzal semmit, ha elmenekül a lánya, és a sors által ráruházott feladat elől.

*

A nagyszülők lelkesen készülődtek a vendégek érkezésére. Felícia egykori szobáját rendezték be, hogy Marinának és a kis unokának is kényelmes kuckója legyen. A rokonok szívesen átengedték a fölöslegessé vált bútorokat, játékokat, még etetőszék és kisbicikli is került. Hiába tiltakoztak, hogy ezekre igazán nincs még szüksége Reginának, győzött a szegény emberek előrelátása, a majd jó lesz még valamikor vagy valamire...

Estefelé egész kis társaság gyűlt össze, hogy üdvözljék a jövevényeket, és segítségükről biztosítsák a családot. Faluhelyen ez már csak így szokás. Igaz, Jánosháza már jó ideje város volt, de a kb. 2500 fős településen szinte mindenki ismert mindenkit, főként azokat a családokat, akik generációk óta itt éltek. Ilyen kis városokban még megálltak az emberek beszélgetni a piacon vagy az utcákon, így hamar kitudódtak az örömhírek, a tragédiák egyaránt, és gyorsan összeverődött a nép, hogy megossza örömét, bánatát, és egy emberként fogjon össze a bajban. Rini könnyes szemmel fogadta az öleléseket és az ajándékokat. Meghatotta ez a hatalmas nagy család, amelyben neki sosem volt része, mielőtt Felíciát megismerte volna ott a vonaton, azon a félelmetes napon, amikor az idegenben az ismeretlen szörnyekkel hadakozott.

Rini úgy aludta át az éjszakát, mint az a gyermek, aki tudja, szülei örködnék álma felett. Hajnalban azonban kiugrott az ágyból, hogy elbúcsúzhasson Bencétől, mielőtt Ferenc kikísérné a vasútállomásra a fiatalembert.

- Jó utat és vigyázz mindkettőtökre! - mondta Rini, és átölelte barátját.

- Olyan nehéz itt hagyni titeket.

- Nyugodj meg, itt rendben lesz minden. Hiányozni fogtok...

- Ti is nagyon fogtok hiányozni, és hidd el, Richárdnak is. Majd meglátod, milyen hamar megérkezünk.

- Úgy legyen! Gyertek minél hamarabb! - válaszolta Rini könnyeivel küszködve.

Ferenc lépett be a konyhába, és csak egy mozdulattal jelezte, hogy ideje indulni. Bence átölelte a két nőt, majd mielőtt kilépett volna a kertbe, benézett a kishálóba, mélyen alvó keresztlányára.

Gyorsan peregtek a homokóra szemcséi, és a megállíthatatlan idő minden napra hozott valami újdonságot. Ferenc bement a városházára, hogy segítséget kérjen az ügyintézésben. Úgy gondolták, mégiscsak jobb, ha a nagyszülők intézkednek, mint egy olyan önkéntes anyajelölt, akit semmi rokon szál nem fűz a kisbabához. A polgármester javaslatára ideiglenesen bejelentkeztek a nagyszülők címére, hogy lehetőség nyíljon a hivatalos ügyintézésre. Hamarosan meg is érkezett minden irat, amivel tovább tudtak lépni.

Regina vidáman gügyögött, jól evett és szépen fejlődött. A három felnőtt családként vette őt körül. Vidámak voltak, sokat mosolyogtak, de a néma percekben közük telepedett a szomorúság.

Két hét múlva érkezett az első levél Bencétől, aztán ismét két hét múlva a második. Sajnos nem jó, hanem egyre inkább elkeserítő fejleményekkel. Marina könnyeivel küszködve hangosan olvasta fel a sorokat.

„Richárd sehol sem találja a helyét, ennek ellenére a hazautazásról hallani sem akar. Nem érdeklődik sem a szép tájak, sem a kultúra iránt. Bízok abban, hogy továbbra is nagy szeretettel gondoskodtok a kislányról. Csak így emlegeti: a kislány...”

A hatodik hét vége felé csengettek. Ferenc kint volt az állatoknál, Anna boltba ment, így Rini nyitott kaput a váratlan látogatónak. Egyszerre töltötte el boldogság és mérhetetlen bánat, amikor Bencét meglátta.

- Egyedül jöttél? - szaladt ki a száján köszönés helyett, majd gyorsan átölelte a férfit, hogy enyhítsen az esetleg vádnak hangzó mondaton.

Bence némán széttárta a karjait. Fáradt, megtört tekintete többet mondott minden szónál. Rini beinvitálta, étellel, itallal kínálta, és nem faggatta az elmúlt hetek eseményeiről.

- Ti jól vagytok? - kérdezte Bence, amikor kijött a fürdőszobából, és asztalhoz ült.

- Rendben van minden. Regina alszik, majd meglátod, mekkorát nőtt.

Anna lépett be, és a meglepetéstől kiejtette a teli bevásárló szatyrot a kezéből.

- Hát megérkeztetek? - lépett oda a férfihoz. Feltehetően arra gondolt, Richárd kiment Ferencet behívni, vagy a gyermekszobában van.

- Csak én jöttem - felelte Bence és lesütötte a szemét. Ezalatt Marina visszaérkezett Ferencel az oldalán. Körülülték az asztalt magyarázatra várva.

- Ne haragudjatok, tehetetlen voltam. Richárd beállt az egyik kikötőben rakodómunkásnak. Nem tudtam eltéríteni ettől a rögeszméjétől. Azt mondta, neki nem járt ez a szép élet, dolgozni fog, úgy, mint bárki más és lerója az adóságát... Hogy kinek és meddig, azt nem bírtam kicsikarni belőle.

Marina felpattant az asztaltól, és zokogva berohant a kishálóba. Ferenc egy mozdulattal megállította feleségét, aki nyomban utána akart indulni.

- Hagyd most - mondta kurtán.

Bence ránézett az idős férfira, és érezte, hogy tisztában van Marina Richárd iránt érzett vonzalmával. Néhány napot együtt töltöttek, de aztán Bence meggyőzte Rinit és a nagyszülőket is, hogy jobb, ha visszatérnek Sopronba. Marinának egy forint jövedelme sem volt, de nem nyúlt a pénzhez, amit Richárd tett be a számlára.

- Az a pénz Regináé. Ki tudja, hogy alakul az élete, mikor lesz szüksége rá.

- Oké, de neked is kell élned valamiből, és a tápszert meg a pelenkát sem adják ingyen - gyözködte Bence.

- Volt megtakarított pénzem, meg hamarosan kapni fogunk családi pótlékot és árvaellátást is. Abból kihozok mindent. Nem fogunk nagy lábon élni, de nem fog hiányt szenvedni semmiben - válaszolta a lány magabiztosan.

- Nem értelek. Úgy beszélsz, mintha elkönyveltél volna, hogy Richárd nem fog hazajönni soha.

Marina szeme megvillant. Kinyitotta a száját, majd összeszorította, és inkább nem mondta ki, amit gondolt.

Anna és Ferenc könnyes búcsút vettek a fiataloktól. Nem értették, de nem is firtatták vejük viselkedését.

- Itt ez a szoba, mindig vár benneteket, kislányom. Megértjük, hogy a városban mások a lehetőségek, meg lehet, könnyebb is, de ha úgy hozná az élet... -

- Na és ha pénzre lenne szükségetek, vagy bármi másra, hát ne szégyellj telefonálni! - mondták egymás szavába vágva, és kézzel kézre adták a mosolygó kis Reginát.

*

Az út sokkal hosszabbnak tűnt, mint másfél hónappal ezelőtt. Bence megpróbálta Rinit terveiről faggatni, de a lány makacsul hallgatott. Délután értek haza. Haza? - tombolt Marinában a düh és a kétségbeesés. Árva ő megint, ahogy árva ez a kis angyal is... Dobálja őket a sors szeszélye. Aztán, mielőtt nagyon belelovalta volna magát a sötét gondolatokba, észre tért. Reginának van édesapja, nagyszülei és ők is itt vannak Bencével, akik tűzbe mennének a gyermekért. Regina nem árva, mint ahogy ő sem az többé, mert tartozik valahová, valakikhez. Most vette csak észre, hogy kezei elfehéredtek, annyira szorította a táskája fülét.

- Szerinted hol lehet nagyobb eséllyel kényelmesen éjszakáznunk? - nevetett rá a férfira, aki gondolataiba merülve ült, és nem mozdult, hogy kiszállási szándékát jelezze.

- Nem is tudom. Azt hiszem, talán jobb, ha itt maradunk. Bemegyek, és amíg te otthonossá varázsolod a házat, én elmegyek vásárolni. Pizza megfelel vacsorára?

Rini bólintott. Gyorsan ablakokat, ajtókat nyitottak és átszellőztették a lakást. Berámoltak a kocsiból, és meglepődtek, hogy pillanatok alatt milyen barátságos otthon lett a rideg házból. Marina felhívta Szilviát, hogy érdeklődjön róla és a számlák felől. A lány megnyugtató hírekkel szolgált, sőt felajánlotta segítségét. Hamarosan meg is érkezett biciklijével, sportosan, fürgén, lófarokba fésült hajjal, és már el is kezdte a hajtóvadászatot a porcicák ellen.

Bence Zsanettet is tájékoztatta a fejleményekről. Mióta Richárddal külföldre utazott, nem beszéltek, így semmit sem tudtak egymásról. Zsani hezitált, nem hátráltatná-e a társaságot jelenlétével, de aztán úgy döntött: két kézzel több az mégis jó lehet valamire. Konzerveket, kekszet, üdítőt vett a kis boltban és Atonnal felszálltak a legközelebbi buszjáratra.

Pár óra múlva inkább hasonlított Richárd háza egy kerti parti színhelyére, mint annak a sok fájdalomnak, keserűségnek elhagyott, üres odújára.

Rini végtelenül hálás és boldog volt, amiért nem maradt egyedül gondjaival és gondolataival. Zsanett a járdán tologatta a babakocsiban szundikáló Ginát, míg ő Szilvivel alaposan kitakarította a gyermekszobát. Amikor a munkát befejezték, közösen fürdették meg a kicsit. Zsani levetkőztette, ezt a részfeladatot találta leginkább megfelelőnek saját maga számára. Szinte föld felett járt a boldogságtól, hogy mindenki olyan természetesnek vette, hogy ő is segídezhet a kisbaba körül. Bence készítette el a vizet és cipelte be a kádat a szobába. Szilvi végezte a fő feladatot, amíg Rini átválogatta a ruhákat. Regina úgy nőtt, mint a gomba, sok kis tipegő rövid lett az elmúlt hetekben. Bence előkapta a videokamerát, és megörökítette a hatalmas eseményt. Szilvi átadta a törölközőbe tekert visongó gyermeket Marinának, aki fodros, rózsaszín szegélyű hálósákokat adott rá, majd megetette a cumisüvegbe előkészített tápszerrel. Szilvia a könyvespolcon keresgélt. Kezébe akadt Gubanc kutyus kalandja. Könnyes szemmel lapozta fel Felícia és Richárd közös mesekönyvét, majd visszatette a polcra, és egy daloskönyvet húzott ki a sorból.

- Az az altató jó lesz, hogy:

Gyermezem, ó, aludj már.
Alszik az egész világ.
Pihen az erdő, a rét.
Erdőben az őzikek.

A refrént együtt énekelték.

Gina mosolyogva kalimpált kis kezeivel és gögicsélt. Majd elcsendesedett, és mit sem tudva a világ sok fájdalmáról, mély álomba merült.

A fiatalok lementek a konyhába, és elkészítették a pizzákat. Vacsora után kekszet majsoltak és beszélgettek. Bence úgy ugrott fel a székeről, mintha megégette volna. Mondanivalóját dermedt csend fogadta.

- Tudjátok, hogy Richárd a legjobb barátom, de most össze tudnám törni minden csontját - csapott öklével a levegőbe. Rini felállt, és a férfi karjára tette a kezét, de nem szólalt meg. Ő is így érzett. - Nem érdekel, hogy alakul a jövő, de itt előttetek megfogadom, hogy amennyire rajtam múlik, mindent megteszek Regináért, hogy boldog gyermekkorra legyen. Nem vagyok hivatalosan a keresztapja, de nem a papírtól leszek az. - Kis szünet után még hozzátette: - Felícia emlékére...

Marina hangosan felzokogott. Átölelték egymást.

- Tudod, hogy én is... - mondta Rini, de nem tudta befejezni a mondatot.

- Ránk is számíthattok bármiben - mondta az asztalnál ülő két lány.

*

A percek szélsebesen gombolyították az idő fonalát órákká, napokká, hetekké, és egyre megszokottabbá vált ez a furcsa családi felállás. Marina megbeszélte Szilvivel, hogy elhozza a lakásból személyes holmijait, és kiadja a másik szobát is, mert pénzre van szüksége. Egyetlen fillért sem akart magára, vagy a lakására költeni Regina pénzéből. Szilvia elfogadta ezt a felvetést. Sőt azonnal kapott az alkalmon, hogy megbeszélje terveit főbérlőjével.

- Ha nincs ellene kifogásod, akkor máris találtam bérletet magam mellé - mondta komolyan. - Szerintem elég rég együtt vagyunk már Zsomborral ahhoz, hogy összeköltözzünk. Tudod, mondják úgy is, hogy lakva ismeri meg az ember a másikat. Akkor meg minek húzzuk a dolgot, mint a rétestésztát?

- Zsombor most hol lakik?

- Ilyen munkásszálló-szerű lakásban. Három szoba van, és hárman laknak, de oda nem költözhettek hozzá. Tudja, hogy az albérlet kicsit drágább, mint amennyit ott fizet, de előbb-utóbb muszáj lépniük, ha komolyan gondoljuk. Már megnéztünk néhány lakást, de egyik sem tetszett annyira, mint a tied, és nem utolsó szempont az sem, hogy közel van az egyetemhez és a mentőállomáshoz is.

- ... és komolyan gondoljátok?

- Azt hiszem, igen, a múlt héten már az ékszerbolt kirakata előtt faggattott - nevetett Szilvi. - Szerinted vélhetem ezt komoly szándéknak?

- Mindenképpen. Rendben, költözzetek össze, de sajnos nem lehetek nagyon baráti az anyagiakat illetően - mondta Rini, szégyenlősen.

- Jaj, ne butáskodj, ez természetes, nem is várnék ilyet, főleg ebben a helyzetben.

- Rendben, akkor ülünk össze egyik délután, és mindent megbeszélünk.

- Nem vagyok képbem, hogy van beosztva Zsombi, de a héten mindenképp megoldjuk.

A szerződés megkötésére két nap múlva került sor. Marinának nagyon szimpatikus volt a csendes, sportos fiatalember, és örült, hogy nem egy teljesen idegen költözik be a lakásába. Megegyeztek az árban, és Szilvi ahhoz is ragaszkodott, hogy legalább az utolsó havi rezsit

teljesen ő állja, hiszen Rini egy napot sem töltött otthonában. Hétvégére tervezték a költözködést, és nagyon boldogok voltak, hogy végre megkezdhetik közös életüket.

Rini hamar elköszönt, és rohant a gyermekorvoshoz, hogy a megbeszélte időpontra odaérjen. Bence épp akkor parkolt le a rendelő előtt autójával.

- De jó, hogy megérkeztél, nagyon nyugós a királylány.

- Bejössz azért velünk, vagy itt megvársz?

- Megyek, ha nem gond - válaszolta Bence, és kivette a bébihordót a hátsó ülésről.

A doktornő nagyon elégedett volt. A kicsi egészségi állapotán kívül a helyzetükről is érdeklődött. Rini zavartan válaszgatott. Bence némán állt az ajtóban, és forrt benne a düh. Miért kell mindennek szabályosnak és jogszerűnek lennie? Miért nem elég, ha a gyermek kiegyensúlyozott és egészséges? Kinek mi köze van ahhoz, hogy milyen státuszban vannak a felnőttek a baba mellett?

Lehangoltan távoztak a rendelőből.

- Úgy érzem, nem ez volt az utolsó kínos beszélgetés ebben az ügyben - mondta a férfi, miközben beszálltak az autóba.

- Nem érdekel. Richárd nem mondott le a gyerekéről, és itt a meghatalmazás is, nem tehetnek semmit.

- Sajnos, ebben tévedsz, Rini, hiszen nincs vele, nem gondoskodik róla, tehát lehet, a doktornőnek tényleg jelentenie kell a gyámügynek, vagy ki tudja kinek...

- Azt mondd, elvehetik tőlünk Reginát?

- Fogalmam sincs, de nem hagyjuk szó nélkül a dolgot, az biztos.

A doktornő két hét múlva váratlanul megjelent. Marina épp a konyhában a tápszert készítette. Az emelet felől hangos kacagás gurgulázott le a lépcsőn. A két nő összemosolygott.

- Meg szeretném nézni a kislányt - mondta az orvos.

- Természetesen, jöjjön csak - válaszolta Rini és görcsbe ugrott a gyomra.

- Itt repül egy kis angyal, hopp bele az etetőszékbe, mert Rini hozza a finom hamit - kiáltotta Bence az ajtónyitásra reagálva.

- Jó napot kívánok! A hami előtt még a doktor néni nézné meg a kis angyalt - nevetett az asszony a riadt férfira. - Na, ne vágjon már ilyen arcot, ígérem, nem fogom bántani.

- Elnézést, csak azt hittem... - mentegetőzött Bence.

A doktornő levetkőztette Reginát, és megvizsgálta. Kivett egy játékot az ágyból, a baba felé nyújtotta. Regina utána kapott, nevetett, lábacskaival rugdalózott. Követte a tekintetével a játék mozgását, majd megszorította a doktornő ujját.

- Megfordul már a hátáról a hasára?

- Igen, nagyon szeret hason aludni, és gyakran fordul át - válaszolta Marina.

- Rendben van. Felöltöztetheti, készen vagyunk.

Rini a pelenkázóhoz lépett, és ügyes mozdulatokkal csomagolta be a kapálódzó gyermeket. Bármilyen ideges is volt a váratlan látogatás miatt, folyamatosan beszélt és mosolygott a kislányra. Bence meghatottan nézte őket, meg is feledkezett a doktornőről, aki alig észrevehetően körbenézett a kis szobában.

- Nos, ideje mennem - mondta a doktornő.

- Lekísérem. Bence, addig megeteted Ginát?

- Maradjon csak, Marina. Látom, nagyon harmonikus a kapcsolatuk. Nem kell idegeskedniük, amíg nem lesz változás, ez így is marad...

- Akkor, nem kell bejelenteni? - hebegte Bence.

- Jöjjön, kísérjen ki. Reménykedjünk, hogy az édesapa hamar rendbe jön, nem szeretnék plusz bonyodalmakat okozni a család életében, sajnos épp elég tragédia történt már így is.

Bence megvárta, míg a doktornő autója kikanyarodott az utcából, aztán indiánüvöltéssel rohant fel a lépcsőn. Marina a nagy fotelben ült, amit funkciója miatt hívott Bence viccesen etetőszéknek. Regina mohón falta a tápszert, és majd elszállt, annyira járt keze-lába.

- Felhívom Annáékat, és Kittiékkel is ideje lenne már beszélni, nem gondolod?

- Tudom, de olyan nehéz. Mit mondjak nekik?

- Bármit, ami semleges. Mennyit eszik a kis tündér, mennyi a súlya, milyen jól áll neki a rózsaszín, vagy tudom is én... Ezt ti, nők, sokkal jobban csináljátok. Hidd el, ő legalább annyira zavarban lesz, és bizonyára pocskul érzi magát, amiért nem tud változtatni a helyzeten.

Bence lement a konyhába, és felhívta a nagyszülőket, hogy elújságolja a remek hírt. Anna épp befőzött, majd kiejtette a kezéből a tisztára mosott öt literes üveget. Erős asszony volt, panasz nélkül tűrte, amit a sors ráért, de mióta egyetlen lányát elveszítette, sokat betegeskedett.

- Olyan jó lenne, ha megint el tudnátok jönni néhány napra. Itt a sok finomság, zöltség, gyümölcs... Berakosgatom őket. Ha már mindenfélét fog enni a kis drágám, majd hogy örül neki...

- Most nem mehetünk le a héten - válaszolta Bence, miközben összeszorult a szíve. Szerette volna, ha minél több időt tölthetnek együtt a nagyszülők az unokájukkal, de már így is jelentősen kiesett a munkából, fogytán voltak a tartalékai. - Szerintem a jövő hét végén szabadok leszünk, de addig még beszélünk.

Aztán, amikor Regina elaludt, bekapcsolták a laptopot, és megpróbáltak Skype kapcsolatot teremteni Kanadával. Kitti be volt jelentkezve, de nem fogadta a hívást.

Bence weboldalakat böngészett, Rini kiment, hogy kiteregessen. Talán egy negyed óra elteltével hívást jelzett a Skype. Mire Rini beért a szobába, már javában folyt a beszélgetés. Hallva a vidám csevegést, oldódott benne a feszültség, ő is csatlakozott a babaügyek megvitatásához. Majd egy órán át beszélgettek, anélkül, hogy Felíciát vagy Richárdot szóba hozták volna.

- Már megint rengeteg kinőtt ruhánk van, mit szólnátok, ha hamarosan feldobnék egy csomagot? - kérdezte Kitti. - Tudtok küldeni fotókat vagy videókat Regináról?

- Persze, de majd ha ébren lesz, be is mutatkozik nektek - nevetett Rini felszabadultan.

- Jajj, már alig várom, de most el kell köszönnöm, azt hiszem, ennyi volt a kikapcsolódásból...

A háttérben gyereksírás hallatszott, így gyorsan elbúcsúztak.

- Látod, nem is volt vészes. Az angyalok megoldanak helyettünk minden gondot - mondta Bence, és fejével a másik szobában alvó kicsi felé bólintott.

- Végül is tényleg kár volt ennyi ideig parázni ettől a beszélgetéstől. Egyikőnk sem tehet róla, hogy így alakult a helyzet. Mi csak megpróbáljuk kihozni belőle a legjobbat - válaszolta a lány.

- Viszont van valami, amit nem old meg helyettem senki, és erről beszélnünk kellene.

Marina érdeklődve felhúzta a szemöldökét.

- Azt hiszem, így mégsem élhetünk sokáig - köszörülte a torkát Bence. - Muszáj lesz dolgoznunk is, valahogy visszaállni abba a másik kerékvágásba...

A lány megértően bólintott.

- Ne érts félre - állt fel Bence - Nem sokalltam be az apuka szereptől, de meg kell teremtenünk az anyagi hátteret is.

- Ne mentegetőzz, megértem. Teljesen igazad van. Így nagyon kényelmes volt, de kockázatos is hosszú távon, ha elveszíted a lehetőségeidet és a vásárlóidat.

- Akkor, hogy képzeled a jövőt?

- Nem nagyon tervezek, és nem is képzelődöm... - válaszolta Rini halkán. - Én itt maradok Reginával, és várjuk a csodát. Két éves kora előtt semmiképp nem akarom beadni a bölcsődébe. Persze tudom, vissza kell mennem dolgozni, de amíg nem muszáj, addig halogatom a dolgot. Tudod, néha eltűnődöm, hogy tudnak fiatal nők munka mellett két-három gyerkőccel is boldogulni, és még ott van desszertként a háztartás is. Őszintén csodálom őket. Estére már így is olyan hullá vagyok, pedig se munkahely, se több gyerkőc, csak a háztartás, meg talán az aggodalmak...

- Gyorsan jött neked ez az egész, de nagyon profin csinálod. Szerintem az első babánál mindenki csodálkozik, hiszen még szokatlan a helyzet, az új élet. Aztán rutinná válik a napi teendők sora, és megint éreznek magukban annyi erőt az asszonyok, hogy vállalnak még plusz feladatokat. Ti vagytok a világ nyolcadik csodája! A kifogyhatatlan energiaforrás: a perpétuum mobile - nevetett a férfi.

- Köszönöm nőtársaim nevében is ezt az igazán kedves bókot - mondta Rini hivatalos hangvétellel. - Majd igyekszem erőt meríteni ebből a dicséretből, amikor mosogatórongynak érzem magamat - tette még hozzá nevetve. - De komolyra fordítva a szót, Bence. Nem várom el, hogy itt lakj velünk. Dolgozz, éld az életedet és ígérem, telefonálok, mielőtt kiakadok...

- Nem, ez így nem fog menni. Nagylelkű vagy, de én nem így gondolom. Dolgoznom kell, és nem ártana kigazolni az udvaromat is, mielőtt feljelentenek parlagfű-termesztés miatt, de bizonyos feladatokat továbbra is vállallok. Reggelente felhívlak, elmondod a bevásárlólistát és napközben vagy este szállítom az ellátmányt. Ha orvoshoz kell menni, főleg ha beáll a rossz idő, akkor természetesen első Regina, az ecset megvár ... és persze este együtt fürdetünk, továbbra sem engedem, hogy cipeld a kádat a vízzel.

- Aranyos vagy, de szerintem ez már szükségtelen. Ha a nagy kádba beleteszem a kis műanyag kádat, felengedem vízzel, tökéletesen megfelel. Nem olyan kicsi már Gina, hogy idebent kelljen fürdetni a szobában. Ráadásul a központi fűtés miatt teljesen egyenletes lesz a hőmérséklet majd a fűtési szezonban. Kis átszervezés, de a fuvarokat köszönöm. Most érzem a hiányát, hogy nincs jogosítványom.

- Mi lenne, ha letennéd?

- Viccelsz? Tanulni sem lenne időm, de pénzem sincs rá...

- Elvehetnél a számláról, ez Regina érdekeit szolgálja, és majd visszateszed, amikor dolgozni fogsz.

Marina nem tiltakozott azonnal.

- Idén már biztos, hogy nem, de talán majd tavasszal. Akkor már Gina is nagyobb lesz és talán én is jobban belejövök a szerepembe. Vagy talán...

A kimondott fél mondat ott lebegett köztük a szobában. Egyikőjük sem fejezte be. Mindketten abban reménykedtek, hogy talán már holnap beállít Richárd, és nem magyarázkodik, csak a tőle megszokott lazasággal felszalad az emeletre, magához öleli Reginát és csak annyit mond:

- Megjöttem.

*

Ez a nap azonban nem akart eljönni.

Richárd még mindig rakodómunkásként dolgozott Rotterdam kikötőjében, és minden erejével fájdalomtól feszülő izmaira koncentrált, amikor agyába bekúsztak régi életének képei. Nem barátkozott, nem nagyon beszélgetett senkivel a kötelező körökön kívül. A többiek hamar megunták mogorvaságát és elkerülték. Richárd a lehető legtöbb túlórát vállalta, és szinte teljes aszkézisben élt.

Esténként, ha még nem rogyott össze a napi munka fáradalmaitól, futni ment, amíg kimerülve be nem zuhant az ágyba és mély álomba nem merült. Próbált egyáltalán nem gondolni sem a múltra, sem a jövőre. Bence eleinte gyakran felhívta annak ellenére, hogy elválásuk előtt heves szóváltás alakult ki köztük, és haraggal, majdnem hogy köszönés nélkül hagyta ott barátját Hollandiában.

Richárd számára egyre kínosabbak lettek ezek a beszélgetések, így egyik nap, egy ismételten veszekedésbe torkolt hívás után, amikor pakolás közben a telefon kicsúszott a zsebéből, és a földre esett, hirtelen indulattal a tengerbe rúgta.

Bence naponta többször is megcsörgette Richárd számát, és egyre nagyobb félelem lett úrrá rajta, amiért nem tudta elérni őt. Már a legrosszabbra gondolt, amikor e-mail érkezett barátjától, hogy a telefonját elveszítette és majd időnként jelentkezik, és megint nagyobb összeget tett be arra a bizonyos számlára. Ennyi volt az üzenet. Nem érdeklődött, nem írt magáról sem. Bence megértette, hogy Richárd nem kíván semmilyen kapcsolatot tartani, még vele sem, és a kislányáról továbbra sem vesz tudomást, csak annyiban, hogy anyagilag gondoskodik róla.

A változást a decemberi leállások hozták. Richárd munka nélkül maradt. Tétován járkált a fagyos utcákon, és mióta eljött otthonról, talán először kínoztta honvágy. Hogy elfojtsa ezt a kínzó érzést, bement abba a kocsmába, ahová kezdetekben többször is hívták munkatársai. A törzsgárda most is ott ült az asztaloknál. Megerőltette magát, és igyekezett barátságosan beszélgetést kezdeményezni. Mi tagadás, sikerült úgy beilleszkednie a társaságba, hogy másnap azt sem tudta, hogyan került az ágyába. Tisztességesen leitta magát. Fájt a feje és kavargott a gyomra. Belenézett a tükörbe és megundorodott magától. Iszonyat erős kávéfőzött, és hányingerét leküzdve magába tuszkolt néhány falatot. Amikor tisztultak gondolatai, belenézett a pénztárcájába. Meg sem lepődött, hogy teljesen üresen találta. Pedig arra emlékezett, hogy elég tetemes összeggel indult el dorbézolni. Szerencsére annyira nem volt felelőtlen, nem vitte magával a rendelkezésére álló teljes összeget. Elővette matraca alól a pénzt, összerámolta holmijait és zuhanyzás után már készen is állt az útra. Kiment az állomásra, és megvette a jegyet az első Amszterdamba induló vonatra. Onnan néhány óra várakozás után fapados repülővel érkezett meg Budapestre. A Sopronig tartó utat végigaludta, így viszonylag kipihenten érkezett meg a késő délutáni órákban.

Bement az állomás előtti nyilvános fülkébe, de aztán letett a telefonálásról. Lehajtott fejjel ballagott az ismerős utcákon. Első útja a temetőbe vezetett. Az útközbe eső virágboltok mind zárva voltak, így üres kézzel és még üresebb szívvel állt meg Felícia sírjánál. A márványtáblán szép ívű betűk őrizték Felícia nevét és rövidke életének évszámait. Kis ovális keretből egy fotóról mosolygott rá a lány. Richárd a hideg sírkőnek támaszkodva némán könnyezett. Csak amikor eljött a temetőből, akkor jutott eszébe, hogy a síremléket talán anyósáék állíttatták, így majd nekik is küld némi pénzt, ha ismét dolgozni fog.

Koromfekete volt az ég, amikor a házához érkezett. Hatalmas hófelhők pöffeszkedtek az égen, elnyelve a közvilágítás fényeit. Az utca csendes volt, egyetlen ablak sem hívogatta sárgás tekintetével. Az órájára pillantott. Talán már késő van ahhoz, hogy bejelentkezés nélkül beállítson. Az is lehetséges, hogy nincs is itthon senki. Most jutott csak eszébe, hogy talán a gyermeket a nagyszülők nevelik lent vidéken, barátai pedig élik életüket. Lábai önkéntelenül az egyetem irányába indultak el. Marina lakásában égtek a villanyok. A férfi igazoltnak vélte elgondolását, így visszaindult az állomásra. Csak amikor odaért, jutott eszébe, hogy Bencénél megszállhatna. Ő későn szokott lefeküdni és dühkitörései ellenére valószínűleg mégsem rúgná ki, ha most felkeresné. Még jártak a buszok, de ő inkább gyalogolt. Hozzászokott a fizikai megterheléshez és a hideghez, így szinte észre sem vette az egész délutáni járkálást a nulla fok körüli hőmérsékletben. Csöngetett, de a ház néma maradt. Lehet, karácsonyra hazautazott a szüleihez, de ki tudja, még az is lehet, hogy elköltözött, vagy ő is megtalálta az igazit. Ő is? Hasított Richárdba a gondolat fájdalma. Mire jó, ha az ember megtalálja élete nagy szerelmét, ha aztán el kell veszítenie? Bárcsak sose érzett volna szerelmet, ha ilyen mérhetetlen szenvedéssel jár karöltve. Felnézett az égre, szemei égtek, éhes volt és fáradt. Hirtelen elhatározással döntött, és szinte futva tért vissza a vasútállomásra. Még elérte az utolsó pesti gyorsot. A meleg fürkében aludt egy kicsit. Amikor felébredt, úgy érezte, nincs több vesztegetni való ideje. Néhány napot a fővárosban tölt, majd visszautazik Hollandiába, és felszáll az első tengerjáró hajóra, amin munkát kap. Nem köti ide már semmi, a szíve valahol messze jár fönt a felhők között, ha egyáltalán még van szíve, és nem csak egy érzéketlen izomköteg pumpálja a vérét értelmetlen kitartással.

*

Marináék Bencével együtt a Bakonyban töltötték az ünnepeket a nagyszülőknél. Aggódtak Anna miatt, aki egyre gyengébb és megtörtebb lett. A fiatalok abban reménykedtek, hogy a mosolygós, vidám kis teremtes majd visszacsempész egy kis életkedvet nagymamája lelkébe. Ez így is volt, egészen addig, amíg nem került sor a búcsúzásra. Anna szeme ismét fénytelen és szomorú lett, amikor unokája kesztyűs kis kezével papát integetett feléjük.

Bence továbbra is lelkesen segítkezett Marinának, és a barátnők sem maradtak el. Szilvi eleinte csak egyedül járt fel, hogy mentesítse Rinit néhány órára, de hamarosan Zsombor is csatlakozott barátnőjéhez. Nagyon megkedvelte a kis csapat minden tagját és a bájos kislányt is. Rini egyre könnyebben vette az akadályokat, és sokat gondolt a nők kifogyhatatlan erejére, főleg akkor, amikor magas lázzal feküdt és meg sem tudott mozdulni. Zsombor megtiltotta, hogy a kisbaba körül tüsténkedjen, nehogy a kicsi is elkapja a betegséget. Még szerencse, hogy ez a vizsgaidőszak előtt történt, így Szilvia vállalta a helyettesítést, és Rini betegségének idejére Bence is visszaköltözött a házba. A férfi szűkszavú e-mailben értesült barátja tervéről. Ismét rátört a tehetetlen düh, de hiába válaszolt az e-mailre, nem kapott további üzenetet.

Szilvia január közepén egy levelet hozott Marinának. A lány szíve hevesebben dobogott, amikor felismerte Richárd szép betűit. Bevonult a fürdőszobába a borítékkal, leült a kád szélére és lassan hajtogatta szét a hosszú levelet.

Forró könnyei záporként hullottak a papírra. Richárd őszintén feltárta érzéseit a lány előtt. Leírta honvágyát, a decemberi látogatást, gondolatait, fájdalmait és döntésének okait. Megírta azt is, hogy az üres ház és az érintetlen bankszámla kapcsán arra gondolt, hogy a nagyszülők vették magukhoz Felícia gyermekét, és hogy igyekszik majd ezek után őket segíteni, amennyiben módja lesz rá.

Marina a hideg mosdókagylóhoz támasztotta a homlokát, és hangosan zokogott. Felícia gyermekét... így írta Richárd. Nem fog visszajönni, soha sem fog már visszajönni - gondolta keserűen. Szüntelenül lángoló szerelme, gyötrő vágyakozása ismét haragba csapott át. Összeszorított ajkakkal nézte sírástól kivörösödött szemeit. Az ázott kis levelet vissza-

gyömöszölte a borítékba, mert kopogtattak az ajtón. Egy alig hallható mindjárt volt a felelete. Jéghideg vízzel hűsítette égő arcát, de nem sokat segített. Bence biztosan megkérdezi majd, miért sírt...

Ám a férfi nem kérdezősködött. Szilvitől tudta, hogy Rininek is írt Richárd, és gondolta, vele is csak azt közölhette, amiről ő az e-mailből értesült.

- Jól vagy? - kérdezte együttérzőn.

Rini némán bólintott és állta a férfi tekintetét.

*

Az éjszaka árnyai növelték Marina félelmeit. Az idő telik, Regina napról napra okosabb lesz. Elindul, szavakat, mondatokat mond és előbb-utóbb kérdezni is fog. Mit mondanak majd neki? Hogy lehet megértetni egy kisgyermekkel, miért nem az anyukája és az apukája van vele, és egyáltalán mit mondjanak magukról? Kik ők és miért ők nevelik? Alig várta, hogy reggel legyen, és megcsörrenjen a telefon, úgy, ahogy mindennap. Bence egy atomóra pontosságával élt és jelentkezett. Rini lélegzetvétel nélkül zúdította a férfitra kételyeit.

- Csillapodj, te kis hurrikán! Nem lesz Ginából holnapra felnőtt nő. Ráérünk még a válasszokkal, legalábbis az esti találkozásig mindenképp. Ne agyalj ezeken. Az nem kérdés, hogy mindenben az igazat fogjuk neked mondani. Semmi habos mázas mese, aztán meg a mérhetetlen csalódás, ha majd megtudja, mi is történt. Meg akkor még azzal is meg kellene birkóznia, hogy nem voltunk őszinték hozzá, tehát bennünk sem bízhat. Nem kell ezt sem túlparázni. Felícia az édesanyja és örökre az is marad. Richárd nem rossz ember, és hiszem, hogy hamarosan hazatér. Te Rini vagy, én meg Bence, mint ahogy Zsani vagy Szilvi és Zsombor is barátok. Természetes lesz a kicsinek, hogy mi vagyunk körülötte, és nem fogja megkérdezni, hogy tulajdonképpen mit keresünk mi a szülei helyén.

- Legalábbis addig nem, amíg csak ezt a felállást látja, de mi lesz, ha az oviban majd hallja a többiektől, hogy anyu meg apu és nagynéni meg ki tudja még ki?

- Marina, állj le! Az még több mint egy év, vagy lehet, kettő is. Addig még ezer dolog változhat. Ezen majd ráérünk akkor agyalni, addig fölösleges ilyesmivel foglalkoznod. Inkább keress egy KRESZ-tanfolyamot, mert kikapcsolódásra van szükséged. Majd mi megszervezzük Regina felügyeletét, amíg te tágitod a fejcskédet. Tereld el a gondolataidat valami más-sal. Tudod, minden napnak elég a maga baja, és reménykedjünk abban, hogy majd minden szépen elrendeződik.

Mire virágba borult a bodza és hárs illatú lett a tavasz, Marina elvégezte a KRESZ-tanfolyamot és vezetni járt. Nagyon nehezen vette rá magát erre a lépésre, és hogy Gina helyett magára fordítson némi időt és pénzt, de Bence nagyon meggyőző tudott lenni a maga módján. Olyan érveket sorakoztatott fel a jogosítvány megszerzése mellett, amivel nem tudott Rini ellenkezni. Eleinte még voltak gyenge próbálkozásai, mint például mások is járnak biciklivel, na meg gyalog és tömegközlekedéssel is, de aztán beadta a derekát, amikor egy zápor elkapta őket, és bőrig áztak. Rini hálát adott mindenkinek, aki csak szóba kerülhetett, hogy nem lett beteg a kislány, és másnap beiratkozott a tanfolyamra.

Regina első szava a baba volt. Olyan sokszor hallotta a körülötte lévőktől, hogy milyen szép, vagy milyen ügyes baba. Aztán a feltehetően Benceként értendő Bebe és a vau-hoz hasonló megnyilvánulás került be a Marina által vezetett kis füzetbe. A nyár folyamán a nagyszülők is megkapták a nekik kijáró mama és papa titulust. Rini továbbra is videóra vette Regina életének fontosabb eseményeit. Az első lépések Annáék udvarában a pipi irányában történtek, amit nagy tapsvihar és éljenzés követett. A büszke nagymama feltétlenül szükségét érezte, hogy összecsóditse a rokonságot és az ismerősöket a hatalmas pillanat megünneplésére. Ám

még nagyobb volt a meglepetés, amikor a három hetes nyaralás után megérkezett Bence és a kicsi a kapuhoz tipegve kiabálta:

- Bebe ató, Bebe ató!

Rini szinte kivirult a vidéki levegőtől, vagy a megnyugvástól, hogy az élet megtalálta normálisnak mondható medrét még ebben a különös helyzetben is. Regina tökéletesen fejlődött, egészséges, erős kislány volt. Anna állapota is javult, ahogy kilábaltak a télből. A vezetési vizsga elsőre sikerült egyetlen hibával, amire Rini nagyon büszke volt. Ám ez sem oszlatta el félelmeit. Ha egyedül ült az autóban, akkor nyugodtan vezetett, de ha Gina is ott trónolt a hátsó ülésen, megdermesztette a felelősség, és bepánikolt.

- Hazafelé te vezetsz - dobta oda a slusszkulcsot Bence a lánynak.

- Akkor itt maradunk, mert ugyan én egy tapodtat sem - nevetett vissza Rini.

- Ne hisztizz már! - förmedt rá játékosan Bence. Ám hiába volt a játék, vagy a komoly szó, nem tudta rávenni Marinát, hogy ő vezessen a hosszú úton.

Ezen a félelmén Rini csak akkor lett úrrá, amikor Gina egyik éjszaka váratlanul belázasodott. Gondolkodás nélkül tette be az autóba, és már röptek is a kórház ügyeletére. Csak amikor hazaértek, akkor döbbsen rá, hogy rögeszméje elpárolgott a krízishelyzetben. Ettől kezdve már bátran ült a kormány mögé bármilyen hosszú útra és a nap bármelyik szakában.

Regina nagyon jól viselte az utazásokat, ha tele volt a pocija, egy ideig nézelődött és magyarázott a maga kis nyelvén, aztán elszenderedett.

- Beszélgettem Annáékkal arról, hogy mit is mondjunk Reginának - kezdte Rini.

- Látom, nem vagy nyugodni téged ez a kérdés.

- Arra gondoltam, hogy előveszem a fényképalbumot meg a gyerekszobába is rakok ki képet Feliciáról és Richárdról. Annáék is egyetértettek velem. Talán természetesebb lesz így neki, mintha csak négy-öt éves kora körül fog látni fényképeket, két számára teljesen idegen emberről.

Regina szívesen nézegette a fotókat, néhányat sikerült megkóstolnia is, amikor Rini nem volt elég éber. De hamarosan bővült a szókincse az: apa, anya, Ani, ez Zsani lett volna, Ato, amit sokáig az autóval azonosítottak, de Gina csak a fejét rázta, majd hozzátette, Ato vau. Szilvi és Zsombor sokáig csak néni és bácsi volt a kislány számára, de szívesen töltötte velük az időt. Közvetlen volt, mindenkit elfogadott. Még az orvosi rendelőben sem sírt, mint a legtöbb kisgyerek. Pápát integetett a doktor néninek és a várakozó babáknak is. A nagyszülők nagyon büszkéek voltak egyetlen unokájukra, fogadott lányukra és Bencére is. Gyakran sokatmondó mosolyt küldtek egymás felé a fiatalok háta mögött. Titkon abban reménykedtek, hogy Rinit és Bencét majd összehozza a közös öröm és a közös gond. Richárdról alig beszéltek. Csak akkor került szóba a neve, amikor titokzatos pénzküldemény érkezett Hollandiából, majd később más, távoli országok kikötőiből. Ferenc arra gondolt, nem veszi át a pénzt, visszaküldi a feladónak, de szerencsére előtte beszámolt erről a tervéről Rininek és Bencének. A lány ekkor mutatta meg nekik Richárd egyetlen levelét, melyben arról írt, hogy elképzelése szerint a nagyszülők nevelik a kislányt.

- Nincs értelme visszaküldeni, feltehetően már úgysem találnák meg őt - mondta Bence.

Így már érthető volt a küldemény célja, és a nagyszülők is arra a gondolatra jutottak, hogy beteszik az összeget a Regina számára nyitott folyószámlára.

Már két éves is elmúlt a kislány, amikor Marina legnagyobb megdöbbenésére, ügyesen kimászott a kiságyból, és becsörtetett utána a hálósobába, ahol takarított. Richárd szobáját érintetlenül hagyták, csak időnként törölte le Marina a port a bútorokról, kiszellőztetett, megforgatta az ágyneműt, hogy készen várja tulajdonosát.

- Jini, apa jön? - kérdezte a kicsi, csillogó szemekkel, és felmászott a hatalmas franciaágyra.

- Apa most dolgozik, de hamarosan jönni fog - nyögte a lány alig hallhatóan.

- Hol van apa? - folytatta Regina.

Ekkor Bence hangját hallották a földszintről.

- Mit hoztál? - szaladt a kislány a lépcső felé.

Bence felkapta és a levegőbe dobta.

- Na, mit hoztam? Kíváncsi vagy, te kis boszorkány, igaz? Ám én csak a jó kislányoknak hoztam finomat.

- Jó kislány vagyok és Jini is jó kislány - nevetett Regina. - Apa mikor jön?

Marina szomorúan nézett Bencére. Tekintetében benne volt a kérdés: ugye milyen hamar eljött ez az idő?

- Eszünk finom banánt, vagy joghurtot, aztán elmegyünk sétálni, és hagyjuk, hogy Rini ügyesen kitakarítsa a házat és aztán még pihenjen is egy kicsit - válaszolta kitérően a férfi.

- Hol van apa, anyucinál? - kezdte újra a kislány evés közben.

Rini könnyeit törölgetve kilépett a konyhából.

- Nem, kicsim, apa dolgozni van.

- Viszünk anyucinak víjagot?

- Viszünk, persze hogy viszünk. Felöltözzöl szépen és már indulunk is - mondta Bence.

- ... és megnézzük apát, hogy dolgozik?

- Apa messze dolgozik, nem mehetünk oda. De majd mutatok neked valami érdekeset - próbálta leszerezni Bence a kislányt.

Marina nem tudta kihasználni az ajándékba kapott időt. Sem a takarításhoz nem volt kedve, sem pihenéshez. Melegítőt húzott, és elment futni. Milyen régen nem futott már és könyvet sem vett a kezébe az utóbbi két évben. Hajtotta a düh és a reménytelenség. Lehet, tévedett, amikor azt hitte, hogy Regina nem fog kérdezősködni, természetes lesz neki szülei távolléte, ha nyíltan beszélgetnek erről előtte és nem valami hatalmas és rejtélyes titokként kezelik. Megállt egy magas, vastag törzsű fánál, és keservesen sírt. Miért nem hallja meg Richárd a hívását, a könyörgését, hogy térjen haza már végre!

*

Richárd hamarosan rájött, hogy a tengerjáró hajón önmaga börtönébe zárkozott. Munkaidő után úgy járkált a szűk kis kabinban, mint egy fogságba esett oroszlán. Néhány hónap múlva a felmondást fontolgatta, de végül meggyőzte magát, hogy ez méltó büntetése, amiért nem védte meg imádott feleségét a tragédiától. Álmatlan éjszakákon leveleket írt Felíciához, majd reggel elégette őket. Néha Rininek is, Bencének is megfogalmazott pár sort, de a hajnali fényben azok a levelek is hasonló sorsra jutottak, mint a feleségéhez írt gondolatok.

Egyre feszültebb, ingerültebb lett, ami másoknak sem került el a figyelmét. Gyakran kavargott a gyomra, fájt a feje, így ha kérdezték, ezt nevezte meg rossz kedve okának. A hajó

orvosa nem tudott rajta segíteni. Sok pihenést és levegőzést javasolt, és szóba hozta, hogy talán a bezártság miatt hajlamos a depresszióra. Próbáljon barátkozni, kialakítani maga körül egy kis társaságot, hogy ne érezze annyira a végelláthatatlan tenger összemorzsoló erejét. Richárd azonban tudatosan kerülte mindenki társaságát, míg egy napon a bárban kénytelen volt végighallgatni egy lengyel férfi szomorú monológját. Peter is a hajón dolgozott, ismerték egymást, bár nem barátkoztak. Ma szabadnapos volt a férfi, és kicsit többet ivott a kelleténél.

- Tudod, egy percig sem maradnék ezen a bádogleteknőn, ha nem kellene annyira a pénz. Négy gyerekem van otthon és már majd egy éve nem láttam őket. Hiába próbálkoztunk, egyszerűen nem tudok otthon olyan munkát vállalni, amiből rendesen tudnám fizetni a hiteleket, és nevelni a srácokat. Addig unszolt az asszony, míg aláírtam két évnek. Ebből kitisztázzuk a házat és talán könnyebb lesz azután - mondta, majd hosszasan hallgatott. Újabb pohár ital után gyűrött szélű borítékot húzott elő a zsebéből, és a pultra rakosgatta a négy kis fényképet. Két nagyobb fiúcska, talán kisiskolások, még az is lehet, ikrek, olyan egyformák. Egy mosolygós, szőke kislány és az asszony egy karon ülő kicsivel.

- Jó neked, hogy nincs még gyereked... Nem való már ez az élet családos embernek. Nem múlik el óra, hogy ne gondolnék rájuk, hogy ne gyötörne a honvágy. De hát értük teszem, hogy nekik majd jobb legyen az életük...

Richárd a távolba meredt. Eljutottak tudatáig a férfi szavai, de gondolatai már máshol jártak. Messze, nagyon messze. Krétára gondolt, az első találkozásra Felíciával, az esküvőre, majd a baba érkezésére. Neki még egy fényképe sincsen a kicsiről. Hány hónapos is lehet Regina? Bizonyára sűrű barna haja és nagy barna szemei vannak, mint Felíciának. Talán kérhetne egy képet Bencétől... Aztán gyorsan elhessegette a gondolatot, és a munkájára koncentrált.

Ám ha egy gondolat befészkelte magát az ember agyába, attól nehéz szabadulni. Leszállt az éjszaka, és a tenger morajlása ismét visszarepítette a múltba. A beszélgetés után egyre többet gondolt kellemes otthonára, szép életére, barátaira és igen, a kislányra is. Meglepődött, hogy nyomtalanul eltűnt szívéből az a gyötörő érzés, hogy a gyermek okozta Felícia halálát, még ha csak közvetve is. Papírt, tollat vett elő, és megírta szándékát a nagyszülőknek, hogy hazatér és új életet kezd. Minden nap elolvasta a levelet és egyre inkább feltámadt honvágya. Ám amikor postára adhatta volna, félelmetes szörnyekként támadtak rá a kérdések, kétségek: nem veheti csak úgy el Annáéktól az unokájukat, ha eddig feléjük sem nézett. Hogy képzelet, hogy csak úgy beállít és követeli a gyermeket. Lehet, Ferenc vasvillával kergetné el, amiért ilyen ostobán és felelőtlenül viselkedett. No és Regina. Valószínűleg félne tőle, és sírva kapaszkodna kis kezével Anna ruhájába és meg sem értené, miért akarja elvinni őt egy teljesen idegen bácsi.

Összezavarodott. Nincs értelme felbolygatni a múltat, és belegázolni mindenki életébe. Talán előbb érdeklődnie kellene Bencétől, hogy állnak most otthon a dolgok. Először csak hazamenni, ismét dolgozni, meglátogatni a szülőket és a kislányát. Talán előbb vagy utóbb megbocsájtának neki... és ha nem is nevelhetné Reginát, legalább a közelében lehetne. Naponta változott a véleménye. Egyszer arra gondolt, nem szabad megzavarnia jelenlétével a már kialakult életüket, aztán meg az kezdte gyötörni, hogy ha az idős nagyszülők meghalnak, Reginának nem marad senkije. Végül ez az érv győzött. Meg kell, hogy ismerje a kislánya, hogy amikor eljön az idő, ismételten együtt lehessenek.

*

Marina épp a kaput nyitotta, amikor megérkezett Bence és Regina.

- Nézd, Jini, apa dolgozik a nagy hajón a tengejen - mutatta a hatalmas műanyag hajót a kislány. - Csinálsz tengejt? Jini, Bence megígérte, hogy csinálsz tengejt...

Marina felkapta a kislányt és megpuszilgatta.

- Látom, már megint nagyon kreatív voltál - nevetett a férfit.

- Voltunk a temetőben, de ott is csak azt hajtogatta, hol van az apja. Gondoltam elviszem a Plázába, hátha a sok látnivaló eltereli a figyelmét. Ott láttam meg a játékbolt kirakatában ezt a szépséget, és gondoltam, ez egy kicsit kézzelfoghatóbb magyarázat a számára, de úgy tűnik, meg is értette, vagy legalábbis elfogadta válaszként. És te mivel töltötted a délutánt? Ha jól tippelem, nem sokat pihentél.

- Itt hagytam mindent, nem bírtam a házban maradni. Elmentem futni, és jól kidühöngtem magam. Eszméletlen jó volt, úgy érzem, mázsás súlyok gördültek le a lelkemről. De a te profizmusodat nehéz túlszárnyalni. Remek ötlet volt ez a hajó - mondta, és a kislányt nézte, aki a nagy cirmos kandúrnak magyarázta éppen, hogy apa ott dolgozik, ott bent a kis ajtó mögött ezen a nagy hajón...

Vacsora után nem csak a kád, de az egész fürdőszoba tengerré változott.

- Már lassan nem fog a játékoktól a kádba beleférni a gyerek - kacagott Bence a videokamera mögül.

- Nem féj a dejek a kádba - utánozta Regina, majd mérges kis arccal kiabálta - Bence, ez nem kád. Ez a tengej, és itt med apa hajója.

- Gyere, ideje felöltözni, megfázol - mondta Rini a nagy törölközővel a kezében.

- Nem, még a tengejt akajom - makacskodott Regina.

- Gyere csak, a hajók is kikötnek időnként, nem mennek mindig a tengeren. Bence megtörölgeti addig a hajódat, amíg mi elkészülünk.

- Alszik a hajó is, Jini?

- Igen, keresünk egy szép kis kikötőt és aludni fog a hajó is.

Gina természetesen a párnáját találta a legjobb kikötőnek. Addig magyarázott, amíg Rini beadta a derekát, és megengedte, hogy a párna sarkához legyen kikötve a hajó, hogy egymás mellett aludhassanak.

*

Bence feltöltötte a számítógépre a videofelvételt, majd elkészönt. Beállt a garázsba Richárd autójával és gyalog indult haza. Jó érzés töltötte el, amiért sikeresen megoldottak egy problémát, de tudta, hogy ez még csak a kezdet. Gondolataiból hangos szóváltás emelte vissza a jelenbe. Felnézett a kapura, ami mögül a hangokat hallotta.

- Nézze meg, már megint idepiszkolt ez a bűdös dög - hallotta az asszony hangját.

Villámgyorsan döntött, becsengetett.

- Ki a fene zavar ilyen későn - mordult a nő, és kinyitotta a kaput. Bence köszönés nélkül lépett be. Elvette a nő kezéből a seprűt, a lapátot és felszedte a járdáról a valóban nem túl gusztusos hányadékot. Zsani értetlenül meredt a csendre. Aton a lábánál feküdt és nyüszögött. Megismerte Bencét, és üdvözölni akarta, de a lány nem engedte el maga mellől. Bence kidobta a lapát tartalmát, majd lemosta a kerti csap alatt és visszaadta az asszonynak a takarító eszközöket. Csak ezután szólalt meg.

- Szedj össze néhány fontos holmit, ma nálam alszotok. A többit majd megbeszéljük.

Zsanett nem kérdezett, engedelmeskedett a határozott felszólításnak. Bement a kis szobába, hátizsákjába tette laptopját, a tisztasági felszerelést, meg néhány ruhadarabot és kilépett az ajtón. Hátára akarta venni a táskát, de Bence elvette tőle.

- Ne öltöztess fel Atont, ha nincs jól, akkor elég, ha pórázon vezeted, majd én segítek - mondta és kézen fogta a lányt.

Az idős nő még mindig ott állt a kapu közelében, és némán bámulta az égből pottyant férfit. Majd amikor kiléptek az utcára, kulcsra zárta a kaput.

- Remélem, a kulcsodat azért elhoztad? - kérdezte Bence.

Zsanett megcsörgette a zsebében lévő kulcscsomót válaszképpen.

- Mesélj, mi volt.

- A szokásos. Aton füvet evett, vagy túl sok szőr volt már a gyomrában, és kipakolt. Pechemre jött a sárkány, mielőtt feltakaríthattam volna, és balhézott. Nem érti, hogy Aton tök jó fej, amiért kikéredzkedik, és nem odabent könnyít magán. Köszönöm, hogy felajánlottad a lakásodat, de nem akarunk a terhedre lenni.

- Nem lesztek a terhemre, elég nagy a ház. Már rég gondolkodtam rajta, hogy olyan keveset vagyok itthon, neked meg annyi bajod van a főbérlőddel, hogy akár nálam is lakhatnátok.

Zsanett nem válaszolt.

- Ráérsz átgondolni. Vagy néhány napot legyetek csak úgy nálam, majd akkor eldől, érdemes lenne-e váltanotok. Ki tudunk-e jönni egymással.

Zsani a hátsó bejárathoz legközelebbi szobában rendezkedett be. Bence megmutatta a ház többi részét, főként a fürdőszobát és a konyhát. Atonnak egy futószőnyeget terítettek le az ajtó mellé, átmeneti hálóhelyként.

- Hová tegyünk neki vizet? - kérdezte Bence.

- Mindegy, bárhol megtalálja, csak ne legyen láb alatt - válaszolta Zsani a kis tálkát szorongatva.

- Akkor itt jó lesz a fürdőszobai csap alatt. A hálósobám ajtaját majd becsukom, hogy oda ne jöjjön be, egyébként nem zavar, ha szabadon mászkál.

- Nem fogunk lábatlankodni - mondta Zsani félénken.

- Ugyan már, a barátod vagyok, nem a főbérlőd. A kert biztonságos, mindenhol jó a kerítés, bármikor kiengedheted az uraságot. Ha maradtok, akkor majd teszek a kapura egy táblát, hogy jelezzem, hogy van kutya, számítsanak rá a járókelők, ha esetleg ugatni fog. Tiéd a fürdőszoba, nyugodtan készülődj, helyezd magad kényelembe és pihend ki magad!

- Még be kellene fejeznem a munkát, amit félbehagytam.

- Tedd azt. Akkor addig én megyek zuhanyozni és aztán lefekszem, kimerítő napom volt.

Zsanettnek minden erejével kényszerítenie kellett magát, hogy a munkájára koncentráljon, és ne kalandozzon el figyelme a másik szobában alvó férfi felé. Nem voltak illúziói. Nem gondolta, hogy ő Bence álmainak asszonya. De a szívnek elég nehéz parancsolni, még akkor is, ha már elég sokszor csalódott. Éjfél volt, mire végzett, és elküldte a megrendelőnek az e-mailt. Nem akarta felébreszteni Bencét, így nagyon óvatosan mozgott és hamar lefeküdt, de az álom csak nehezen akart mellé telepedni.

Reggel finom kávéillatra ébredt. Kapkodva öltözködött, amikor Braille óráját megtapintva, megtudta, hogy már a délelőtt közepén járnak.

- Ne haragudj, nem is értem, Aton hét körül ébreszteni szokott - lépett be a konyhába.

- Jó reggelt, hétalvó. Így jár, aki éjfélig dolgozik. Kérsz kávé? Van péksütemény is.

- Zavartalak?

- Nem horkoltál olyan hangosan - évődött a férfi.

- Nem, azzal, hogy dolgoztam és későn zuhanyoztam.
 - Nem zavartál, jól aludtam. Csak épp voltam kint inni, és akkor láttam, hogy még dolgozol. Egyébként hozzá kell szoknod, hogy két gentlemannel fogsz élni. Aton látta, hogy ébren vagyok, így tőlem kéredzkedett, ezért nem ébresztett téged.
 - Remek, akkor most, hogy lenyúltad az ébresztő órát, más lehetőség után kell néznem, ha időben akarok kelni.
 - Időben vagy, nem hajt a tatár. Vagy menned kellett volna valahová?
- Zsani a kávéját kortyolva nemet intett.
- Ezek szerint jól érzed magad itt és az ágy is kényelmes volt?
 - Mit tagadjam, luxus körülmények az eddigi életemhez képest, főként, ha még ezt az isteni reggelit is hozzászámoljuk - nevetett Zsani.
 - Akkor átköltöztök?
 - Nem korai ez még? Aton nem mindig ilyen jó fiú, és néha én is csörömpölősebben élem az életemet...
 - Szerintem jól meglelnénk. De ígérem, ha megunlak benneteket, nem raklak ki az utcára, és sokkal jobb albérletet keresek nektek, mint annál a pukkancs nőnél. Na, ez már elég megnyugtató?
 - Az anyagiakról még nem beszéltünk.
 - Ezt nem hiszem el, minden nő ilyen körülményes? - kérdezte Bence.
 - Látod, már nem is akarod annyira, hogy ideköltözzünk.
 - Te csak azt hiszed - nevetett Bence. - Itt férfiuralom lesz, igaz, Aton?
- A németjuhász hangosan dobolt farkával a padlón örömet jelezve.
- Győztetek, bár valószínűleg nem tudom, mire mondtam most igent. Azonban az anyagiakat tényleg beszéljük meg.
 - Rendben. A rezsit felezzük, és a kaját is közösen vesszük. Ez így korrekt. De ha akarsz, ehetsz házon kívül is, ha az jobban megfelel neked.
 - Eddig főztem magamra, és nem tudom, ízlene-e neked, amit én kotyvasztok - mondta a lány.
 - Akkor a téma próbaidőszakra felfüggesztve. Néhány napig segítek, amíg megszokod a konyhámat, aztán megmutathatod, milyen háziasszony vagy. De ne görcsölj már mindenre, majd kialakulnak a dolgok. A lényeg, hogy áthozzuk minden holmitokat, és szerződést bonts a banyával.
- Aton olyan rugalmas, mint egy gumilabda. Amint megkapta kedvenc kosarát, belegömbölyödött és egyenletes szuszogással jelezte elégedettségét. Milyen jó is lenne kutyaésszel élni az életet - gondolta a lány. Atonnak semmi ellen nem volt kifogása, ha gazdája közelében lehetett. Ám Zsani számára sokkal bonyolultabb volt ez a helyzet. Fogalma sem volt, milyen státuszban van Bence házában. Az nyilvánvalóvá vált az első reggelen, hogy nem pusztán főbérlője a férfi. Nos, akkor megpróbál barátként viselkedni, nagyon ügyelve arra, hogy megfelelő mértékben viszonzza Bence udvariasságát és kedvességét.
- Mi a terved délutánra? Marinaékhoz megyek, van kedvetek velem tartani? - kérdezte Bence pár nappal később, hogy a lány kutyájával együtt teljesen átköltözött hozzá.
 - Mikor indulsz?

- Amikor elkészülsz.

- Belenézek a laptopomba, ha nem küldtek munkát, akkor megyünk.

Mivel egyetlen megrendelés sem érkezett, Zsanett gyorsan összekapta magát, Kinder-tojást tett a táskájába és kilépett a házból. Aton farkcsóválva rohant hozzá.

- Gyere, te bohóc, megyünk a kedvenc barátnődhöz.

Regina imádta a hatalmas németjuhászt. A kutya ugyanis nem unta meg sokadjára sem visszahordani a Gina által eldobott labdát. Rini épp a kertben teregetett. A kislány segített neki a lavóról adogatni a ruhákat. Nagyon megörültek a látogatóknak. Csak a cicus nem lelkesedett a vendégekért. Azonnal felszaladt a legközelebbi fára, amikor észrevette a kapu előtt várakozókat. Regina átölelte szőrös játszótársát, és a labdát követelte. Aton fáradhatatlanul rohant a labda után, majd visszaérve a társasághoz a kicsi lába elé ejtette a játékot. Regina tapsolt és visongott, majd ismét elgurította a labdát. Aton felkapta, körbeszaladt zsákmányával a kertben, majd ismét visszatért a kislányhoz és leült.

- Üdes kutus. Ani, adjál neki falatot!

A felnőttek nevettek. Bence elkérte a bevásárlólistát és elkészönt.

- Mikoj jössz? - kapaszkodott a nadrágjába Regina.

- Lesz egy tárgyalásom, aztán még vásárolni megyek. Kicsit későn fogok jönni, de vacsorára itt leszek.

- Hova mész?

- Bence dolgozni megy, gyere, mossuk meg a kezedet, és kapsz valami meglepetést - segített Zsani a búcsúzkodás befejezésében.

Regina integetett a férfinak, majd megfogta Zsanett kezét és bementek a fürdőszobába. Aton lihegve hűsölt az árnyas teraszon, Rini befejezte a teregetést. A Kinder-tojás igazi meglepetés volt. Regina imádta a csokit, de a titkot őrző műanyagot még inkább kedvelte.

- Kiszeded? - nyújtotta maszatos kis kezével a hengert Zsanettnek. A lány szétcsavarta a tojást, és kivette belőle a játékot.

- Nézd csak, itt a meglepetés.

- Hajó! - sikította Gina - Apa hajója.

Zsanett értetlenül indult az elrohanó gyermek után.

- Jini, Ani hozott hajót. Apa dolgozik, ugye?

- Milyen szép hajó! Igen, apa ott dolgozik a hajón - válaszolta Rini.

- Remélem, nem zaklatja fel a játék. Nem tudhattam, hogy mi van a tojásban... - mondta Zsanett.

- Semmi baj, mióta Bence ezt mondta neki, azóta sutba dobta az összes babát, meg lovacskát és csak a hajók érdeklik. De legalább ezzel elvan, bár fogalmam sincs, meddig.

- Semmi híretek?

- Semmi - válaszolta Rini szomorúan, majd egy lélegzetvételnyi szünet után témát váltott: - Bence mondta, hogy odaköltöztetek hozzá.

Zsani bólintott.

- Hű, nagyobb lelkesedést vártam. Nem érzed jól magad nála?

- De igen. Sőt, nagyon is jól érzem magam, csak még nem találom a helyem.

- Ezt hogy érted? Szokatlan, hogy kicsit átrendezte a házat?
 - Á nem erről van szó, bár kétségtelen meglepett a változás. Nem voltam még nála, mióta átpakolt. Inkább lelkiileg nem egyértelmű számomra a helyzet. Nem úgy viselkedik, mint egy tartózkodó főbérő.
 - De hiszen évek óta barátok vagytok, miért viselkedne úgy?
 - Jajj, Rini, inkább hagyjuk ezt, majd kialakul a dolog.
- Marina letette a kezéből a tányért és Zsanett elé guggolt:
- Szerelmes vagy, igaz?
 - Nem fogok közelebb állni - mentegetőzött a lány könnyes szemekkel.
 - Csacsi vagy - ölelte át Marina - Köztünk semmi olyasmi nincs, ami esetleg látszólag lehetne Gina miatt. Tényleg nagyon jó barátok vagyunk, és talán régen Bence még vonzódott is hozzám, de megbeszéltük, hogy ez nem fog működni.
 - Nem értelek, Rini. Bence nagyon kedves férfi, és tulajdonképpen jó ideig együtt éltetek. Nem érzel iránta semmit?
 - De igen, nagyon szeretem, úgy, ahogy Felíciát vagy téged is szeretlek. Barátok vagyunk, de semmi több. Az én szívemet más valaki tartja fogságban.
 - Nem is mesélted. Megismerkedtél valakivel? - lelkesedett a lány.
 - Ne mondd, hogy még nem tudod...
 - Kitől tudnám, nem mondta nekem senki. Hol és mikor találkoztatok?
 - Zsanett, én Richárdot szeretem, amióta megismerkedtünk Krétán. Neki viszont Felícia tetszett és mivel viszonzásra is talált a szerelme, én félreálltam, de soha senki mást nem fogok szeretni, csak őt.
- Zsanett döbbenet hallgatta a vallomást.
- Rám nem kell, hogy féltékeny legyél - folytatta Marina.
 - Nem hiszem, hogy egy ilyen remek férfi nem találna egészséges barátnőt. Évek óta ismerjük egymást, és Bence mindig csak barátként kezelt. Egyetlen félreérthető, vagy kétértelmű szava vagy mozdulata sem volt felém. Butaság lenne abba az illúzióba ringatnom magam, hogy tetszem neki.
 - Hát azért nem költözik csak úgy össze Bence bárkivel - biztatta Marina.
 - Persze, hogy bárkivel nem. Ismer, tudja, hogy nem fogok visszaélni a kedvességével, és ahogy mondta, alig tartózkodik otthon, nem fogjuk zavarni egymást.
 - Nos, akkor alakítsuk meg a reménytelen szerelmesek klubját - mondta Rini szomorúan.
 - Tudom, valahogy érzem, hogy Richárd haza fog jönni.
 - Mindenki ezt mondja. Annyira bánt, hogy akkor karácsonykor nem voltunk itthon. Akkor hazahozta a honvágy, és talán itthon is maradt volna, ha meglátja ezt a kis tündért. Reginának senki sem tud ellenállni. Azóta is mardos a lelkiismeret. Különben meg, ha haza is jönne, amit szívből kívánok, soha rám sem nézett. Érthető, nyomába sem érek Felíciának. Ő gyönyörű volt, vidám, sugárzott belőle az élet szeretete.

*

A beszélgetést az autó dudája szakította félbe. A kapuig tartó versenyfutást természetesen Aton nyerte. Azonban a győztes most hoppon maradt, mert Bence a másodiknak érkező Reginát kapta fel és a nyakába ültette.

- Kishajó - mutatta a kislány új szerzeményét.
 - Nagyon szép kis hajó. Tudod, mit csinálnak a hajók a tengeren?
 - Mennek - válaszolta Gina mindenkit megmosolyogtatva.
 - Igen, úsznak a nagy hajók, és kifogják a halacskákat, hogy tudjunk finomat vacsorázni.
- Bence letette a földre a kicsit, és kipakolt a koci csomagtartójából.
- Rini pillanatok alatt ínycsiklandó vacsorát varázsolt az asztalra.
- Ez nem halacska - méltatlankodott Regina a téglalap alakú halrudacskát szemlélgetve.
 - De ez halacskából van, kóstold csak meg!
 - Hol van a fajka meg a szeme? - nézett kérdően a kislány Bencére.
 - Azt nem esszük meg, csak a finom részét.
 - Kóstold csak meg - biztatták a lányok.
 - Aton eszik halacskát?
 - Tudod, hogy Aton csak otthon vacsorázik, de majd ő is eszik halacskát - nyugtatta meg a lány Reginát.

Zsanett elmosogatott, amíg Rini és Bence megfürdették a kislányt.

- Menjetelek nyugodtan, megígértem Kittinek, hogy lefekvés előtt beszélgetünk egy kicsit.
- Holnap vidékre kell mennem, nem gond, ha nem jövök?
- Dehogy. Holnap nyílt nap lesz az óvodában, elmegyünk megnézni.
- Nem is mondtad, hogy ilyet terveztek. Szeretnél már visszamenni, dolgozni?
- Őszintén? El nem tudom képzelni, hogy Ginát otthagyjam az oviban, és visszamenjek az étterembe pincérnőnek. Azonban az időt nem állíthatom meg, és bármennyire is halogatom a dolgot, előbb-utóbb erre is sor fog kerülni. Kíváncsi vagyok, hogy reagál az idegen helyre és a sok gyerekre.
- Szerintem nem lesz vele gond. A játszótéren is jól érzi magát.
- De ott nem hagyjuk magára - érvelt Rini.

Másnap a szokottnál korábban keltek és csinosan felöltözködtek. Autóval mentek az egyetem melletti tanintézetig. A kislány félénken lépdelt Rini mellett és szorosan fogta a kezét. Ám amint meglátta Szilviát, aki itt töltötte gyakorlati idejét, odaszaladt hozzá és ezernyi kérdéssel halmozta el. Marina az egyik játékos polc mellett álldogált és könnyeit törölgette.

- Első gyermek? - kérdezte egy asszony, aki szemmel láthatóan otthonosan érezte magát. Rini némán bólintott.
- Ne aggódj! Én is kétségbe voltam esve, amikor évekkel ezelőtt az elsőszülöttemet hoztam. Most épp a harmadik van soron, és már egyáltalán nem gyötörnek kétségek. Jó kis hely ez, majd meglátod.

Marina hálásan nézett a tapasztalt anyukára, majd leemelt a polcról egy mesekönyvet és belelapozott. Tekintete végigfutott a tartalomjegyzéken, ám gondolatai valahol egészen máshol jártak. Mennyi minden történt az elmúlt évek alatt. Olyan távolinak tűnt, amikor riadt kamaszlányként kuporgott a vonaton és Felícia megszólította. Amikor albérletet kerestek, és rátaláltak arra a lakásra, ami csak elviekben az otthona, gyakorlatilag meg jövedelmének

forrása. Ismét rátört az elveszettség érzése, ami barátnője halála óta gyakran gyötörte. Richárd háza nem az ő otthona, bár évek óta ott lakott, mégsem érezte sajátjának. Úgy élt, mintha mindig vendégségben lenne ott. A saját lakása már úgy megváltozott, hogy ott sem érezte az otthonosság kellemesen bizsergető boldogságát. Annáékat nagyon szerette és örömmel töltött náluk néhány napot, ugyanakkor mindig átlengett ezeken a találkozásokon Felícia hiánya. És itt ez a kislány, akiért az életét is odaadná, pedig nem az ő gyermeke. Az életét érte áldozhatja, de a szívét nem adhatja át teljesen az anyai érzéseknek, hiszen meglehet, hogy egy napon visszatér az édesapja és akkor az ő szerepe véget ér...

Bizonytalanság az egész élete egyetlen stabil kapaszkodó nélkül. Ennyit tud felmutatni. Ennyit ért el huszonéves korára. Volt egy remek állása, egy kellemes kis lakása és egy igaz barátnője. Aztán minden megváltozott. Most a szeretetén kívül semmije sincsen. Szereti ezt a drága kis tündért, addig, amíg lehet, és szereti Richárdot, mert ezt nem veheti el, és nem tilthatja meg neki senki. Szereti a barátait, Annáékat és minden keserősége és bizonytalansága ellenére, szereti az életét.

- Jini, jöhetek máskor is játszani Szilvihez? - szaladt oda hozzá Gina.

- Tetszik itt neked?

A kislány némán bólintott, nagy barna szemei csillogtak az elégedettségtől.

- Van hajó - vette elő a háta mögül a kiválasztott játékot.

- Nahát, ez igazán szép! De most már tegyük vissza a polcra! Indulnunk kell.

- Nem akajom visszatenni. Gináé a hajó - mondta és magához szorította a játékot.

- Nem vihetjük el, kicsikém. Akkor mivel fogsz játszani, ha legközelebb is jövünk?

- Gyere, keressünk neki egy jó kikötőt, ahol mindig meg fogod találni - lépett hozzájuk Szilvi.

Sokáig nézegették a polcokat, míg végül megtalálták a legmegfelelőbb helyet.

- Nem fod elveszni? - nézett fel Regina a felnőttekre.

- Nem. Én fogok rá vigyázni. Rendben?

- Holnap jövünk, Jini?

- Holnap zárva van az óvoda. Senki sem lesz itt. Szilvi sem lesz itt.

- A játékok sem lesznek itt?

- De azok itt lesznek és be lesz zárva az ajtó, hogy el ne vesszenek.

- Bezáják, mint otthon? Ahogy mi bezájuk a kulccsal az ajtót?

- Igen, pont úgy fogom bezárni - simogatta meg Szilvi a kislány göndörödő fürtjeit. - Mit csináltok a hétvégén? - fordult Rinihez.

- Még nem tudom. Legszívesebben végigaludnám az egész hétvégét, olyan fáradtnak érzem magam.

- Beteg vagy?

- Nem hiszem. Szerintem csak rám tört a kétségbeesés. Megint a démonjaimmal harcolok és ettől vagyok kibukva...

- Elmenjünk néhány órára Zsombival, hogy ki tud pihenni magad?

- Aranyos vagy, de sajnos az agyamat nem tudom kikapcsolni, hiába lenne időm pihenni. Ülök a könyvvel a kezemben és a legizgalmasabb rész sem tud lekötöni... mindig elkalandoznak a gondolataim... Aludni meg aztán végképp nem bírok.

- Jaj, te szegény - ölelte át Szilvi - Szólj, ha mégis tudunk segíteni valamiben.

Szilvia nem faggatta tovább Marinát. Százszor végigbeszélték már a mi van, vagy mi lesz, ha kérdéskör félelmes bizonytalanságát. De ezekre a kérdésekre senki sem tudta a választ, senki sem tudta a megoldást, csak a gondviselésben reménykedhettek.

*

Richárd megkönnyebbülve lépett ki a partra, amikor a körút végén kikötöttek Amszterdamban. Megváltotta a repülőjegyét, és izgatottan várta az indulást. Figyelte az embereket, de gondolatait sehogy sem tudta elterelni a hazaérkezés és a találkozások lehetséges kimenetéről. Már szinte minden variációt végigjátszott, hol és hogyan fogja viszontlátni gyermekét, barátait, és hogyan fognak reagálni anyósáék a megjelenésére. Amikor megérkezett Budapestre, első dolga volt, hogy bement egy üzletbe, és vásárolt egy mobiltelefont. Szétnézett egy játékboltban is és sokáig hezitált, hogy mit is vigyen ajándékba Reginának. Végül egy plüsskutyust választott. Míg a vonatra várt, betáplálta a telefon memóriájába azokat a számokat, amikre emlékezett. Elsőként Bencét tárcsázta, de az automata azt mondta, hogy a hívott szám nem kapcsolható. Lehet, hogy dolgozik, de az is előfordulhat, hogy új telefonja van, vagy, hogy ő emlékezett rosszul a számok sorrendjére. A csillogó szemű kutyust a hátizsákja tetejére ültette. Nemigen akadt az állomáson kisgyermek, aki fel ne figyelt volna a kedves játékra. Richárd reménykedve nézte a plüssállatot és gondolatai ismét a kislány körül forogtak. Felszállt a szerelvényre és egy üres fülkében foglalt helyet. Egy ideig nézte a rohanó fákat, házakat, majd engedte, hogy a monoton hang álomba ringassa.

*

Zsani sokáig dolgozott a laptopján. Atont többször is kiengedte az udvarra, de kis idő múlva be is hívta, nem merte egyedül kint hagyni kutyáját, nehogy baj érje, vagy valami bajt csináljon. Eleinte nyugtalanság gyötörte, de ahogy telt az idő, egyre inkább élvezte a kellemes kis lakás kényelmét. Ez volt az első alkalom, hogy egész nap egyedül maradtak Atonnal. Amikor végzett a fordításokkal, Zsanett arra gondolt, készítenie kellene valami meglepetést a férfinak. Talán főzhetne valami finomat. Bence bizonyára fáradtan és éhesen fog megérkezni a vidéki útról, és jólesne neki egy könnyű, meleg vacsora. Megnézte az óráját. Még elég ideje van, hogy elmenjenek vásárolni, majd el is készítse.

Szokatlanul meleg szeptemberi nap volt, így csak a közeli kisebb boltba mentek el Atonnal, nem utaztak be a belvárosba a piacssarnokhoz. Filézett csirkemellet és néhány fej gombát vett. Tudta, hogy hagyma, rizs és tejföl van otthon. Hazaérkezve Atont helyére vezényelte, kezét mosott, és nekilátott a főzéshez. A gomba friss volt, könnyű volt meghámozni. Felcsíkozta a megmosott húst és kevés olajon megpirította. Hozzáadta a hagymát, az apróra vágott gombát, fűszereket, majd tejföllel besűrítette a szaftot. Kigondolni könnyebb volt, mint megcsinálni, de elégedett volt magával. A rizst csak nehezen találta meg, pedig Bence mindent megmutatott neki. Csak hát elég nehéz mindent fejben tartani. Kis híja volt még a rizsnek, amikor Bence megállt a kapu előtt. Aton felállt, vakkantott egyet az ajtó felé. Zsani azonban visszaküldte a helyére, nem engedte ki. A férfi kinyitotta a kapuszárnyakat és beállt a garázsba. Fáradtan lépdelt fel a terasz lépcsőin, és elgondolkodva lépett be az ajtón. Zsanett vidáman köszöntötte, és kutyájának is megengedte, hogy helyéről eljöhessen és üdvözlhesse az érkezőt.

- Mi ez a jó illat? - kukkantott be Bence a lány után a konyhába.

- Reményeim szerint a vacsora előhírnöke.

- Hú, ez jól néz ki... Farkaséhes vagyok. Kapok belőle?

- Ha tudsz még várni öt percet, akkor igen - válaszolta Zsanett.

- Rendben, addig elintézek egy-két telefont, és szalonképessé teszem magam. Aztán már itt is vagyok.

Ezzel kiviharzott a konyhából. Zsani szépen megterítette, és feltálalta az ételt, mire a férfi visszaérkezett.

- Minden rendben? - érdeklődött.

- A munkával kapcsolatban igen, és velem is rendben lesz minden, ha ezt megkóstolhatom végre...

- Láss hozzá! Jó étvágyat!

Csendben ettek, mindketten gondolataikba merülve.

- Megtartom a szakácsnőt - mondta Bence kedvesen, amikor letette a villáját. - Ez roppant finom volt. Nagyon pofátlan vagyok, ha kérek még?

- Igazán megtisztelő, kedves művész úr. Örülök, ha elégedett a munkámmal és meghosszabbítja a szerződésemet - évődött a lány.

- Mit szólnál, ha megünnepelnénk ezt a napot? Felbontok egy üveg vörösbort.

- Ezek szerint tényleg jó napod volt, ha van okod az ünneplésre.

- Nem panaszkodom, bár ezzel a meglepetéssel lett teljes és nagyszerű ez a nap.

Bence poharakat vett elő a szekrényből és töltött:

- Igyunk erre a gyümölcsöző kapcsolatra - mondta a férfi, és megpuszilta Zsani arcát.

A lány zavartan nevetett és elpirult.

- Kedves uram, nem hiszem, hogy lenne más a földkerekségen, aki puszilgatná és koccintana a szakácsnőjével.

Bence egy pillanatra meglepődött, majd hangosan felnevetett.

- Nem mondtam komolyan, az csak olyan mondas.

- Szóval akkor nem mondtad komolyan, hogy finom volt a vacsora?

- Nem azt nem mondtam komolyan, te kis szélhámos - válaszolta a férfi és magához húzta Zsanit.

- Akkor mégsem tartasz meg? - ugratta tovább a lány. A bor hatására oldódott a tartózkodása, könnyűnek és vidámnak érezte magát.

- Szakácsnőnek? - mondta ki Bence félhangosan, de ezt inkább költői kérdésnek szánta, és nem várt rá választ. - Most miért nézel rám így?

- Miért, hogy nézek rád? - kérdezett vissza Zsanett.

- Túlságosan komolyan.

- A te hangod is komoly lett.

- Igen, mert beszélünk kellene valamiről... csak olyan nehéz elkezdni.

- Jaj, megijesztesz, ez nem hangzik valami jól. Szerintem mondd gyorsan, legyünk túl rajta.

Bence letette a poharakat az asztalra, de a lány derekát továbbra sem engedte el.

- Menjünk be a szobába.

Zsani nem ellenkezett, amikor Bence a saját szobájába vezette. Egymás mellé ültek le a kanapéra.

- Nem kapcsoltad fel a villanyt - szakította meg Zsani a csendet, ami kezdett kínossá válni. Szíve hevesen zakatolt, hiszen legutóbb, amikor ilyen nehezen kezdett mondandójához Bence, rettenetes dolgot közölt vele.

- Sötétben is el tudom mondani azt, ami a lelkemet nyomja. Meg szeretném átérezni, amit te érzel.

Mivel a lány csendben várakozott, folytatta.

- Szeretnék veled úgy beszélgetni, hogy nem látom a mozdulataidat, az arckifejezésedet, és a környezet sem vonja el a figyelmemet.

- Olyan furcsán viselkedsz, mi történt?

- Na, jó, essünk túl rajta, jöjjön, aminek jönnie kell. Emlékszel, hogy megismerkedésünk után nem sokkal megkérdezted tőlem, hogy miért akartalak hazakísérni, akkor éjszaka, és én azt feleltem, hogy féltettelek. Mire te megkérdezted, hogy azért, mert nem látsz és kiszolgáltatottabb vagy?

- Te akkor azt mondtad, hogy nem a látássérültet, hanem a nőt féltetted, mert kockázatos éjszaka egyedül járkalni egy rosszul kivilágított parkban.

- Igen. Nem voltam hozzád őszinte - sóhajtott fel Bence.

Zsani lehajtotta a fejét. Mit mondhatna erre? Azt, hogy gondolta? Vagy, hogy természetes reakció, hiszen a legtöbb ember így van ezzel. Kegyes hazugság... azt gondolják, így kevésbé fáj. Bence megfogta a kezét és folytatta.

- Nem volt szándékos. Nem kímélni akartalak - mondta válaszként a ki nem mondott gondolatokra, mintha hallotta vagy megérezte volna őket. - Egyszerűen nem tudatosult bennem, csak ma este, hogy én akkor nem voltam hozzád őszinte.

- Nem értelek.

- Nézd, eddig mindig olyan körülmények között, olyan helyzetekben találkoztunk, amikor segítségre volt szükséged. Tudom, hogy te másképp gondolod, de én úgy éreztem, hogy nagyon sebezhető vagy, hogy védelemre van szükséged a parkban, az albérletedben, vendégségben, a kirándulásokon, vagy amikor Aton beteg volt. Amikor ideköltöztél, akkor is bizonytalanabban mozogtál, félnélkebb, óvatosabb voltál, tehát mondjuk úgy, hogy szembeötlő volt a látásod hiánya. Ma este volt az első alkalom, amikor olyan lazán fogadtál, egyedül készítettél vacsorát, terítettél, még ki is szedted nekem az ételt, mint ha látnál... Vagyis tulajdonképpen ma láttam meg benned először a nőt a látássérült mögött. Nem tudom, hogy megértesz-e? Lehet, hogy sántít a hasonlat, de olyan ez, mint amikor egy keményen dolgozó bányászról alig akarod elhinni, hogy a játszótéren hintáztatja a gyermekét, mert ő apuka is, nem csak bányász...

Tulajdonképpen számomra nem olyan természetes, ahogy te élsz és megoldod a dolgaidat. Igaz, beszélünk róla, és nem mondom, hogy nem hittem el neked, de igazán csak akkor tudatosult bennem, amikor láttalak mosni, teregetni, vasalni, porszívózni, mosogatni, hogy ezeket valóban el lehet végezni látás nélkül is. Szégyeltem magam a viselkedésemért, de leskelődtem utánad...

Bence érezte, hogy a lány megdermedt és visszafojtotta a lélegzetét. Kezét határozottan kihúzta a férfi kezéből. Bence érte nyúlt és ujjaival körberajzolta a lány szép ívű körmeit.

- Kint ültél a lépcsőn és vágtad, reszelgetted a körmödet. Este a vacsoránál láttam, milyen szép lett... Megpróbáltam én is, hát mi tagadás, ráfért utána a korrektúra.

Zsani kifújta a bent tartott levegőt és elnevette magát. Kicsit furcsa volt a vallomást hallgatni, de cirógatták az elismerő szavak, így kezdett megnyugodni, hogy a beszélgetés feltehetően nem arra fog tendálni, hogy pakoljon és költözzön el.

- Nem mondasz semmit?

- Mit mondhatnék, Bence. Azt gondolom, talán minden ember így van ezzel. Én sem tudtam elképzelni, amikor elvesztettem a látásomat, hogyan fogok boldogulni. Aztán az életösztön meg a kényszerhelyzetek hozták magukkal a megoldásokat. Nem mindig volt egyértelmű vagy tökéletes, de lassacskán kialakult a hosszú évek során. Tudod, a muszáj nagy úr...

- Akkor nem haragszol?

- Azért, amiért mertél őszinte lenni és bevallani azt, amit mások is megtesznek, csak mélyen hallgatnak róla? Nem. Nem haragszom rád. Sőt, tisztellek az őszinteségedért.

- Köszönöm. Lenne itt még valami... - Bence kivárt, kereste a megfelelő szavakat.

- Mondd már, mert infarktust fogok kapni.

- Szeretnék közelebből is megismerni.

- Mennyire közelről? - nevetett Zsanett.

- Egészen közelről - válaszolta Bence. Átkarolta a lány vállát és gyöngéden megcsókolta.

Zsani elolvadt a régen vágyott érzéstől, de hirtelen megszólalt a fejében a vészharang, és eltolta magától a férfit.

Most Bence várt némán, visszafojtott lélegzettel.

- Tudnod kell valamit, mielőtt döntenél a közelség mértékéről. Ha már az őszinteségről beszélünk, akkor hadd mondjak én is valamit, anélkül, hogy megbántanálak vele. Nem általánosítok, de nem bírnék feldolgozni még egy hasonló kudarcot.

- Hallgatlak - mondta Bence hátradőlve a kanapén.

- Az előző kapcsolatomban több mint két évig tartott, össze is költöztünk. Úgy tűnt, mindketten komolyan gondoljuk, és hosszú távra tervezünk. Védekezés mellett teherbe estem. Nagy örömmel újságoltam Csabának, de ő elutasító és durva volt. Annyit mondott, hogy vetessem el, mert ő nem akar még gyereket. Gondoltam, csak megijedt a felelősségtől és próbáltam ráhatni, de hajthatatlan maradt. Sokat veszekedtünk, és ahogy szó szót követett, kibukott belőle, hogy ha feleséget és gyereket akar, akkor majd... szóval, hogy egy egészséges lánnyal képzelem el. Totálisan kiakadtam, amiért erre sosem utalt egyetlen szóval sem. Nem mondta, hogy a vakságom miatt ez csak egy laza kapcsolat, úgymond, érezzük magunkat jól, de felelősségvállalás nélkül. Szemére vettem, hogy hitegetett, hogy hosszú időn keresztül átvert, mire ő gúnyosan közölte, hogy: buta liba vagyok, ha egy pillanatra is elhitem, hogy valaha is összeköti velem az életét.

Naiv voltam, minden szavát szentírásnak vettem. Rá is fáztam. Hazamentem, de a szüleim is elleneztek, hogy megtartsam a babát. Így összepakoltam és elköltöztem egyik barátnőmhöz. Onnan vitt el a mentő, amikor 10 hetesen elvetéltem. Amíg kórházban voltam, gondolom a szüleim hatottak rá, mert amikor felépültem, azt javasolta, menjek haza, és rendezzem a viszonyomat velük. Nekem meg már elegendő volt az egészségből, így elindultam világot látni és itt kötöttem ki.

- Túltetted már magad ezen a csalódáson?

- Igen. Úgy gondolom, semmi sem véletlenül történik velünk. Minden azért van, hogy fejlődjünk általa. Ebből a kapcsolatból is rengeteget profitáltam. Még a legkeservesebb percek is tanítottak valamire, hozzájárultak ahhoz, hogy most az lehessenek, aki vagyok.

- Elképesztő vagy. El nem tudom képzelni, mit tanulhattál ettől a jellemtelen alaktól azon kívül, hogy ne bízz meg senkiben és mindig legyél gyanakvó.

- Félreértettél. Nem Csabától tanultam, hanem a kapcsolatunk hozta helyzetekből. Pl. az első találkozásunk után győztem le a félelmeimet, és kezdtem el önállóan közlekedni, először bottal, majd később kutyával, mert igazán ciki lett volna, ha a randikra is anyukám kísér. Amikor összeköltöztünk, akkor meg szégyelltem, hogy nem tudom finom vacsorával várni őt, ami arra sarkallt, hogy megtanuljak főzni. Ha nem lettem volna annyira szerelmes, talán még ma sem tudnék megcsinálni egy tejbegrízt sem. Amikor szakítottunk, rádöbbsentem, hogy az életemet, a boldogságomat nem építhetem másokra, nem tehetem más emberektől függővé. Nem csak a közlekedésben, vagy a konyhában kell egyre önállóbbnak lennem, de az egész életem megszervezésében is. Na és a bizalom? Egy ideig kerültem az embereket, mert úgy gondoltam, azzal megvédhetem magam egy újabb kudarctól. Tudod, nálam ez a nyitottság olyan születési rendellenesség, amit erőszakkal sem lehet kiirtani belőlem. Beláttam, hogy hiábavaló harc küzdeni ellene, ez a személyiségem része. Ezért aztán elfogadtam, megbarátkoztam vele, és belekalkuláltam az életembe, hogy esetlegesen visszaélhetnek vele.

- Nagyon örülök, hogy ez a csalódás nem változtatott meg, hiszen akkor az már nem is te lennél...

Kis ideig hallgattak, egymásra vártak. Bence arra, hogy lesz-e még folytatás, Zsani pedig a férfi reaklására.

- Nem ígérhetek neked esküvőt és gyerekeket, de azt igen, hogy mindig őszinte leszek hozzád, és soha nem mondok olyat, amit nem gondolok ezer százalékosan komolyan - felelte Bence és ismét közelebb húzta magához a lányt.

- Ennél többet nem is kérek tőled.

*

Marina annyira kimerült volt, hogy alig találta meg a parkolóban az autót. Valamit mégis csak kezdenie kell magával, ez így nem mehet tovább. Belenézett a pénztárcájába, majd rámosolygott a kislányra.

- Gyere, Gina, csinálunk egy igazi csajos délutánt.

- Cajos délutánt - ismételte Regina.

- Igen. Cukrászdába megyünk, vásárolgatunk és megállunk a játszótérnél is.

Néhány órával később vidáman és feltöltődve értek haza. Süti helyett fagylaltot vettek, majd bementek egy Baba-mama üzletbe, mert Rini kiszúrt a kirakatban egy rózsaszín, fodros kis tunikát. Szerencsére volt Regina méretében, így megvette. Az eladónő ajánlott egyforma felsőket is, de Marina ügyesen hárította. Kétségtelenül vonzó volt a választék, és az ötlet is, hogy egyforma ruhát vegyen maguknak, de még látszólag sem szeretett volna az anyuka szerepben tetszelegni. Mit gondolt volna Felícia, vagy Richárd? Lehet, még Bence is nemtetszését fejezte volna ki, ha egyformán öltözködne a kicsivel. Hazafelé még megálltak a téren és minden játékot kipróbáltak. Rini több szülővel is megismerkedett és igazán jól beszélgettek. Vacsora és fürdés után mindketten azonnal elaludtak.

Reggel Rini jó érzéssel, boldogan ébredt. Nyoma sem volt fáradtságának, fásultságának. Elhatározta, hogy egy héten legalább egyszer csinálnak ilyen görbe napokat, amikor kicsit kiszabadulnak a hétköznapi szokásos ritmusából. Merengéséből Bence telefonhívása riasztotta fel. Már az üdvözlésből leszűrte, hogy kifejezetten jó hangulatban van. Rini nem kérdezősködött, gondolta, majd személyesen megbeszéljük az előző nap eseményeit. Bence ebéd utánra érkezett. Zsani nem érezte jól magát, így most nem tartott vele. Marina zöldséglevest és

rakott krumplit készített. Épp a pogácsákat szaggatta Regina közreműködésével, amikor Bence megérkezett.

- Hű, micsoda boszorkánykonyha! Mit sütnek a tündérek? - kapta fel a könyékig lisztes kislányt.

- Szajtos podácsát - válaszolta Gina - kész edet?

- Majd ha megsült, kettőt is. Addig, amíg elkészül, lenyírom a füvet - mondta és már ki is fordult a konyhából.

Bence négy óra körül végzett a munkával. Csábító illatok vonzották be a házba.

- Kiszült, Bence, tessék - mondta Regina és az egyik pogácsát a saját, a másikat Bence szájába próbálta begyömöszölni.

- Várj egy kicsit, kezet mosok, és aztán jövök.

Kedélyesen beszélgettek falatozás közben, majd Rini elmosogatott. Regina kis kötőjében illegette magát a konyha közepén, amikor nyílt az ajtó.

- Sziasztok - állt meg a magas férfi a küszöbön.

- Apa - mondta a kislány tágra nyílt szemekkel, majd hirtelen sarkon fordult és Rini mögé bújt. Bence úgy pördült meg a széken, kis híján felborult.

- Richárd! - kiáltotta örömeiben és összeölelkeztek.

Marina falféren állt egy pillanatig a konyhaszekrény előtt, majd kézen fogta Ginát és odakísérte Richárdhoz.

- Gyere, köszönjünk apának - mondta halkan.

Bence elengedte barátját és utat engedett a többieknek. Richárd rámosolygott Rinire, majd leguggolt a csöppnyi lány elé. Kinyújtotta a kezét és megcirógatta kislánya arcát.

- Kikötött a nad hajó? - kérdezte Gina, de nem lépett közelebb az idegen férfihoz.

Richárd segélykérően nézett fel Bencére.

- Kikötött a hajó és apa megérkezett. Köszönj szépen - mondta Rini és finoman előretolta a gyereket a vállánál fogva.

Regina megölelte a férfit és pusztit nyomott az arcára. Richárd szeme teleszaladt könnyel. Érezte, hogy hatalmas távolság van köztük. Talán annál is hatalmasabb, mint amekkora Hollandia és Magyarország között van. Bence barátja vállára tette a kezét, de nem szólalt meg. Regina megpördült, és az asztalon lévő tálból kivett egy pogácsát.

- Kéjsz? - nyújtotta a még mindig guggoló férfi felé.

A felnőttek nevettek. Regina csillogó szemekkel nézte őket.

- Köszönöm, ez nagyon finom. Hoztam neked valamit. Megnézed? - kérdezte, és a hátizsákon várakozó kutyust a térdére ültette.

- Gubanc! - kiáltott fel Regina és átölelte a nagy fekete plüsskutyust. Richárd megint könnyeivel küszködött. Erre nem is gondolt. Ugyan ennek a kutyának nem volt hosszú bozontos szőre, de fekete volt, nagy barna gombszemekkel és hatalmas, lelógó puha fülekkel. Marina megkapaszkodott a konyhaszekrény szélébe, összenézett Bencével és nagyon halkan ezt mondta:

- Furcsa, hogy nem Aton jutott az eszébe.

- Atonnak id áll a füle - mondta Gina, és kis kezeivel magasra emelte a plüssállat füleit.

- Milyen okos az én kislányom - húzta magához Richárd és megpuszilta.
- Szújsz - tolt el magától Regina.

Bence hangosan felnevetett:

- A kisasszony kiköveteli a mindennapos borotválkozást.
- Bence is szűj - vágta rá a kislány és a nagy kutyát felültette az egyik székre.
- Melegítek ennivalót - ajánlotta Rini, és meg sem várva a választ hozzálátott. Bence felkapta Richárd hátizsákját és elindult fölfelé a falépcsőkön. Barátja követte.
- Hova mész? - kapaszkodott Regina apja nadrágjába.
- Kezet mosok, lepakolok és jövök vissza.
- Nem mész a hajóval?

Richárd felkapta a kicsit és magához szorította.

- Nem megyek. Itthon maradunk együtt. Jó lesz?

A kislány bólintott. Bence a lépcső tetejéről rámosolygott a konyhából kukucskáló Rinire.

Richárd belépett a hálósobájába és meglepődött, hogy mindent úgy talált, ahogy két éve hagyta. Felnézett a hatalmas festményről mosolygó angyalra.

- Jobb lenne eltenni - mondta Bence elgondolkodva.
- Nem. Ő is része volt az életemnek és az is marad most már örökké. Mesélj!

Bence megértően bólintott, majd nagy vonalakban vázolta a helyzetet.

- Annáék? - kérdezte Richárd.
- Gyakran jönnek és mi is gyakran utazunk hozzájuk és telefonon is tartjuk a kapcsolatot, akár csak Kittiékkel. Fel is hívhatnánk őket - ajánlotta Bence.
- Nem, azt hiszem, személyesen jobb lenne. Gondolom, nem vagyok a szívük csücske mostanában...
- Ne aggódj, egy rossz szavuk sem volt rád. Lehet, hogy nem értették a viselkedésedet, de elfogadták, és reménykedtek abban, hogy helyrerázódsz.
- Elég sokáig tartott. Szégyellem magam, és lehet, már nem is tudom elnyerni Regina szeretetét és a többiek megbocsátását.
- Ugyan már, Gina még olyan kicsi, néhány hónap, esetleg egy év, és a közös élmények majd elmosásuk belőle a kétségeket, esetleges félelmeket. Annáék pedig örülni fognak a kislány örömeinek, és hogy végre hazatértél. Majd meglátod. Ne görcsölj a múlton! Azon már nem lehet változtatni, csak tanulni belőle. Most pedig ideje lemennünk, ne várassuk meg a lányokat!

Richárd lassan, nyugodtan evett. Regina a szőnyegen ülve játszott a kutyussal. Bencének csörgött a telefonja. Elnézést kért és fogadta a hívást.

- Ne haragudjatok, de mennem kell.
- Baj van? - kérdezte Rini a férfi idegességét látva.
- Remélhetőleg nincs nagy baj, bár elég aggasztó, hogy Zsaninak magas láza van, fel sem bír kelni az ágyból.

- Akkor siess és jobbulást kívánunk! Ja és persze telefonálj, ha segíthetünk valamiben - tette még hozzá Marina és kikísérte a férfit.

Mire Rini visszaért, Richárd eltüntetett mindent a tányérjáról. Zavartan nézték egymást, nem tudták hirtelen felvenni a beszélgetés fonalát. Egyszerű lett volna könnyedén megkérdezni, hogy kér-e még, de sajnós egyetlen morzsa sem volt már a jénai tálban.

- Még meg sem köszöntem, amit értünk tettel - állt fel Richárd az asztaltól, és laza mozdulattal átölelte a lányt.

- Mindannyian megtettük a tőlünk telhetőt - hárított Marina.

- Ne szerénykedj, Bence mondta, hogy te vállaltad a feladatok oroszlánrészét.

- Bárcsak ne kellett volna, de máskülönben szívesen tettem. Regina igazi kis angyal, ezért inkább megajándékozottnak érzem magam, nem úgy, mint aki hatalmas áldozatot vállalt.

- Rendbehoznám magam - váltott témát a férfi.

- Menj nyugodtan, addig én eltakarítom a romokat.

- Ne segítsék?

- Nem. Rád fér egy kis lazítás, bizonyára fárasztó volt az utazás.

*

Bence lényegében folyamatosan átlépte a sebességkorlátozásokat, annyira igyekezett, hogy minél hamarabb hazaérjen. Elfordította a bejáratí ajtó zárjában a kulcsot, és berobbant a lakásba. Eszébe jutott az a borzalmas nap, amikor Richárd házába lépve fogadta őket ilyen baljós némaság. Kopogás nélkül nyitott be Zsani szobájába. Aton felnézett, radarozott a füleivel, majd mélabúsan odament hozzá és a lábához simult. Bence tudomást sem vett szőrös barátjáról, visszafojtott lélegzettel lépett az ágyhoz és megfogta a lány kezét. Tűzforró volt. Tárcsázta az ügyelet számát és kihívta az orvost. Amíg a doktornő megérkezett, vizes borogatást hozott a lány homlokára, és Atont is kiterelte a konyhába. Nem volt még ilyen helyzetben és nem is beszéltek arról, hogy vajon hogyan reagálna, ha egy idegen ember hozzányúlna a gazdájához, nem beszélve arról, ha esetleg be kell szállítani a kórházba. Mire az orvos megérkezett, Zsani is magához tért. Így Bence diszkréten kivonult a szobából. Zsanett elmondta, hogy már este is fáj a feje, de akkor még nem gondolt semmire, elő szokott fordulni. Igazán a délutáni órákban lett rosszul, egyre magasabb lett a láza, és hogy lázcsillapítón és C-vitaminon kívül mást nem vett be. A doktornő megvizsgálta és injekciót adott neki. A diagnózis: tüdőgyulladás. Bence a folyosón átvette a doktornőtől a recepteket, és kikísérte, majd sietett vissza Zsanihoz.

- Hogy érzed magad? El kellene mennem a gyógyszertárba, de nem akarlak magadra hagyni.

- Határozottan jobban vagyok, az injekció elég hatásos. Menj nyugodtan.

- Hogy szedted ezt össze?

- A vírusok és a bacik bárhol megtalálhatnak. A boltban, a buszon, az utcán, de nem is az a fontos, honnan szedtem, hanem, hogy hamar kilábaljak belőle.

- Készítek neked teát - ajánlotta a férfi.

- Most nem kívánom, csak aludni szeretnék. Menj nyugodtan a patikába, és ne haragudj, hogy hazahívtalak.

- Ne butáskodj - ült le Bence az ágy szélére. - Sőt neheztelek egy kicsit, amiért nem szóltál hamarabb. Egyébként már végeztem a fünyírással, és képzelj, Richárd hazajött.

Zsani úgy pattant fel, mint aki a hírtől azonnal meggyógyult.

- Micsoda? Mesélj!

- Mesélek, ha hazajöttem. Addig feküdj vissza és aludj egyet. A fő, hogy itthon van, és azt mondta, hogy nem csak ideiglenesen.

*

Regina megállt a lépcsősor aljánál és nézte a felfelé lépkedő férfit. Amikor az megfordult és mosolyogva integetett a kislánynak, Gina szégyenlősen beszaladt a konyhába. Richárd hosszasan zuhanyzott, haját mosott és megborotválkozott. Majd kirámolta a szekrényét, de nem talált megfelelő öltözetet. Sokat fogyott, minden lötyögött rajta. Amikor megjelent a gyermekszoba ajtajában, inkább hasonlított egy lelencből jött árvára, mint arra a fess férfira, akit Marina megismert.

- Remekül nézel ki - ugratta a lány. - Azért adok egy biztosítótűt, el ne hagyd a nadrágodat.

- Holnapra meg is van a program, azt hiszem, vásárolnom kellene néhány ruhát - válaszolta Richárd, miközben két oldalt összébb tűzte a nadrágja derekát.

- Főlöszleges pénzpcséklás, két-három héten belül ismét hozni fogod a formádat, ahogy az étvágyadat elnézem.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy többet eszek a kelleténél?

- Nem. Ezzel csak azt akartam mondani, hogy nem garantálható a karcsúságod ilyen étvágy mellett.

- Pontosabban: ilyen finom kaja mellett - mondta Richárd és lekuporodott a kis puffra.

- Berakok egy mosást, ha gondolod - ajánlotta Rini.

- Remek, akkor mégsem kell vásárolnom, mert kihúszom addig, amíg jók nem lesznek rám a régi holmijaim - nevetett vissza a férfi.

Marina kétségbeesve ült a kád szélén és a férfi ingébe temette az arcát. Annyira várta, hogy hazajöjjön. Hány álmatlan éjszakán sírt és könnyölgött, hogy térjen vissza hozzájuk. Most itt van és őt mégis nyugtalanság gyötri. Mi lesz, ha Richárd ismét lángra lobban valaki iránt, és akkor nem csak az ő közelségét, de még Reginát is elveszíti... Már megint ezek a mi lesz, ha kezdetű kérdések mardossák a lelkét. Berakta az inget a többi ruhához és elindította a programot. Bárhogy is alakuljon az életük, Richárd nem olyan lelketlen, hogy eltávolítsa Regina mellől. Megállt a gyermekszoba ajtajában. A látvány megmelengette a szívét. Richárd még mindig a puffon kuporgott, kislánya pedig előtte állt, és a Bencétől kapott hajót mutogatta és épp arról érdeklődött, hogy fogott-e az apja halat, amit Rini megfőzhet vacsorára? A választ nem hallotta, bement a vendégszobába, nem akarta megzavarni őket. Bizonyára sok időre lesz szükségük, mire szoros kapcsolat alakul ki köztük és félelmek, görcsök nélkül fognak tudni viselkedni egymás társaságában.

Rini mindig talált valami házimunkát. Leszedte a szárítóról a ruhákat és már a vasalással is majdnem végzett, amikor Richárd a kislánnyal kézen fogva megjelent a szobában.

- Valami furcsa hangot hallottam a gyomrom irányából - kezdte Richárd szégyenlősen.

Rini hangosan felnevetett és rákacsintott a férfira.

- Lehet, sokat mondtam, amikor három hétre gondoltam? De nincs a hátamon a hűtő, és minden ehető, amit ott lent találsz. Szóval jó étvágyat, én még ezt befejezem.

- Akkor megvárunk. Addig talán még nem halunk éhen, igaz, Gina? Vagy mi lenne, ha mégis lemennénk és csinálnánk finom szendvicseket?

- Remek ötlet - válaszolta Rini - kb. negyedóra, és megyek én is.

Jó hangulatban telt a vacsora, majd a fürdetés is. Richárd elmesélte, hogy a hajóról pont olyan játékos kis delfineket látott, mint amilyen Regina is. Úgy ugráltak és fröcsköltek a hajó körül, ahogy a kislánya kádban. Gina nagyon élvezte a helyzetet és még jobban produkálta magát. Marina megtörölgette és a hálóruhájába bújtatta a kis delfint, Richárd pedig igyekezett visszaterelni a kicsapódott hullámokat a lefolyóba. A mosógép is lejárt, így gyorsan ki is teregetett, s csak aztán ment be jóéjt-pusztit adni kislányának. Rini épp a mese végénél tartott.

- Apa meszész edet? - ült fel Gina az ágyában.

Richárd kivette Rini kezéből a könyvet és lapozott. Mire elért a lap aljáig Regina már békésen aludt. Együtt jöttek ki a kis szobából. Megint zavart csönd telepedett közéjük.

- Felhívom Bencét, hogy mi van Zsanival - mondta a férfi egy kis habozás után.

- Rendben - válaszolta Rini és belépett a vendégszobába, amit egy jó ideje már sajátjának tekintett. Aztán hirtelen megfordult és visszalépett a folyósóra.

- Richárd! Nem akarok a terhedre lenni, de nekem jelenleg nincs hová mennem - mondta halkán a nagy barna szemekbe nézve. Most tudatosult benne, hogy Regina sokkal inkább édesapjára hasonlít és nem Felíciára.

Richárdot meglepte a mondat, így nem tudott elég gyorsan reagálni rá. Marina félreértette némaságát, ezért magyarázkodni kezdett.

- Kiadtam a lakásomat, mert pénzre volt szükségem. Szilvi barátja költözött oda, már egy ideje együtt élnek. Nem ronthatok rájuk, hogy hazajöttem...

- Miket beszélsz? Semmi gond. Addig maradsz itt, amíg akarsz - lépett hozzá a férfi és Rini vállára tette a kezét. - Regina egészen biztosan megijedne, ha reggel nem találna itt, és bevallom, én is eléggé elveszettnek érezném magam nélküled. Marina, három hosszú élet sem lenne elég, hogy megháláljam azt, amit értünk tettél. Kérlek, ne szakíts félbe, hadd mondjam el. Ígérem, utoljára hozom fel ezt a témát. Ahogy Bencével helytálltatok, az példaértékű. Ezerszer elképzeltem a viszontlátást Reginával és veletek, de az álmomban sem jutott volna eszembe, amit ma átéltem. Az a ti érdemetek, hogy Gina ismeri az édesanyját és engem is. Azt hittem, majd bácsinak fog szólítani, és hetek is eltelnének, mire egyáltalán szóba áll velem a kislányom. Ehelyett már ma kettesben beszélgettünk, játszottunk és... - Richárd hangja elfulladt. - Csak azt bánom, hogy kimaradt két év az életemből, amit Reginával tölthettem volna, és ami már nem pótolható.

- Készítettünk sok fotót és videofelvételt. Tudom, hogy nem pótolja, de talán mégis ad valamit az elmúlt időszakból.

- Köszönöm. Akkor most meg is nézném.

Rini belépett a laptopért a szobába, és átadta Richárdnak.

A férfi, mielőtt megnyitotta volna a Regina névre keresztelt mappákat, és megkezdte volna az időutazást kislánya múltjába, előbb még tárcsázta barátját. Bence felkapta a telefont, és halkán beszélt, nehogy felébressze az alvó lányt. Elmondta, amit a doktornőtől hallott, és hogy Zsani átmenetileg jobban lett, majd ismét negyven fok közelébe szökött fel a láza.

- Azt hiszem, ha nem épül fel hamarosan, abba én beleőrülök. Mindig is kedveltem vidámságát, kifogyhatatlan energiája miatt, és tiszteltem a lelkierőjét, a kitartását, az életbe vetett hitét, de sajnós csak most, hogy elveszíthetem, most jöttem rá, hogy sokkal többet érzek iránta barátságánál. ... Azt hiszem, hosszú évek után ő gyújtott ismét lángot a szívemben, amiről azt hittem, hogy már nem fog feléledni sohasem.

- Akkor ne késlekedj, barátom. Az első adandó alkalommal mondd meg neki, hogy szereted. Az élet olyan szeszélyes és kiszámíthatatlan, minden perc kidobott pillanat, amit nem töltünk együtt azokkal, akiket szeretünk - mondta Richárd szomorúan.

Éjfél felé járt az idő, amikor lecsukta a laptop tetejét. Hátradőlt a széken, és a sötétbe bámulva merengett múlton, jelenen és jövőn. Első pillantásra is feltűnt neki, mennyit változott Marina, de igazán csak most tudatosult benne, amikor látta a korábbi felvételeken csontos soványságát. Majd a későbbiekkel teltebb, nőiesebb idomait. A haját is megnövesztette, már a váll alá értek a rakoncátlanul göndörödő tincsek. A legszembeötlőbb változást azonban az arcán fedezte fel. Riadt tekintetével és jellegtelen, sápadt ábrázatával egészen egérszerűnek tűnt - emlékezett vissza Richárd az első találkozásukra. Most pedig rózsás bőrével, igéző zöld szemével, és azzal a sugárzó szeretettel, ahogy a kislányra nézett: megbabonázta. Kiment a fürdőszobába, majd visszafelé meglátta, hogy Regina szobájából halvány fénycsík kúszik ki a folyosóra. Hangtalanul lépett be az ajtón. Megállt a gyermekágy mellett, és csodálattal nézte a kislányát. Aztán lehajolt, betakargatta és megpusztilta a bájos arcocskát. A kapcsoló felé nyúlt, amikor a háttérben árnyat látott mozdulni. Odakapta a tekintetét és elakadt a lélegzete. Az ablak hatalmas keretében Marina sziluettje rajzolódott ki, és nagy zöld szemével őt nézte. Földbe gyökerezett a lába, kiszáradt a torka, a szíve vad ritmust dobolt a halántékán. Becsukta a szemét, hátha eltűnik a látomás, de amikor kinyitotta, úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna. A szemek, az Angyal szomorú, lebilincselően szép szemei, ahogyan azt évekkkel ezelőtt ebben a szobában látta a vázlaton.

Nem szóltak, de egybeforrt tekintetük többet mondott minden szónál. Richárd emlékeiből egy lágy dallam kúszott elő. Akkor énekelte Marina, amikor Felícia diplomaosztó ünnepségére készültek, és ketten díszítették a házat és a kertet. Kinyújtotta a kezét és gyöngéden megérintette a lány arcát. Alig hallhatóan suttogetta a szavakat:

Elmesélni oly nehéz a színeket.
Látni kell az árnyakat, s a kék eget.
Ha túl közel az éj, vagy elvakít a fény
Mennyi szenvedés, szerelmes szó helyett.

Sok hosszú, szürke év ma már egy pillanat.
Veled élem újra én az álmokat.
A hideg tél után, most visszatért a nyár
S szemed színétől örökzöld lett a világ.

Száll a dal; színesebb lett tőled a világ.
Száll a dal a szenvedélyek útján.
Száll a dal; elmeséli, mennyit érsz nekem.
Nélküled kifakult kép az életem.

* * *